

آثار قلم اعلیٰ

(۶)

مؤسسه علمی مطبوعات امری

۱۳۲۰ بیع

مقدمه ناشر

پنجاهم در مقدمه جلد پنجم آثار قلم اعلی و عده داده بودیم بعون الله تعالی و فضلہ العظیم
توفیق بانجام آن حاصل شد و اینک جلد ششم آثار قلم اعلی که از روی سوادسی نسخ
اصلی الواح مبارکه استنساخ شده در اختیار باران حضرت رحمن قرار میدهد و
عنایت حضرت ب مجید چنان است که بتواند در آینده نزدیک جلد هفتم
قلم اعلی را که فعلاً در مرحله خط نویسی است در دسترس باران الهی بگذارد.

تاخیری که درآدم نمودن مجلدات آثار قلم اعلی شاید میشود سبب آن است که یا
در چند نوبت با اصل الواح مبارکه تطبیق گردد و غلط گیری تصحیح شود و این مطابقت در
الواح بخط اصلی از صعوبت نیست و نیز باید فنارس مختلفه عناوین، مخاطبین الواح
مبارکه و احیاناً اسامی اعلام مذکوره در آنها با کمال دقت تهیه و نوشته شود و البته این

عذر نزد اجابای الهی محسن قبول تلقی خواهد گشت که العذر عند کرام الناس مقبول.
شهر الغرة ۱۳۲ بیع
مخبره فی مطالعات و انتشارات

الابدع الاعظم

بداؤك من لدنا الى الذي قبل الى قبله الافاق لتعذب آيات ربّه وتقرّب الى مشرق الانوار

ان يعبدان استمع ما يوحى اليك من سطر السجود انه لا اله الا هو العزيز المختار ان تقوم

على حب الله ثم اذكره في العذو ولاصال اياك ان يمنعك شئ عن التوجه الى ^{مطلع}

الوحى مع الامكان قد اتى الرحمن بصدره وسلطان طوبى لك بما ذكره ذكرك لدى بوجه

وجرى السك من قلم الوحى اذ كان في السجن بين ايدي النجار لا تخزن من شئ ان

الذي فابنه الامراء من اعلى الخلق لدى الحق المتعال ان اشهدوا يا احبار الله ^{يطهرا}

ويكسر ظهر كل متكبر جبار متكوا بكل الله انه قد ظهر على مكيل الانسان تبارك الرحمن انبي
به اسودت وجوه الذين كفروا وانارت وجوه الابرار.

الالهى

قد ربا الاله الاسما لا صبتك فى ملكوتك ما ينبنى لكركم يا فاطر الارض والسماء الهى
انتم عباد ما منعتم سبحات الالوهام عن عرفانك والتقرب الى مشرق الهامك
وما جمعتم حجاب الالنام عن مشادة انوار جمالك الهى رب فانظر عزهم بين خلقك
ومتعامهم لاهل مملكك لك الحمد يا الهى يا بعدتهم الى مقام جبرئى على اسمائهم قلم
امرک وطقن بذکرهم لسان قدسک وعظمتک الهى رب عرفهم هذا المقام الاسمى
ونذا الشأن الاعراض على ليقومن بانفسهم ارجهم على خدمتك ليظهر منهم ما خفيوا عند
تجلى انوار وجهك انك انت المقدر على ما تشاء بيده ملكوت كل شئ وبنى
قبضتك جبروت الامر انك انت العزيز الفريد.

الارفع الابدع الالامع

ذكر من له ما تقوم عليه استقاموا على الامر على شان بها اخذت الافئدة العقول ^{استقامت}
 تظهر مقامكم بين البرية وترفع مراتبكم عند الله الميسر القيوم تامة من الاستقامة له لا يدل
 انه من المرسلين في لوح مكتون قد وصينا العباد في كل الالواح بالامته على الامر واداء
 عمل اقبلوا اليه الا انهم في هيام الضلال يسرعون ولا يشعرون نسال الله بان يثبت رجلاً
 من عنصرا لاقدم العيصر وابدال الدين القويم ويحلبهم من حفاظ امره على شان لا يقدر
 يدعى كل كاذب مريب لعمرى هذا يوم ينبغي لكل العبودية لله الحق كذلك قضى الامر
 من صبح ارادة بكم العليم الخبير ان غنموا يا اجبا في فضل هذه الاليام وكونوا من الراسخين
 كذلك زيننا في حكم غير الامر من لدن مقتدر قدير طوبى لمن فاز بما امر به من لدن باضح
 الاعظم الاعظم

هذا باب من لدنا الى التي آمنت باليسر القيوم واراوت مواليها اذ اتى بساطنا ^{مشهد}

لو تفرین الی المنظر الاکبر لترین مالک القدرین یدی الذینم کفروا بآیة الغریر المحبوب
 اشرع ماورد علیه منطق لسانه بذكر الله ویشی جده الی المقصود ویتحرک قلعه علی ذکره و باصبعه
 تتحرک خیط الوجود ان اذکری ربک یا امی بهذا الذکر المذکور یا آلمی و محبوبی انما تم
 امامت اقبلت الیک و آمنت بک بعد الذی اعرض عنک العباد اوی رب
 فاکتبی من اهل سرادق عرشک و خيام عظمتک ثم اجلسنی من الالائی کن طائعات حول
 عرش عظمتک و اقبلن بقیوتن الی شطر ضامک انک انت الغنی فی کل الاحوال
 فارحم عبادک و امامک ثم احفظهم فی کف حفظک و حمايتک انک انت المقدر المتعالی العزیز
 الحکیم

الاعظم الاعظم

کتاب کریم نزل من لدن عزیر حکیم انه لنور الله بین عبادہ و ذکره للعالمین ان اوذوا
 آیات الله باسحان العظرة لعمری ائمتنا تجذبکم الی مقام کریم قد قدر فی کل واحد منها ما
 بقب العالم و لکن الناس فی حجاب فلیظن سوف یتبهون و یسرعون و لکن سقیم الله
 امنوا

اليوم وفاروا بعبادة الله العزيز حميداً أنت يا أيها المذكور ان استمع الشرا من شطر
 هذا البيت المعمور من هذا الرق المنشور لا اله الا انا انصور الرحيم قل يا أيها الاكوان ان انصروا
 ربكم الرحمن في هذا اليوم الذي احاطه جنود الطغيان الذين كفروا برتب العرش العظيم الذي
 فازوا بالاقبال اولئك اهل هذا المنظر الكريم والذين منعوا انهم من اهل الضلال ولو يكون
 من الطائفين عليكم بالاستقامة الكبرى ان لها شأناً عظيماً عند ربكم المقدر القدير طوبى
 لقوى خرق الاحجاب باسم ربه العزيز الوهاب وقام على نصرته هذا الامر البديع ينبغي لكل
 نفس ان يدع ما عنده متقبلاً الى العليم بخير طوبى لمن توجه الى المنظر الاكبر منقطعاً عن
 الخلق جميعين ليعرفون الناس قدر اليومين بين العباد ويصتبح بهذا الامر الذي
 اشرفت من افقه شمس حال ربك انصور الكريم طوبى لمن سمع في كل الاحيان
 نداء الرحمن من هذا المقام الذي استوى تصدق على عرش اسمه العلي العظيم ان افر من ذكر
 اياك ثم اذكر ربك على ان تتجذب افئدة العالدين اليها عليك وعلى من فانسجت مولاه تصدق

الاعظم الاقدس

قد تجلّى الله من افق السجود عليك يا ايها المقل الى الله فالتق الاصبح طوبى لنفس اقبل
 الى مشرق آيات ان افرح بما ذكرت لدى العرش ونزل لك ما يقربك الى العرش
 الوهاب ان الذين اعرضوا اولئك ليس لهم اليوم من باء الذين اقبلوا سوف يردون
 ما قدر لهم من بدن منزل الآيات انما نساها ما تبلى بذكر اسمنا البديع الذي ظهر الفراع
 الاكبر من البشر ان ربك لهم العزيز الجبار به اضطربت اركان احييت فواج الطاعة
 والتضت الساق انما اردنا سبحان اردنا ان نسلع الملوك سالات ربهم مالك ارتقا
 ليعلموا ان البلا ما منع الله عن سلطانه يحكم كيف يشاء له المقتدر العزيز المنان منبى
 نفس ان يستقيم على الامر على شأن لا يمنهما البلا عن ذكر الله رب الارباب

الاعظم الاقدم الاعلى

ذكر من لدننا من انوار وجهه العزيز الوهاب الذي اذا سمع النداء توجه واذا

دُعِي اجاب ان الذين فوا بميثاق الله اولئك من اعلى الخلق لدى التحمل المتعا
 ان الذين خفلوا اولئك من اهل النار عند ربك العزيز المختار قل قد ظهر ميزان الامم^{عظم}
 وتوزن بالاعمال والله لصراط الله لمن في الارضين السموات به قبل كل متقبل و
 كل شئ بيد الله فاتقوا الاصباح طوبى لك بما وجدت صلواته البيان بما نزل من
 لدى الرحمن وعرفت مولىك في القمصين الذي اضاءت الدنيا قد ارسلنا اليك
 من قبل كتابا فيه فاحمت نفحات عناء ربك العزيز الغفار ثم من قبل كتابا اخر الذي
 به اشرفت مس الفضل من افق رحمة ربك على من في الابداع اياك ان يحجز
 شئى او يمنعك ظنيان الذين بغوا على الله اذ اتى في ظلم النمام اذا اخذك حزن
 فانظر في امرى فتعز في ما ورد على هذا المعلوم اذ استولى بين ايدي السخرين الذين
 اعرضوا عن الله بعد الذي جابهم ملكوت آيات طوبى لقرئى قام على امره لينا^{مي}
 ينادى بهذا الاسم بالحكمة والبيان قل يا قوم اين الذين ظلموا في الارض فغير حق

واین الاسترة التيجان واین الذين جابوا مع الله واصفيا قد اكلوا بما اكلوا الموال
 الناس باطل ان ربك لشديد العقاب ما يتبعى انه ما قد للمعترين كذلك قضى الام
 فى الالواح لعمرى سفتى ما عند الناس وسمى العزة ولا قدر لمن اقبل الى مطمع الانوار
 تامة لو سمعون صرير القلم الاعلى لا يتخذهم جذبا لله على شان يضعين الملك عنهم
 يقبلن الى الملكوت كذلك نزل من سماها بحجرت فى هذا الحين الذى سطق
 لسان العظمة الملك لله المقصد العزير النوار مثل كمثل الذى كلب البحر واخذته الاسواق
 من كل اجمبات انه فى ملك اسحالة ينادى البرية ويدعوهم الى الله رب الارباب
 قل المثل هذا المجهوب ينسبى الثنار والبعضا بما لضعفوا ما اولى الاعضا ولا تلونوا كما
 راوا قدرة الله واكروها الا انهم من اصحاب التيران هل يظنون انهم على امر من الله
 لا وملك الایجاد قد عبده والاولام فى الف سنة واذا جارا الميقات واتي مطمع
 الآيات فرعوا وصاحوا ان هذا الا منقر كذاب قل تقوا الله ولا تعابوا الذر بما تصد

ولا تجور بها تحرف كذالك لم يكرم جبالعباده الذين خلقوا بامر المهيمن على الافاق امي
 عبدنا طرالى الله حمدن محبوب عالميان اكه بحش فاضرى بذكرش ذكره بسطرس
 ناظر اين از فضل اعظم بوده خواهد بود ان راسه در جمع احوال مراقب امر الله بوده
 چه كه آنچه منسوب بحى است باقى و دائم و ثابت و مادون آن فاني و معدوم
 نفوس ضعيفه اليوم شاعر نميكنند بعضى در تيه غفلت مبتلا و بعضى بكلمات عقيقه
 باليه خلقه از شرط احديه ممنوع هزار سنه دارند آن نفوس موهومه شخص موهومى را
 در دينه موهومه معين نموده و با و عاكف و بعد از ظهور نير اعظم قليلى خرق حجاب
 او اوم نمودند و باقى همان او اوم باقى ظولى لقوى خرق الاحجاب بسططان
 ربه العزيز القدير آنچه در دست اهل فرقان اقبل بوده جميع را باين فقره مذكوره
 قياس نماييد هميشه متوهمين بوده هستند چنانچه حال مشاهده ميشود مشرك باسه
 و اباعش مذكوره خلافت مجبوله ناس الزمالك بر تيه منع نموده اند ان هم الانى

ضلال و ربك الغنى المتعال مع انه كل عالمه كه مطمع بر امر او نبوده و مستند مع ذلك
 يهيون في سماء الصلال و لا يشعرون باري از اين امور هم محزون نباشد چه كه
 براي حق عبادت يمحزون حجات الا و هم و محزون سجات الا نام او
 لا ينعم في ايدي الناس و لا ينطق به استهم الكاذبة انهم انوار التوحيد في البلاد
 و انهم التجريد بين العباد سوف يظهر مقامهم على من على الارض انه لهو المقتدر العبد
 و كذا احوال اين ارض بخوابيد في اضطراب بين آنچه در الواح قبل اخبار آن
 نازل حال ظاهر آن برك لهو العليم انخير ياليت لم يدرك البلاد الا انفسى في
 سبل الله رب العالمين و جميع احوال شاكر بوده و مستقيم و نذكر و نثايش ناطق انه
 لا ينعمه شي لو يعرض عليه الملوك و يعرض عنه كل عبد مملوك نسال الله بان يو
 على خدمته و طاعته و يضره كفضل من عنده انه هو ارحم الراحمين ان فان بكمسر
 منع رفيع برسانيد و كذلك من في حرك من عباد الله المخلصين انما ا.

من له في البها عليك و علي من معك من اجبار ربك القائم على الصراط .

الاقدم الابهى

قد حضر بين يدينا كتاب عبدنا المهدي الذي آمن بابنه العزيز الحكيم وفيه ذكر كل وذكر
 انهم نبذوا الورى عن دراهمهم و سكو البهائم بهم و رب آباءهم الاولين طوبى لك
 بما قبلت الى محبوب العالمين و اعضت عن الذين كفروا ابائهم بعد الذي اليها
 سلطان بسين و فيت شأته و اشغلت بآثاره لعمري من جري من قلته آية من آيات
 ربه كتب الله له اجر من طاف في حوله و شرف بقلته الا انه من الفائزين لو فصل
 ما عندنا و نظرها هو المكنون لنصنع من في السموات و الارضين قم على الامر بما هي قائل
 على الله في امرك انه ولي من قبل اليه و انه لقريب بالمحسنين ان الكتب آيات بك
 ثم اقرها لتجد بك الى ملكوتي و ترمى ما صنعت عنه ابصار الذين غفلوا من بركات الله
 الحكيم كن على شان لا ينك البلاء عن ذكرى ما صنعنا للملوك و اسلاطين بعد الذي

اتحدوا في ضرائقنا ما من افق هذا السجن منع العباد الى رحمة ربهم العفور الرحيم ان
افرح بذكري و انس ثنا في انه يذكرك في ملكوته لا اله الا هو العزيز الجليل .

الاقدم الاعظم الابهى

كتاب كريم نزل من لدن عظيم حكيم انه لسراج الهدى لمن في ملكوت الارض و صراط
الاعظم لمن في السموات و الارضين يهدي من على الارض و يجمعهم الى الله العزيز الحميد
اني لورقه المباركة قدم على من قلم الامر يا خديت افنده العاكرين طوبى لمن عرف اطوار
و سمع نعماتي و فانيا اراد رب العفور الرحيم يا اهل البهار قوموا على الثباين الارض السام
انظروا بما نطقتم سدره المنتهى اهل الله الا هو المقصد العزيز القدير تعربوا الى اننا التي
او قدنا ما من صبح الاقدار تحدث في قلوبكم حرارة ذكر اسمي البديع انما سحره لا
برودة الاشارات و الابهسات المذنين طوبى لرجل استقام في هذا المنيع و لسان
نطق في ذكره منقطعاً عن العالمين قل انما لكم ان تطوبوا اعمالكم بما امركم اهو انكم ان

ما سكره عقولكم ثم اتبعوا ما امرتم به من لدن نبيكم العزيز القدير طوبى لمن فارق العقل وعرفه عما
 يدل لمن نبهه عن ذراه الاثمة من سبحانه ما عبادوا سمعت النداء الذي ارتفع في اللوح
 وفرت بيان الرحمن ثم على نصرته المظلوم ولا آمن من المؤمنين قد خافت للكرز
 وشابه من الذين منعوا عن كوثر حجة بهم المعطى الكريم نعيما لك بما فرت بذكر الله وتوجه
 اليك النظر من هذا المنظر المنير

الاقس الاعظم

ان ماجرا وسياياك كاس الابدان من شطر اسم العلي العظيم انه لاله الا انا العزيز الحكيم
 ان اثنين سمعوا الشاردا فقبلوا اولئك من المهتدين من اليوم فيه يظهر من كل شي ما
 فيه ان تلك لهما الكشاف السار العليم بحسب ما يحيا في بالاستقامته الكبرى
 ان اذكروا اذ قال الرسول انها شيتني كذلك يذكركم الناصح الامين كم من سب
 يظهر لباس الانسان ان اعرفوا ولا تتبعوا كل مكارههم ان الذي استقام على الامانة

ابن البهاني لوح عظيم ان الامر عظيم والنفس اماره اماره وسال الله بان يحفظه من

انه على كل شيء قدير ان الظنم اذ لو ادخل نقطه الاولى في الدين معه في السجن اكرهه عدة

معدودات جهنم من الذين آمنوا الا من ضلع من اوق الاستقامة وشهد مع مولاه

عليه بهاني وبها من في السموات والارضين ما وفي الميثاق الا احد منهم لذلك وعلني

العالمين قل يا اهل السما دعوني اليك واخلفني في سرادق امرك لا تحرمني سجودكم

حفظني من بكر كل ما كر وجيل كل محال فدا كل يدع كذاب ثم اكتب لي خيرا الدنيا و

انك انت العزيز الوهاب كبر من قبل علي وجه التي اقبلت الى الله وعلى كل مقبل

ومقبله ان بك لهو العزيز العفارة.

الاقدم الاعظم

ان ما عطا الله قد اشرفت عطية ربك من اوق عطاءه ان اقبل اليها بخصوع وانا

انا لعطية التي نزل ذكرها في الواح ربك انه لهو العزيز العلام طوبى لمن فاز بها ونطق به

ربّه من الامكان ان الذين غفلوا اليوم اولئك في وهم عجاب طوبى لمن يتقلب
 بطر الايمان اقبل الى شطره الغرير الوهاب قد نزلنا المائدة من السماء وانزلنا على كل
 الانسان تبارك الرحمن الذي انزلنا بالحق انه لو المقتدر المحرار ان يعبدنا علم ان العظمة
 نفس العظام انزل لك من هذا الشطر تامة لا يعادل ما في الارضين والسموات ان
 انصرتك بالبيان اياك ان تحجب اعراض الذين كفروا دع من على الارض عن
 ثم اذكر بك باسمه العزيز ايجار قل ما قوم لا يتقوا سوى قد انقضت سائر التقوى ذر
 بشمس مشرقا انجم دريات كذلك قضى الامر من لدن منزل الآيات ان الذين
 غفلوا اليوم اولئك في ميرة خسرات غفلتهم اهل انهم منعتهم او هم اذ ارفع الغمام وظهر
 انفجر امام عيونهم يصيحون ويقولون قد فطنا في جنبك يا االك الانام كذلك نزلنا
 الآيات وارسلنا اليك لغربها عبيك وعبود الذين آمنوا بآية الغرير اللسان
 تنك بالهدى تنطق كل درقه من اوراقها قد اتى المحبوب الملك لله الواحد
 لقاء

لو یقرض علیک المشرکون عجم فی حوضهم ثم یدل و جهک شطربک قل یا ایہی
 بما جعلنی مقبلاً الیک و ہدی فی ایاک اسألت نفسك بان تجعلنی ثانیاً جک
 و سیماء علی امرک انک انت المقدر علی ما تشاء لا الہ الا انت العزیز المستعان .

الاقدر الاعظم الایہی

سجائک یا ایہی قد اخذتہنی نعمات و صلک علی شان نسبت نفسی ما عندی ان یج
 الا من بدیع فضلک و مواہبک لک الحمد یا ایہی علی ما اصفقتنی من ربک و جعلتہ
 مطاع توک و منظر قدرک و اطرت منی من ایاک و سونات عظمک و اقدار
 ما عجز عنہا من فی ارضک و سماک ای رب اسألتک باسمک الایہی بان تعز
 اہل البہا ما قدرت لهم ثم اجمعہم فی حصن و لایک و سرادق حصمتک لئلا یظہر
 ما یختلف عبادک ای رب فاجمعہم علی شاطئ ہذا البحر الذی کل قطرہ منہ سادی
 بانک انت الہ لا الہ الا انا العزیز الحکیم ای رب عرفم عظمہ امرک لئلا یتعبد لہ
 سلطانک

واقْدَارِك فَوْعَرْتِك يَا مَحْبُوبِ الْعَالَمِينَ لَوْ عَرَفُوا مَا كَلَّمُوا بِالْاِقْدَارِ لَمْ يَفِي سَمَاءُ

اَيُّ بَالِهِمْ عَمَّ نَفْسِهِمْ مَقَامُ نَهْرِنَفْسِكَ وَعِلْمُهُمْ فِقْرُ ذَوَاتِهِمْ لَدَى ظُهُورَاتِ غَنَا

وَأَسْتَعْنَاكَ لِيَجْعُوَ عَلَيَّ امْرُكٌ وَيَشْتَبُوْا بِيَدِي حَتَّى تَسْتَكُوْا بِحِلِّ ارَادَتِكَ

اَنْتَ مَوْلَى الْعَالَمِينَ وَارْحَمُ الرَّاحِمِينَ

الاقْدَسُ الْاَعْظَمُ

مَا صَحِي ذِكْرِي مِنْ اَقْبَلِ اِلَى كَعْبَةِ جَمَالِي وَشَرِبَ خَمْرَ وِصَالِي مِنْ اَيْدِي عَطَانِي وَفَا بِنِعْمَتِي

وَحَيِّ فِي اَيَّامِي اَنْ يَمُنَّ شَيْدَةَ الْعِلْمِ الْاَعْلَى وَاَنْهَ مِنْ اَهْلِ الْبَهَاءِ وَالْمُسْتَقْرَعِي السَّعْيَةِ اَكْمَرُ

بِاِذْنِ مَلِكِ الْاَسْمَاءِ كَذَلِكَ اُنْهَرَ الْفَضْلُ مِنْ مَطْلَعِ الْعَدْلِ اَنْهَ لِمَوْلَى الْقَدِيرِ

اَنْتَقَطَعَ فِي سَبْعِي عَنْ سِوَايَ اَنْهَ قَائِمٌ لَدَى عَرْشِي وَاقِفٌ لَدَى جَمَالِي كَذَلِكَ يَعْزِي لِي

مَنْ كَانَ بَعِيدًا اَنْهَ وَلِي الْمَخْلُصِينَ كَمْ مِنْ قَرِيبٍ نَزَلَ لَهُ حُكْمٌ الْبَعْدُ وَكَمْ مِنْ بَعِيدٍ اَيْدِي

الْمُقَرَّبِينَ لِاَيْمِنِهِ شَيْءًا اَرَادَ يَفْعَلُ مَا شَاءَ بِسُلْطَانِهِ وَلَكِنَّ النَّاسَ اَكْثَرَهُمْ مِنَ الْمُتَعَمِّينَ

قل دعوا الاولاد ان اسمعوا ما ارفع من شجر البيان في ايام الرحمن انه خير لكم لو انتم
 لم تبغضوا قل ضعوا ما حملتم من ظنون الذين كفروا بان الله لتقدر ان تسيرن في
 هذا الفضاء المقدس المنير يا ايها المتقبل المذكوران اسكروا ربك الغفور بما نزل لك ما
 تقربه الابصار وطمئن به قلوب العارفين نسال الله بان ما يند الذين جالوا بين الامم
 و انوار القدم و نصير امره بين السموات و الارضين انما البها عليك وعلى الذين طاروا
 معك في هذا الهوار الذي تطير نفحات قميص رحمة ربك العليم الحكيم

الاقدر الاعلى

اعلم ان طرف الله اذ ارق سبحن تو ما نظر جهدنا که در جوانی با جلاق رحمانی و انوار اربابانی
 فائز و سیر شوی این ایامی است که شبه آن مشاهده شده و زبی حسرت ابرای
 نفوسی که در چنین ایام بحسب اولاد متمسک شدند و از مالک نام مجرم ماندند و اندیست
 جان ما ذکر رحمن بوده و اگر قلب انی از این ما لطیف و حافی زنده شود باقی دنیا

خواید بود مصباح دل حیات بود او را بدین فکر برافروخته با عانت دین فکریه مصباح
 حسیه جمال نور و ضیاء بر شود و آن نور باطن عالم ظاهر منور کرده این نصیحت
 حق که از ظلم امر جاری شد طوبی لک و لکل سامع بصیران اباک لدی العرش ان طمن
 و کن من الشاکرین لبر من قبل علی و جہ انک و اخیک ثم الذین آمنوا بآیة الفردوس ثم
 انما ابها علیک و علی الذین اقبلوا الی بذالوجه المنیر.

الاقدرس الامنع الاعظم

کتاب من لدنا لمن اقبل الی الاق الا علی او ظر باسمی الایسی و آمن بآیة رب العا
 انه لا یعدول کلمة من عنده فی السموات و الارضین قبضنا اخلق کلمة من عندنا و معنا
 بهامزة اخرى انما کنا قدین طوبی لمن عرف کلمة الله و سبها و فاجابنا نور وجهه ^{المنیر}
 انما تنطق فی کل الاحیان باسمی المسمی علی الاسماء و تدع العن الی بذالمنظر المنیر ان الذین
 عقول اولئک من اهل النار و الذین آمنوا اولئک من اهل الفردوس شهید

بذلك لسان الله العزيز العظيم لمن استقيما على امره وليك على شأن لا تحجبك
حجبات العمار ولا اشارات الشياطين .

الاقدم الامنع

سبحانك اللهم يا الهى هذه امته من ايمانك التى اقبلت الى كعبة العرفان فى ايامك
وارادت ما عندك من بدائع الطائف اى رب فاحفظها فى ظل سرادق امرك
عما يكرهه رضاك ثم اشربها كوثر الجحوان بايدي مواهبك ثم اكتب لها ما
فى كل عالم من عجز الملك اى رب اشهد انك انت المقدر على ما تشاء والمهيمن على
ما تريد انزل علينا من سبحانه فضلك وسما جودك ما يقربنا فى كل الاحوال اليك
ويقطعها بذكرك وشانك اى رب انما من اللانى توحيى الى الافق الذى فيه لا
وجهك واقبلن الى المشرق الذى منه اشرفت شمس عظمتك واقدر انساك
باسمك الذى يسرع كل شئ الى مقر عرش عظمتك ونطقت جفائن الاشياء بنا .
نفسك

بأن تعددنا في جبروتك وملكوتك ما ينبغي لعزوتك وسموا فضالك أنك انت
 المقدر على ما شاء في قبضتك ملكوت الاسماء لا اله الا انت المقدر العزيز المتعال الغفور
 الكريم

الاعظم الابهى

سجناك اللهم يا ابهى اسالك باسمك الذي بظهور الساقه وقامت اقيامه
 وفتح من في السموات والارض بان تنزل من سما جحمتك وسحاب افضك ما فتح
 به قلوب عبادك الذين اقبلوا اليك ونصروا امرك اى رب احفظ عبادك واما
 عن مى الظنون والادواء ثم اشربهم سبل عرفانك يا ابدى فضلك انك انت الله
 الكرم
 الاله

الاقدر الالامع

كتاب من لدنا الى التي حملت من قام على خدمته مولاه وورد لاجن مرتين طوبى لتي
 ولد منها من استقام على حب مولاه لعمري انها من الفاضلات وانه من الفاضلين ان يا ابهى
 ان اسمى الاله من شطر الكبرياء من السدره الحمراء لا اله الا هو المقدر القدير قد بحث حصر خلقه

الى عبادي بشرهم بآيهم وغفرهم بفضله فلما اتى بابي انهم اعرضوا عنه وكفروا بانه لعليم الحكيم

ان استقمي على حب مولاك وتمسكي بحبله المتين انه مع اللائي آمنن بآية العزيز الحميد

بحمد ربك ثم اقبلى وقولى لك الحمد يا محبوب العالمين .

الاقدم الاعظم الابهي

قد نطقت السن الكائنات بذكر منزل الآيات ولاحت الوجوه من انوار وجهه العزيز

المنيع قل انه هذا الوجه الذي به توجهت الوجوه الى المعبود وما دت حقائق الامكان

انه لا اله الا هو النور الرحيم قد سمعت نداء من دعاني واقبلت الى من اقبل الى شطري

وذكرت من نطق بذكرى البديع لا يستغنى شئ في شئ انه لهو الفضال القديم قد اهرنت

نفسى للعباد منهم من وجد عني وبلغ بحر تقاني ومنهم من اعرض بما تبع انه يتم تكوا

بالاوهام وتوقفوا في هذا الامر العظيم كل الالواح شهد نفسى وكل الملل وحدثها اجمال المنير

قد توج بحر العلم من ساني واستضاء افق الطور من جمالي وزييت الكتب باسمي العزيز الكريم

فَدَعَمْنَا مَا أَدَيْتَ بِالسَّمِيعِ وَعَلَّمْنَا مَا أَنْتَ عَلَيْهِ إِنَّ رَبَّكَ لَمَوْلَى الْعَالِمِينَ الْخَيْرِ وَأَجْبِدْكَ

حِينَ يَدْعُكَ إِذَا تَجَبَّكَ مَرَّةً أُخْرَى فَضَلَّ مِنْ بَدَا عَلَيْكَ لَسْكَونِ مِنَ الرِّيَا ^{سَخِينِ}

وَعِ الْاَدْعَاءِ عَنِ دِرَائِكَ فَمَسَّكَ بِهَذَا الذِّكْرِ الْمُسْتَمِينِ قِصَصِ الْقَوْمِ وَخَدَمًا أَدَيْتَ مِنْ

بِذَا النَّبَأِ الْعَظِيمِ لَا يُوْزَنُ بِشَاءٍ مِمَّا عَدَدْنَا نَاسٍ مِنَ الْاِنْسَاءِ وَلَا يَعَادُلُ بِمَا عَدَدْنَا خَلْقِ

مِنَ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِينَ ثُمَّ قُلْنَا مَتَى قَدَاتِي الرَّحْمَنِ وَطَرِ قِطَاسِ الْعَظِيمِ اِنْ اَنْتُمْ

الْعَارِفِينَ قَدِ يُوْزَنُ كُلُّ شَيْءٍ بِهَذَا الْقِطَاسِ وَاَيْهَ بِنَفْسِهِ لَوْ اَنْتُمْ مِنَ الْعَالَمِينَ لَا تَحْمِلُوا

نَسْمَ عَنِ حَرَمِ الْقُدْسِ وَلَا تَتَّبِعُوا كُلَّ تَمَازِيْبٍ كَذَلِكَ لِنُضْحِكَ وَعَلَّمَكَ لِنَفْرَجِ نَضِجِ

رَبِّكَ وَتَحْمُرُ النَّاسَ بِمَا جَرَى مِنْ قَلَمِ الْوَحْيِ مَا مَرَسَ بَدَنٌ عِلْمِ حَكِيمِ

الْاَقْدَسِ الْاَلَمَنِعِ الْاَعْلَمِ

نَارًا وَقَدَمًا بِأَيْدِ الْاَقْدَارِ وَارْسَلْنَاهَا اِلَى الْاَنْفَارِ اِنْ لَشِئْتِ اِطْلِ الرَّحْمَنِ طُوبَى لِمَنْ

يَسْمَعُ مِنْ رُفِيْرٍ اِنَّهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنَا الْمُهَيْمِنُ الْمُحْتَمِلُ اِنَّهُ لِسُلْطَانُ الْوُجُوْدِ وَفَايَةُ الْمُقْصُوْدِ وَوَلِيُّ

يسخر حرف من كتابه المكنات كذلك يحكم مالك الكائنات طوبى لاهل ^{نظا} الا
اذا استوجبه بالبصيرى الاشياء متمزة من نعمات الوصال في ايامه نعيماً لاهل الاقبال
يا قوم قد توجع البحر الا عظم في قطب العالم ونطق كل موج من امواجه انه لا اله الا انا
العزير الرحمن ان اشهد بما شهد الله في كل ذر ان هذا الكتاب محموم حوال الله المهيمن القويم
الذي كان كمنونا في سرادق العصمة وجمال الى ان اتى الميقات واظهر سلطان
احاط العباد طوبى لك بما توجهت الى المظلوم اذ كان بين ايدي الفجار قد حضر
كتابك فكتم ثم قرروا زلت لك هذه الآيات التي منها طارت ابحال
كذلك ولع ديك العرش على ايك الوفا ربمايات ساهبت نسمة الله على من
في الارضين السموات ان اشكروا وجدنا لك متعاض عن ذكر غيري فيرثا باسمي الذي جده الله سبحانه ^{سما}

الاقدم الامنع الاعظم

يا الهى لا يعرف توحيدك الا بعرفه منظر فردانيتك ومطلع وحدانيتك من ي

لصدقة اقرتك من صدق من اعترف لنداء اعترف بذلك كما ثم كلاماً
 يكون لك صدق في الامكان لم تنزل كنت متحدثاً عن الاشياء والامثال قد
 ثبت توحيدك بتوحيد مطع امرك من انكريد اقد انكريدك وما زعك في سلطانك
 و حاربك في مملكتك و حاربك في او امرك رب آيد عبادك على توحيدك و ذكر
 تفريدك لجميع الخلق على ما ردت في هذا اليوم الذي فيه اشرفت شمس كديونتك من
 انق اراوتك و لاج قمر انك من مطع امرك اى رب انت الذي لا يعرب
 من علمك من شئى ولا يعجزك من شئى تفعل ما تشاء بسلطانك المهيمن على العالمين
 يا الهى و محبوبى انت تعلم ما فراتى لا يسكن الالباب و صالك اضطراب قلبى لا يطعن
 الاكثور لعناك اى رب فانزل على من سما عطاك ما تقربنى الى كاس الطاف
 و شربنى الرحيق المنحوم الذى فك ختامه باسمك و تضرع منه عرف اياك ثم
 انت الكريم ذو الفضل العظيم شهيد بكرىك من فى الامكان فارحنى بسجودك ثم اكرمى

بسطا تک شم قربی باطافک تک انت المعطی المعتمد العصور الکیرم .

الاقدم الاعظم

ای بنده دوست نم ای دوست را ذکر گوش جان بشنو مادامی که با و ناظر می او تمام
چشم تو ناظر است جسم مقبلین باین نفوس مثل و سبب است باین اجساد اگر تو
ناظر بودی بدگرش ناظر نبودی تو ناظر است و بدگرت ناظر چنانچه در سخن اعظم ما من قضا
این لوح اسع را باسم تو نازل فرمود و ارسال داشت طلبی تک ما و زبانه فضل ^{المقتبلین} است

الاقدم الاعظم

ذکر من لده الملقى اقبلت الى قبه العالم و شربت رحمی فضل من ایدی الطاف بها بعز
احمید لبعده باذکر الله الی اعلى المقام مقام الذی قدسه الله عن مس المشرکین قد ذکر ذکر
لدى الوجه و نزل تک منه اللوح المسین ان اسکری ربک به الفضل الذی لا یعادله
ما خلق فی الارض و قولى تک اسجد یا آله العالمین و محبوب العارفين و مقصود الطابین

الاقدم الاعظم

ذكر من لدنا لمن فابعرفان به اذ كشف العطاء وظهر الموعد بسطان بسين قل نه اسراج
 اوقده الرحمن في قلب الامكان انه الموعد على ما يشاء لا تمنعه عما اراد جنود الارض كلها
 ان يك الموعد العابد القدير ان الذين ارادوا ان يطيعوا نور الله بسطوهم اوباسهم
 او بعلوهم سوف يحدون نفهم في خسران عظيم قد غلبت قدرته من في الابداع ووسقت
 رحمة من في العالمين طوبى لمن توجه اليه قوم على ذكره انه من الفائزين كذلك ينالوا
 الاشياء بذكر ربك تلك الاسرار ان افرا اول تلك الحمد يا من ايدتني على عرفان
 مطلع امرك جعلتني من المقبلين

الاقدم الامنع الاعظم

انما ذكر من اقبل الى الله وامن بآياته التي اعطت العالمين طوبى لعبد فابعد الله
 المشرق للنعيم وويل لمن اعرض واتبع الذين كفروا يبرهان الله اذ تجلى بالفضل على من

فی السموات والارضین ان اسمی مدائی وخذی کانس الایقان باسم ربک الرحمن ثم
 اشربی بذکری العزیز البدیع کذلک یعلمک من عنده علم کل شیء فی کتاب مسین دعیا
 وایفہاتم قبلی بالوجه الانور الی المسطر الاکبر بذکریک یسہد بذکرتک بک العظیم الخیر

اللہ اکبر

ان المشرکین ارادوا ان یظہروا نوراً بحجودہم وقاموا علی اخداما رسدتی قل تنالکم بالانوار
 کم من بلا نصراتہ بہ امرہ انہ لہو القوی العذیر قل ستحاکک یا ایہا الظالم مالک وذا
 الاعظم لک ان تمسب بالظن لذلک نطق لک قلی الاعلیٰ تفرح وتکون من الشاکرین
 قد قدرنا لک مقاماتوجہ الیہ الوجہ ان یک لہو المشرک حکیم ان افرح بنسبک
 لعمراتہ لا یعاد لما شیء فی الارض وانا انت ہدایم

اوست باقی واز اقی ابی ظاہر و ہویدا

لوح عربی منبع ارسال شد حال بسان پارسی بدیع کلمات قصس الہی انعامی و فطوبی

لتاسمعین لم یزل حق بل ذکره مقدس از ظهور و بروز بوده و خواهد بود غیب لا یرف و
 مستور لاییدک و باطن لایظهر و کثر لایبزر و کثر لایشهد چه که اسم غیب صادق با دمی که
 مشهور نیست در این صورت نظا هر نه تا معروف گردد و بعد از شهود اسم غیب موجود نه
 تا معلوم شود لایغیب لا یرف بوده و خواهد بود طوبی از برای نفسی که در این کلمه تائمه
 محکمه آیه نظر نماید و بگوهر مقصود که در آن کفر نمود عست فائز شود و اگر کسی ادعای عرفان
 غیب من حیث هو غیب نماید کاذب بوده و خواهد بود آن چنان قدم اعظم از آن است
 که بدون خود معروف گردد و عالی تر از آنست که بدون ذات مقدس خود معروف
 شود چه که آنچه را مخلوق در منتهی مراتب خود ادراک نماید این ادراک در مخلوق
 و همی است که با نفهم لایفهم احداث شده تعالی من ان یرف المقدم با کدو
 و چون لبواب عرفان و ادراک سدد و منتهی رتبه عرفان عباد مردود و محض فضل و جود
 سلطان و جود ظاهر احدیه و مطالع غر صمدیه را از اقی انشی اما الظاهر فوق کل شیء ظاهر

فرمود با جمیع ماس بعرفان آن شمس مشرقه از افق حقیقت بعرفان آنه فائز شوند با طاعت
 آن ذوات مقدسه برضی آنه و طاعته مزدوق گردند و مقتضای عدل و ظهور فضل بهتر
 از مظاهر عترتیه حجتی بر انانی عنایت فرمود ما برای نفسی مجال اعراض و اعتدال نماید
 و بر کل حجت الهی مانع و کامل گردد و مقصود از این فضل کبر آنکه ماس را تربیت نماید
 که شاید مملکت در جه داخل شوند و بمقام پیغمبری در یک که مقام سدره منتهی وجود انسانی است
 فائز گردند و باقی مانند قسم مجال قدم که اگر نفسی یکبار از این دنیا طاهر و مقدس شد
 بر فوق اعلی ارتقا جوید ابد آنرا بنده بستنی اندرستی رسد و ابد انستنی و فنا را با این بستنی
 و بقاره آنه و لکن چه فایده که این ماس با قلوب غیر طاهره این نعمه الهی را ادراک نمایند
 باری این طهورات غرضیه از اول تا اول بوده تا آنکه زمان منتهی شد بطهور بدیع اول
 در قمیص آخر و طالع شد از مشرق اعلی نقطه اولی حلت عظمه و علت آماره و غر
 کبریا و ماس بشریعه بقادایت فرمود جمیع عبادتسکب و سامی خود از علما حسته

ابداً با نوح عرّاحیه اقبال نمودند مع آنکه ظاهراً شدحتی که کل از ایشان مثل آن خود را عرّاح
 مشاهده نمودند بعد بمعارضه بزحاستند و خوارق عادت طلب نمودند آن فرات
 قدم رساله استدلالیه که بدلائل السبعه معروف است مرقوم فرمودند و جمیع
 و دلیل آیات منتهی نمودند و از قلم قدس عابری که ایوم این آیات که از صحاب غر
 نازل شد حجت است بر مشرق و مغرب عالم و حتی فوق آن نبوده و نخواهد بود چنانچه
 و بعد آن جوهر صفاراد مجلس خود حاضر نمود و حجت خواست آن جمال قدم فرمودند ایام
 ایوم حجت است بلا ضرر پذیرفتند و کل بر قتل آن ساوجب قدم قوی دادند ^{معدود}
 که آیات الهی موقن شده و از مغرب کفر و ضلال مشرق ایمان اقبال توجه نمودند
 و بعد آن فرات قدم در کل الواح منزل جمیع ابان ظهور عظم شارت داده چنانچه سطر
 از بیان نازل شده مگر آنکه این ذکر منع در او مذکور جمیع اضمیت فرموده که بسا درین
 ظهور مثل امت فرقان بحر وفات بیان و کلمات منزله در آن از جمال جمن محتجب ^{ناید}

مع این مصایا و این ظهور عظیم و طلوع قدس الکریم که تمام قدرت الهیه و جمیع حجج مطالع
 بقیه ظاهر شد و کل اعراض نموده اند ای کاش آنچه مافرقان از کتاب نموده اند نسبت
 می نمودند چه که مافرقان بهمان قنوی برقل جمال سبحان داده اند و لکن این طایفه قطعاً
 الهیه جبهه نموده چون خود را غایب مشاهده نمودند زبان افرا، کشوند. و البته تا حال نسبت
 مشرکین بان ارض رسیده و لکن حمد خدا را که اموری باین سانج اظهار نسبت داده
 که بر نفسی که اقل من شعیه صاحب شعور باشد و اقل از ذره صاحب نظر ادرک نماید
 که این مغزهاست از منبع نخل و مخزن حس و معدن بغضا ظاهر شده و از آنجا که این کل اندک
 بان لمن ته اول ظالم ظلم نقطه الاولى فی ظهور الاخری و حارب بنفسه و جارل
 بایمانه و کفر باقائه ثم انفری علیه ای ای عبد این است شأن این عباد با مانع است
 سه جمال قدم در دست اعدا بتلی بشانی که در کل همین در معرض طال بوده کای در
 سخن اعدا و کای در سلاسل و انعدال و کای اسیر فجار مع ذلک نسبت دنیا و

آن مابین سافج روح داود اندک جمع دنیا و مابین خلق او بوده و اگر بر ارض المکا
 بیگل عرش مستقر شود سزاوار بود بلکه خدام در کسب الایق و حال آنکه قسم سلطان
 قدم که طائفین جوش از دنیا و مابینها متعصب بوده و خواهند بود چنانچه اگر نفسی
 نماید نفسی از دنیا و اسباب متعلقه بان نزد مهاجرین نخواهد یافت حمد محبوبی را که
 کل را صابر و شاکر خلق فرموده و این سخنها و امثال آنرا ذکر نمودند اندک آنکه العالی
 شبهه و قلوب نمایند و دیگر غافلند از اینکه فصل حق چون شمس مشرق و لایح است
 و بر روی بصری ادراک نموده و نماید ای عجب بر پر منوی بهار قدس الهی پروا
 کن و خود را از اشارات ماسوی آینه مظهر نموده بمطراکبر با شوق مسمی که ضرر عظم از
 آن است که ذکر شود و لایم کبر از آنست که بقلم مرقوم کرده اند ما اشکوبی حزن فی الی الله
 و الله نعم المولی و نعم النصیر الله در این ایام از بدایع افعال سلطان یزال محروم میا و در
 یتمال فدو بحلال ممنوع نشود و با علیک علی من معک من کل مؤمن و من ثابرت بر

الاقدم الاعظم

بذا كتاب من لدنا الى من فاربا يام الله العزيز الحميد ان يا محمد قد ظهر الفرد الاصل وما دى
 المنا والقدرة لله العلي العظيم قد تضرع عرف القميص والناس في منزل بعيد منعم لي
 عن التوجه الى الله مالك الوري طوبى لمن سبذ عن وراه مقبلا الى موليه القديم
 ان اذكر ربك في ايامك هذا ما سبقي معك وينفك و ما تراه اليوم سيفني كما
 تنظر وتكون من الشاهدين قل كونا على شان ينبي لهذا اليوم كذلك يا مكرم
 عنده علم كل شئ في كتاب مسين طوبى لكم بما كنتم تحت سحاظ رحمته ركم انفسوا الكريم يا
 قلم الاعلى تحرك على ذكر الحسين مرة اخرى في هذا اللوح البديع اشهد انك انت الكريم
 ذو الجهد العظيم بك ظهر الجود في الوجود ودلع ديك العطا على افنان سدر العنتنى
 واسرقت شمس الفضل من هذا الافق المنير قل ما حسين قم على خدمته الله وامره اناك
 ان تمنك ظنون المرين بل من منقطع يخرج من حسن الآمال مقبلا الى المنا

وكل من ذى نظري المنع المنظر عن هذا المنظر الكريم قل ما قوم فلهذا اليوم اين الذين اشتغلوا
 قبلكم بما اشتغلتم واين الذين افتخروا بالدينا العانية واين سرورهم وغرورهم وقصورهم
 قد جئوا الى قبورهم ان ربك لهو العظيم نجير حول النظر الى المنظر الاكبر قل يا ايها
 في انايك فارحمي ثم حطني وجعلني راضيا برضاك وثابا على حبك انك الميعزة العبد

الاقدم الاصح الاعلى

ذكر من لدنا من قبل الى مولى العالم اذ ظهر باسمه الاكبر لعشيرته حتى الحيوان من قبح
 عناء ربه الغفور الكريم ان استمع نداء ربك ثم اسجد لوجهه المقدس الميراثا وكرناك من
 قبل تلك مرة اخرى لتطمئن بفضل موليك القديم ان اعرف قد خالك قدسية
 الى نفسه امره باحضوره الى العرش في هذا المقام العزيز المنيع شهده فارتبطت الله
 في آياته وحضره الى العرش وسمع نداءه اذ اعرض عنه كل مشرك بعيدا من الذين انصرفوا
 امرتهم واتبعوا مولاهم الكريم طوبى لمن احبه خالصا لوجه الله ولذئذ ينسبهم الله اليه

ان بک یحزى من نصره وقام على خدمته بين العالمين ان افرح بهذا الذكر الذى

استفرح الملأ الاعلى وانجذب من الاسماء وكل قلب طاهر منير

الابدع الاعظم

سبحان الذى نطق النطق به من فى السموات والارضين قد اتى بمطهره خزفت

الاجباب ولمر ما كان علمنا فى علم الله العظيم الحكيم به نوح الطاغوت و فرغ بحسب

ونصت كل ما همين طوبى لمن عرف المعروف فايعرف الرحمن اذا رسل من

شطر القميص قد تمت استخه وحملت التعمه واحاط البرهان من فى العالمين اعلم

ينفع شى عن ذراته ينطق بما رعا للذين كفروا بانة كانوا من الظالمين انما الباس من الله على كل مستقيم

الله ابهى

قد سمعنا ذمك وانا اقبالك اقبلنا اليك من هذا الافق الاصلى لتسرك بك

بهذا الفضل الذى لا يعادله ملكوت الانشا قبل سبحان بى الابهى .

العلیٰ العظیم

طوبیٰ لک بما نزلت لک من جهة السجین آیات ربک هذا من فضلی علیک
 لتکون من الشاکرین انه فی بحوثه البلاغیة الاحبا الی الله مالک یوم الدین ان تسجدوا
 فی الامران الذی سجده فی منزل من العقله ذکرود با حکمتہ فی ایام معدودات ان
 اعرض وتولی بعد ما جاء الہدی فاعرضوا عنه وقلوا بقلوبکم الی الله رب العالمین
 قد سقت حمی غضبی ان اقدوارکم فی الاخلاق بذخیرکم عمافی السموات والارضین
 قل ان احببوا کبار الائم ولا تقربوا الذی یدعوکم الی النار اتقوا الله وکونوا من المستقیمین

بسم الله الاقدس الاعلیٰ

ما حضر من یدینا کتبک ولكن عندنا علم ما سطر فیہ وان ربک یحکم کل شیء علیم والملائکة
 الحافظات صفات تلقا الوجه یدعرضن علینا ما حدث فی ارضک وعن درنهم
 عند ربک من علوم ما اطلع بها احد من العالمین لیس لاحد ان یمتنع الله ربہ انه یمتنع

من شيا، وانه لهما العزيز القدير وما ذكرت رحمة الله كذلك قضينا الذكر في لوج مسن
تعد فيما نزل من العلم الاعلى لتعرف ما اراد به مراد العالمين منبى لكل نفس شرب حمرة
ربه الرحمن من يد العلام بان ينطق في اول فجر ايامه بانه المقدر العزيز المنان قال لا
بعد كشف الحجاب مقبلا الى الله ربه اسبحان وجهت وجهي للذي فطر السموات الارض
كذلك علمناك الدين آمنوا تسلم الله في كل الاحيان وتقطع عن الاكوان جابته العزيز العليم

باسم ربنا العلى الاعلى

فبما نك اللهم ما آتيت لم اد با تى ذكر ارفع اعلام هديت للمخلصين من عبائك ان
اذكرك بانك انت سلطان الملوك بذشان يرجع الى الملوك وان اصغك بانك
مظهر النور بذال امر بعيد الى مطالع الظهور وان اقول انك صاحب الملك بذال
البحروت وصف للصحاب الملكوت وان اقدتك عن كل ذلك وكل ما يعرف
العارفون بذال انت وصف من قبل من مظاهير نفسك ومطالع امرك فوعزتك

صرت متحيراً بين يدك لأن عبدك هذا لو يذكرك بما ألهمته من جوابه اسراراً كنت لنعصتوا
اجتباك لأن هذا سر لن تحمله النفوس ولن تطيقه العقول وإن أذكرك بما ذكرت
من قبل هذا ليس بمقبول فبجانك سبحانك أسألك بسراج هويتك في مشكاة
قدس أهديتك بأن تلم عبداً كيا نفيسهم عن ذنوبك ويقدم عاسواك ثم أنزل علي
عبدك الذي سميت به باسم الراد الضامن جوابه عليك المكنون لطايف اسرارك
المخزون ليمح عبداً ك علي حجابك ويصلحهم الي روف لعاك ثم اجعل هذا الكتاب عليه
قميص حماك وثوب جلالك ليحدر اسمه الباعن مصر القوادك أنت لمقتدياً لعز
المحبوب فاقطع البشير على الذين هم سافروا في سرهم واهجروا الي الله في قلبهم ودرلوا
عليه في جهنم لتكون النعمة من عند الله على العالمين .

سلطاني الظاهر في السجن

كتاب نزل بالحق لمن قبل الي الله وفار باصغار ندائه اذا ارتفع من منظور اشراق البشير

أما مخاطب في كل الاحيان من في الامكان يدعوهم الى العز وخبير منهم من يتبع
 الهوى اعرض عن مشرق البيان اذ انار بهذا النير اللاح المشرق المنيران الناس
 غصوا عن شيوخهم بما اتبعوا كل فاجر لعليم يدعوون نعمه الله عن ورائهم مقبلين الى يا محفة
 المنعنة الا انهم من انحاسيرن طوبى لغريب قصد وطنه الاعلى لسكين تشتت به
 العنا وبعيد تقرب الى هذا البحر العظيم ليعرف الناس لسرحوا بالقلوب الى شطر
 المحبوب قد اخذتم العقلة على شان منتم عن هذا الصراط المستقيم يا احبائي ان جمهوا
 على حب الله اياكم ان تختلفوا في امراته ارادكم المحبة والاتحاد انه ليهوا لعليم ان
 تمسكوا بما امرتم به ينتفعكم في الآخرة والاولى ويقربكم الى اقعه المنير قد فازوا
 بنظر ربك ونزل لك من اللوح البديع ان اعرف قد هذا المقام لعمرى ان
 كريم لا تحزن بما لم ترد مقر الذي اردته انه قبل عليك في سبيله وشهد بورودك مقر
 العرش من اما علم به مراد العالمين ان افرح وكن من اشكرين .

بِسْمِ اللَّهِ الْأَبْسَى

زَمْ أَنْ اسْتَمَعَ النَّاسُ مِنْ جَمَلِ الشَّرِيحِ أَنَّ اللَّهَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ أَنْ لَا تَحْزَنْ فِي أَمْرِكَ
 مِنْ شَيْءٍ سَوْفَ يَطْوِي بِسَاءِ الدُّنْيَا بِأَمْرِكَ الْمُعْتَدِ الْعَدِيدِ فَاعْلَمْ أَنَّ الرَّأْسَ مِنْ جُرُوبِ
 أَسْمَى الْمَنْزُوقَةِ جَعَلْنَا بِأَمْرِكَ أَنْ نَعْرِفَ دُونَكَ مَنْ أَشَاكَرُ مِنْ جَعَلْنَا بِأَمْرِكَ
 بَيْنَ الْعَالَمِينَ مَبْنِي لَكَ بِأَنْ تَكُونَ مَنْزُوقًا تَحْكِي عَنْ هَذَا اسْمِ الْعَظِيمِ فَاعْلَمْ بِأَنْ مَقْصُودًا مِنْ
 هَذَا اسْمِ تَنْزِيهِ النَّفْسِ مِنْ أَعْدَائِهِ كَذَلِكَ نَزَلَ بِأَتَى مِنْ لَدُنِّ عَزِيزٍ عَظِيمٍ هَذَا مَا يَدُكْرِ فِي الرَّتَبَةِ
 الْأُولَى أَمَّا فَرْسَتُهَا أَنْ أَكْرَهُ دُونَكَ مِنْ الْعَاقِلِينَ فِي الرَّتَبَةِ الْأُثْنَيْنِ تَنْزِيهِ النَّفْسِ
 كُلِّ مَا كَرِهَهُ اللَّهُ وَأَنْزَلَهُ فِي كِتَابِهِ الْمُبِينِ سَبَّحَ اللَّهُ لَا يَنْصُرُكَ شَيْءٌ فِي آيَاتِهِ أَمَّا لَكَ مِمَّنْ ذَكَرْتَ
 فِي اللُّوحِ مِنْ قَلَمِ اللَّهِ الْوَاحِدِ الْفَرْدِ الْعَزِيزِ الْأَسْمَى تَأْتِي لَوْ تَرَى مَا عِنْدَ رَبِّكَ لِطَيْرِ إِلَى الْأَنْفِ
 الْأَبْسَى نَسَّالَ اللَّهُ بِأَنْ يَوْفِقَكَ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ وَيَرْفُقَكَ مَا قَدَّكَ أَنْهَ وَتَلِيكَ وَتَلِيكَ
 الْمُخْلِصِينَ قَدْ عَلِيَ نَصْرَهُ رَبِّكَ بِأَحْكَمَتِهِ ثُمَّ اتَّبَعَ الْفَضْلُ مِنْ عِنْدِهِ أَنْهَ عَلَيْكَ دُونَ جَمِيمِ

قدما عرف السنين الى الله الى ان ورد ارض السجى لما نزع عن بحضور قد زماله اجبر من
 لقا العرش مرتين ان ربك على كل شئ محيط وكان له نصيب من قبل حين الذي
 اشرف شمس القرب عن افق العراق ان ربك لهو العليم الخبير طوبى له ولمن معه
 وجدنا منهارا تحت الامامة والوفاء سال الله بان يوفيهما على شئ نفسه العلى العظيم و
 الله رب العالمين سوف يفتح باب السجى ايدى من اراد عندك علم كل شئ في لوج حفظ
 بسم الله الاعظم

هذا كتاب من لدن ملك الاسما الى الذي تمسك بعروة الابسى اقبل الى الله
 فاطر الارض والسموات تجذب كلمات به الى المقام الذي كان في ام الكتاب ما تحس محمودا
 ويقوم من العباد بذكر الله ملك يوم التنازل يعقون الراقدون من المهادويين
 الى شطر كان بانوار الوجه ضيئا يا عبدة تم عن رقد السكون ثم اوج الناس الى الله
 لهيمن القويم كذلك قضى الامر في الالواح واتي الحكم بسلطان كان على العالمين محيطا

قد شرف تلك الدير بقدم ربك المختار ويسمع من كل شجر انه لاله الالهون في الهوا
 وهدم بني لوح كان نام الكتاب لدى الوهاب فكور يا قوم لا تتبعوا الهوا كما انتم تتبعوا
 الهكم انه قد شرق من افق الرحمن برؤن كان في اللوح من قلم الروح مسطورا اتعبوا
 الاسماء تدعون فاطر الارض والسماء لكم لا تتحدون اليه سبيلا انتم تعلم سطوة الملوك لعمري
 اعلاهم من الملوك وانا المالك بالحق قد جئت بامر كان في اللوح عظيما انا مبعثا
 رسالات بهم وما منعا اقدارهم وما ورد علينا من البلاء كما ذلك كان الامر في لوح
 القضا من قلم الابي بالحق مكتوبا نزلنا لهم آيات بينات وارسلنا اليهم بقدره من نورا
 ليعلموا ان البلاء لا يمنع البها ينطق في السجن بما يستبشر به افئدة الابرار ويضطرب
 الذي كان من نجات الوحى محررا مطوبى لك بما ورت بعرفان ربك وقيلت لي
 قبله الافاق يعقلب كان في حب الله قويا لا يحزنك قول المشركين انهم كراما وسوف
 تمر عليهم ارياح عاصفات وتجعلهم سباة مشورا اهل سبى مع سلطانة من احد لا وربك الرحمن

سيفنى من فى الاولان وبتقى الملك سلطان كان فى ازل الازال باحقى عليها وكرالته
 امنوا وبتبرهم بانزل من لى العرش كذلك امرناك باحقى انه كان بعباده خير بصير فقد
 لى العرش ارسلته قبلنا فضلا من لدن ربك وانه بان يؤيدك فى كل الاحوال انه لى
 لقمته

بسم الله الاقدس الابهى

هذا كتاب لمن آمن بالله مالكا القدم طوبى لك يا عبد ما اظهر الله من صلبك
 من فارس باح الا عظم وشهد بحبه من فى الللا الاعلى ثم احل واحرم نزل فى حقه من جبروت
 ربك الرحمن ما عجز عنه لعلم كذلك تختص الله من شيا بفضلها كما اختص من قبله من الامم
 ان اسكر الله بما ذكرت من العلم الاعلى فى التسنن بحكم الامم عن شىء فتوكل على الله
 لو تعرف ما قدر لك تائه تطير من الشوق الى مقام الذى حبس فيه من ينوح لما ورد
 عليه عيون الاصفياء ثم المشعرو الرزم والبهاء عليك وعلى الذين فى حولك
 من لدن ربك الاكرم .

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَسِ الْأَبْهَى

ذَكَرِي هِيَ الَّتِي أَطَهَّرَ اللَّهُ فِي أَيَّامِهِ لِعِبَادَتِهِ بِهَا الرَّحْمَنُ عَنْ شَطْرِ الرِّضْوَانِ بِذَنْبِهِمْ
 أَنْ أَكْرَمِي رَبِّكَ بِمُحَضَّرِ طَعَامِ الرَّجْمِ مِنْ نَسْبَةِ اللَّهِ إِلَيْكَ أَنْ عَزَلْتُكَ رَبِّكَ هُوَ
 عَلِيٌّ مَا يَرِيدُ يَرْفَعُ مِنْ شَيْءٍ بِأَمْرِهِ وَدَلِيٌّ أَحْسَنِينَ طُوبَى لَكَ لِلَّهِ وَاللَّهِ فِي أَمْرٍ بِأَتَبَةٍ
 فِي حَبْرٍ مِنَ الْعَالَمِينَ أَنْسَى نَذْرًا سَمِيًّا أَنْ رَبِّكَ نَذَرَكَ فِي نَذْرٍ سَجْنِ الْعَظِيمِ وَالْبَهَاءِ عَلَيْكَ
 وَحَلِيٌّ الْإِنْفِي فَرَنْ سَبْدًا نَذَرَكَ الْأَعْظَمِ الْبَدِيعِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَسِ الْأَبْهَى

فَاعْلَمْ يَا أَيُّهَا السَّالِكُ إِلَى اللَّهِ شَيْءًا كَلَّمْنَا بِكَ فَرْتُ بَعْدَ اللَّهِ رَبِّ
 الْآخِرَةِ وَالْأُولَى وَوَضَعْتُ بَعْدَهُ الَّتِي كُلُّ ذُرَّةٍ مِنْهَا تَسَادَى لِلَّهِ الْآهَرِ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى أَنْ
 أَسْمَعُ نَذْرِي وَلَا تَحْزَنُ مِنَ الذَّنْبِ كَعَفْوِ اللَّهِ فِي نَذْرِ الْيَوْمِ الَّذِي فِيهِ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ
 وَيُنَادِي مَنْ فِي الثَّرَى قُلْ سَجَانِي يَا أَلْسِي لَكَ أَحْمَدٌ بِمَا قَدَّرْتَ لِي خَيْرَ الْعَالَمِينَ

بحيث حضرتي في مقام الذي يسجد من في السموات والارضين اي رب العالمين
بنفسك بان تجعلني ثابتا في امرك وقائما على خدمتك قدر لي ما هو خير لي انك انت الحكيم

بسم الله الاقدس العلي الاعلى

فاعلم بان العافلين اخرجوا عن يدته الله بطمسين وبذلك ارتفع حويل البكاين الارباب
والسماوات وراح اهل طلائع الاعلى ولكن العلام في فرح بسين ولدي اخرج فدي احد نفسه حيا
سدد رب العالمين وانا نادينا العباد باعلى الصوت وخرجوا هم الى شطر القدس منبجيا
عن ذكر الله في ذلك اليوم العظيم وفي كل حين نزلت الآيات من جبروت ملك
والصفات بحيث اخذت نعمتها العالمين والذي كان في قلبه نور ربك عرف
عرف التمسيس وصار مقبلا الى الله منقطعاً عما سواه والذي كان خافلاً ما وجد نعمته
ومرت عليه كورسائم الفجر على التأمين الى ان وردت في شاملي اهراد استوي
بحر الاظم على الفلك وفي ذلك آيات للمؤمنين ومبرت الفلك الى ان استت

امام مدني سميت بالازمير قد حضر لقاء الوجه اسما المير وكتب بوجهه على جبل الغلام ارام
 ان يهدي نفسه لله مكتبا على الرجل وان يك كل شي قد ير لم يزل كان سائلا ربه هذا المعام
 المرتفع العزيز اشيع قد قضى الله ما اراد واما ما جرد وجه عن الفلك فلما خرج صعد وجه
 الى الافق الاعلى الله استقبله ملائكة المقربين في ذلك اليوم ما انقطع النزول واصعد
 يسط قبيلا من اهل ملا الاعلى ويصعد قبيلا اخرى كذلك كان الامر ان يك لسوا
 الريح ثم حرت العلك بامر الله المتقد اعلم الحكيم الى ان صرنا معا بايديه التي سبح فيها
 من قوت بطوره عيون المسلمين وخرجنا عن العلك وخرج معنا من كان في حوزنا
 ومنع الظالمون اربعة منهم واشعلت بذلك قلوبهم الى ان نبذ احد منهم نفسه من لطيفة
 الاولى في البحر فرأى للفراق كذلك ورد علينا من الذين يدعوننا بالليل والشهارة ولا يكون
 من الشاعرين في حين القارة نفسه نادى الله بهذا الاسم الاعظم العظيم اذا امسكته
 بحافات بامر الله الملك العدل اعلم الى ان بلغ اليه من اخرجه كذلك

قضى الامر من لدن مقتدر قدير تارة يجر عتاور وعلينا في سبيل الله اقلام الارض كلها وان

من عليها ولكن انما في فرح لا يقابل فرح الدنيا ونقول يا ايلهي لك الحمد يا الهى بما احقرتنا ^{تلك} ^{لغضا}

وخصمتنا عمل البلياء في حبك ورضائك اسألك بنفسك بان تحفظنا

من كل ما ينهم عن ذكرك وثنائك ثم استقمم في تلك الايام التي احبب فيها العمل

مملكك من التوجه الى وجهك انك انت المقدر على ما شاءت انت المهيمن

قد نزل من قبل ما ورد علينا في الخروج والدخول وكررنا في هذا اللوح لتكون ^{لمين} ^{العلما}

بسم الله الاقدس الاقدس

يا اهل طائفة الاعلى قد قدرنا قضيا واخرى وارادوا اليوسف البعابرة اخرى في حصن العكا

فسوف يخرجوننا من هذه الارض ويحبسوننا فيها وانما يدونه غير من شرتة هو اماردة واما

سنة وارادوا ان يسيدوا على وجه العلام نهار التي قدرت لنفسه من لدى الله المقدر

العلام فسوف تنظرون وتسمعون ما اخبرناكم به في هذا اللوح الذي يتدرف اعين العزير

بما تم فيه من اسرار القضا ويرتفع ضريح المخلصين بما يرد علينا كره اخرى انا لشكر الله
 يرد علينا في جبهه ورضائه وانها دينته جته منها الى نهر الاردن الذي عبر عنه ايل و
 دعاء الله ربه برؤات اهل الفردوس وجهه اخرى الى ربه القدس التي فيها ارتفع
 نداء الغيبين المرسلين بان لبيك اللهم لبيك فسوف تستنشق هوائها وسمع ما ارتفع
 فيها وجهه اخرى الى ربه السيناتمه اذ ائتوجه الغلام اليها ينطق كل ذرة من ذراتها
 وكل ورد من اشجاره وكل رمل من مولها بانه لاله الامهوان يا احبائي اذ اسمعتم راي
 التي لاشل لها في الابداع لا تخزنوا الا ما خلقنا للبلايا وجعلها الله ونسألهذا ^ح
 فمينا لمن يعرف سخن القول وياخذ نفحات كلمات نداء الغلام الذي كان يدنا السهام
 الانام في سبيل الله قل ان نداء الغلام لو يعرفونه في البحر ترح مع احبائي ولو يصبون
 رأسه على السنان ليدكر بين العباد ربه الرحمن ولو يقطعون اعضاءه كل عضو منه
 ينادي قد فرقت بما هو امل ورجائي اتم يا احبائي لا تخزنوا تم اسكلوا على ارضي

وتسلوا بعروء الله لو كشف الغطاء لتعدون انفسكم لاستماع كلمة التي تخرج من فم الجنون
 وياخذكم جذب الاستيقاق على شأن لا يمنعكم التسلسل وضوضاء اهل النفاق عن التوجه
 الى نير الافاق ما احببني انتم ابناء الروح لا تحزنوا من اجسادكم ان استبشروا ببشائ
 الرحمن روح دريكان ثم استقيموا على حب الله امره ثم اتبعوا ما نزل في الكتاب
 ولا تعقبوا كل مشرك مراتب كذلك سنحكم الغلام حين الذي تنفس في سحر الاغزان
 بما اكتسبت ايدي الغافلين بنطق لساني وقلبي جواحي شعري بان احمدته رب العالمين
 وقد منع الغلام عن التحرير والالارسلنا الى كل واحد من اجباء الله ما يحبه منقطعاً عن
 العالمين قد بس نفسى ثم قلبي والافرا عظم من الاول وبهالم يكن الالعدم الاستعداد
 في اهل الابدان وسوف ياتي زمان يستعدون بعض ما ارتكبوا ينوحون وتضرعون ^{كده} في
 انفسهم ما يغنيهم عما فات منهم كذلك يخبركم قلم الصدق ان تكلم الرحمن شهيداً على
 ما عملوا ويعلمون وانه لعليم بما في الصدور

بِسْمِ رَبِّنا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ

حیرت اندر حیرت و عجب اندر عجب که این فانی مقصود در اول عرایض و مکاتیب
 و رسائل و نامها ذکرینماید سلطان جودی را که بیک کلمه مبارکه این بنا عظیم را برپا
 مقصود کجا سلطان جودی این ذکر هم خطا بوده و هست اگر جمیع عالم اراده نمایند مگر
 از کلمه علی را که از کفر قلم اعلی ظاهر شده و صنف نمایند و یا ثنا گویند اگر انصاف و بند
 بر عمر اقرار نمایند و جمیع او ان لالی حکمت و بیان از خزانه خلش ظاهر و نصحات و حی
 آیتش متضوع و لکن بصیر و شامه عالم ممنوع و محروم مگر نفوسی که آنچه موجود و مشهود است
 ایشانرا از توجه منع نمود و از اقبال بازداشت از بحر بیان آشامیده اند و از انوار
 آفتاب حقیقت منور گشته اند ایشانند مشارق اسما آبی و مطالع صفات نامناهی
 فی تحقیقه ذکر و ثنا در این مقام با ایشان ابح و سزاوار کتب و صحف و بر در این مقام
 شاید و گواهی سبحانک اللهم یا مجری الانهار و مرسل الاریاح و منزل الآیات و منظر التیارات

اسألك بطورات قرتك وبرورات قوتك وبقدر ان توفيه حرك
 على ما ينبغي لا ياتك ويلمق نسبتهم ايكاسى رب تريم معروفين باسمك تريم بما
 يعنى لند النسبه العظمى والمقام الاعلى انك انت المقدر على ما تشاء ولى قضيتك
 زمام الاشياء اى رب ترى العباد اذ ان يكر افانك ويصفه بما علمته بوجودك
 وعطائك بعد ان يرى لك كليلاً عن ذكر من نسبتك الى نفسك وجعلته من فنان
 سءلك اسألك يا آله الوجود وما لك الغيب والشهود باسمك الذى بعثت
 اولياى الى بطرا فذمتك ونبتك ونصرتك بان تنزل من سحاب كرمك وسؤ
 فضلك على افانك ما يكون باقياً بقا ملكوك وجبروتك فمما رايت عجز
 نفسى وفقرى فاقى رفعت ايدى الرجا الى هواد حمتك وسما عذابتك لتكرم
 فضلاً لند العبد اكليل وعناية لند المسكين الفقير انك انت الذى سهد
 الكائنات وبنيتك الموجودات لا اله الا انت العليم الحكيم روحى محمدت سلم

ولا تقاسم الفداء و استخاضه تعالی که مطلع حب الهی بود بشابه نور مقرر و محل درج
 و قلب اروشن نمود اگر بگویم آب صافی لطیف بود صادق چه که اعضا را نازد
 و اگر عرض نمایم با محبت الهی بود صحیح و درست چه که حرارت حب از جمیع جوارح ظاهر
 و مشهوره بنیفاً لکم و تعلیم و لهذا انما دم الذرا احضر حق جل جلاله شاید و گواهد که هر چند آنها
 غایت از ملکوت فضل الهی نسبت با فنان سدره ظاهرا این عبد کو با جمیع انسان
 لک اسجد یا آله العالمین عرض نماید باری بعد از قرأت و اطلاع مقام عرش اعلی
 و بعد از حضور یا هو المسطور بشرف اصناف از قول الرب تعالی و تقدس سببی الناظرین
 افعی الاصلی سنده شده از افاق قضا ظاهر شده آنچه میزان رضا بود جا علی بریاست
 حکومت این بدینه جالس تبارک معروف و عامل مسر شقاوتی ظاهر که جمیع اشیا
 سر بر ناله و چنین مشغول و لکن مظلوم بفرح و سرور مشهود در لیلی و ایام کلمات سنجیده
 با لایقه ناظم سبحان الله باندک اسبابی چنان غافل مشاهده شد که گویا از عالم شعور

بذرۀ فائزہ و از در یابی دانش بقطرہ مرزوق نہ یا انانی علیک بہائی و عنایتی
 حق بطلب عباد خود را راه نماید و آگاہی عطا فرماید شاید مبدء و مرجع خود را بیابد
 بان عارف شوند فلّ الہی الہی اسألک بالمعام الذی فیہ ارفع مذائم الاصلی
 وبالافق الذی منہ اشرق نیر امرک یا مولی الوری وبالاذان الّتی فازت باصفاء و ندا
 وبالارضی الّتی تشرفت بقدمک وبالاشجار الّتی فازت بمجفات احسن عنایتک
 بان توید عبادک علی الاقبال الیک و التوجہ الی انوار و جہک و التقرب الی بساط
 حرک ای رب لا تمنعم من بحر جنتک و عن سما جودک و فضلک انت الذی
 احاطت عنایتک بسبقت رحمتک و لاحت شمس فضلک لا الہ الا انت العوی
 الغالب العلیم حکیم انتی بعد از عرض در حضور طاہر شد آنچه کہ سبب حیوہ عالم است
 و عتہ اشراق نیر کریم صد ہزار حیف کہ عباد جاہل خاغل از این نعمت خطمی و عنایت
 کبری فریب خوردند یا سبب گاہی صیفت عفت کز چہ آیت عالم اوزار رقمہ بنیات عرصہ جود را کرد

قدمت و اقتدار امام و جوه ظاهر و باهر چنانچه از اول یوم مع اعراض و انکار علما و قه
 و امر اخی بل صلابه من غیر ستر و حجاب ملوک و ملوک را باقی امر دعوت فرمود و راه نمود در
 آن سان جلالت تو صف نمود کی این خادم فانی قادر است بذكر آنچه دید و شنید نه احمد پاشا
 ظاهر شده امام عیون بزویچ منصفی و بیچ عادل و بیچ صادقی انکار نموده نمی نماید
 مفد لک اعمال خلق حاصل گشته و از خالی محروم داشته شخص کردی در نیمه شب
 از جانب دولت بریاست نامور در بر کرسی حکم جالس نمود بانه از اعمال و اقوال و
 کردار او نظمی ظاهر و باهر نعمت شغل چون از حد تجاوز نمود عدل الهی او سیر
 نامورین را که با او شریک و متحد بودند اخذ نمود اخذ غیر مقتدر باری مقصود الله بریاست
 و دیوم نعمت ابدی از برای خود مهیا نمود این است شأن نامس نسانس ذکر
 جناب میرزا حسین خان علیه بهاء الله را فرموده بودند عریضه ایشان در حاجت
 امس اعس اعلى عرض شد احمد نه بد کرم اعلى از قبل فائز گشته و در این صین

هم یک لوح امنع اقدس از شمار شیت مخصوص ایشان نازل و ارسال شد انشاء
 بآن فرزندوار بگریان رحمن پاشا مند دستخط ثانی آن حضرت که تاریخ دوم
 شهر محرم الحرام مزین بود رسید نغمه اش علت سرور و عرش مطلع انبساط هر جزئی
 از آن گواهی بود بر استقامت آن حضرت این فانی از حق باقی سائل وائل که در
 هر آن یوم حق عطا فرماید و بر ذکر و شای افغان سده مبارک موقوف دارد و بعد از ^{طلوع}
 مجدد در ساحت اقدس شرف اصناف نژاد دیگر معلوم است بگریان در این مقام
 چه اظهار فرمود و آفتاب فضل چه عنایت نمود مینیا محضرم و مرینا محضرم و ذکر آن
 یوم مبارک را که آن حضرت فرمودند عالم عالم فرح آورد و روح و قلب را ناز ^{نمود}
 آنچه ذکر نمایم در این مقام لائق نه سده اکم خود آن حضرت لذت را یافته اند و برابر ^ش
 آگاه گشته اند یوم حزن از قدتش بفرح اکبر تبدیل شد امید هست قلوب ظلمانی
 اهل امکان بنور ایمان مشور گردد خلق غافل خود حجاب خود گشته اند و از صد هزار نعمت ^ی

طاهره و باطنه محروم مانده اند فاه آه این دو یوم بی قدر و وفا عبود از همه جامع نمود
 بسجین مشغول و اعلیٰ غافل سوف بیرون بفراتم اذنع البصر عن المشاهده
 و اللسان عن البیان و الاذان عن الاصغار و السکل عن الحركات باری این دو م
 بود بلکه اول و آخر بود بلکه اول و آخر و ظاهر و باطن عجب لطیفه در سر داشت
 عجب عهد با او همراه بود صد هزار حیف که ناس احجیات از مشاهده و اصفا
 و ادراک عرف ایام محروم نموده و هم فی خوضهم علیون و لا یسعون و استجدوا لک
 آنحضرت که در شان زدهم محرم اکرام مردم داشتند انجمن دو ستار از وقتی تازه و
 روشنی بی انداز بخشید و بعد از قرائت و اطلاع قصد مقام نموده بشرف اصفا
 فاکرکشت قول الرب تعالی و تقدس ما ایفانی حلیک سائی و عنایتی لا اراک
 ذکر در ملکوت الهی مذکور و محاط عنایت تو متوجه قلم اعلیٰ گواهی داده بر قبا
 و توجه و این گواهی اعظم است عند الله از کنور عالم و ما ظریفه اعرف و کن من

الشاکرین عبد حاضر وار دنامه ای را در حضور ذکر نمود از مطلع عنایت الهی و مشرق

شمس رحمت ربانی ظاهر شد آنچه که قدیم نبرد حدوش خاضع و ساجد است طوبی لک

و هنیئاً لک و خضرین مینا ما شهد لافانی من انک و ضلعک علیها بهاء الله اجنباً

بما سطح منه نور عنایتی و شمس فصلی و قمر حتمی ان بک بهو الشفق الکریم البهاء من لثنا

علیک و علیها و علی من یحبک و یسمع قولک فی امر الله رب العالمین انتمی الله محمد

در هر صین و هر آن در هر وقت بنایت مخصوصه فائز بوده و هستند این است آن

نعمتی که وصف با و نرسد و ثنا با و راه نیاید بشهد بک ثنا و برکم درت من فی

والارضین ایله ذکر جناب مشهدی حسین و جناب خان علیها بهاء الله را نمودند محمد

بطرز ایمان فریفتند و بال فائز سأل الخادم رب بن یوید اجابته فی کل الاحوال علی

ما یحب و یرضی و یقدر لهم ما تقر به عیونهم و تفرح به قلوبهم ان بنا الرحمن هو المقدر علی

و هو السامع الحمیب چندی قبل در لوح امع اقدس مخصوص ایشان نازل در اسال

انشاء اللہ بان فائز شوند و از نور کلمات الهی منور گردند و یک لوح ہم مخصوص جناب
 آقا میرزا اجبال علیہ بہار اللہ نازل و ارسال شد ارسال فرمایند لیچہ عرف البیان
 و یکون من الشاکرین بہاء و الثناء علی حضرتکم و علی من معلّم و فار بلعالم و عرف
 مقام خدائے رب العالمین . خ اوم فی ۲۶ شہر صفر سنہ ۱۳۰۴

بِسْمِ رَبِّنا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْهِي

الامر اللہ الذی بموجب من امواج بحر امتحانہ غرق خلق کثیرم بحسب عدتہم الا انفسہ العظیم
 تعالی تعالی من انصت کلمتہ من فی الارض و السماء تم قام بکلمتہ الاخری عالم طلع
 بہم الامور و ہوا حق المحصی العظیم الحکیم و الکلمتہ یعبر فی مقام بالصور و نفتح فیہ اخری فادہم
 قیام یغفرون بالیہ الاسماء و فاطر السماء اسألک بملکوت امرک و جبروت و حکم
 و لاہوت عزک بان تترل من سماء وجودک علی الوجود ما تقر بہم ایک و ہدیہم صل
 و یعرفہم مقامک و یسطقہم ثنائک و یسجد بہم الی ملکوت الغریب المیسع ثم اخذنا الی اننا

الذی قام علی خدمتک یشهد انخادم بانه قام فی سنین معدودات بعدما اشتعل بنازک محبتک
 وذاق حلاوه بیانک علی خدمتہ امرک علی شأن یشهد بذلک عن ورائی کل الاشیاء
 انت المقدم علی ماشاء و فی قبضتک زمام الاسماء انک انت القصور الکریم رحیمی تعالی
 و خدمتک الغداء دستخط عالی که مورخہ اشهر ذمی القعدہ احرام بود عزت زول ازانی فرمود
 له الحمد و المنه که این فانی را بوقفات بشرات که مزین است بطراز محبت محبوب
 عالمیان قسماً مترا و فانی غیر مایه جمیع نعمت جمیع مائده با و راجع و از اسما و عیاش
 نازل کل من الله الیهمن القیوم خلق فرمود و راه نمود و علم و ادب آموخت مقصود ظهور حجت
 انسانی بوده تا بعرفان طلعه احدیه فانی شود و بحیوة باقیه سرافراز آفتاب کرم تجلی نمود و
 آن تجلی تجلی دیگر آشکار و از آن تجلی تجلی آخر نمود و از آن تعبیرات عالم روشن و غیر متعام
 یکی از آن بفضل و جوده مقام افنان است جل من نسبهم الیه و جل من ذکرهم بالاسم
 انشاء الله و جمیع احیان بذکر و ثنا و خدمت امرش فانی باشد چنانچه نبوده و ستید

درباره بیت حسب الامر متعلق است بامر صریح آخرو ذکرش جائز نیست الی ان باقی است
 بامر خبر حضرت اسمعالم و علیه من کل؟ اباه مکرر از این شرط هم آمده ارادوا ان یطفئوا
 نور الله بما عندهم و یخمدوا ناره با هو اشم هیات هیات و لکن از تلویحات بیان مقصود
 عالمیان چنین تفاد شد که بعضی از دوستان مجدد حکومت را مضطرب نموده اند
 بعد از سرعتر اردو چون از روی خوف و جای نجات بوده بطراز عفوفا گزشتند جای
 ارض طالعیم بهار الله بدو بلا متلافتشین داخله از عین و خارجیه از شمال الامر بریده
 یعنی المتعال اینکه درباره جناب رئیس علیه بهار الله مرقوم فرموده بودند اکمده فوق
 شده بر امری که مشر علی و قما از آن محبوب مانند این آیام در کتبوی که این عبد در خوا
 حضرت محبوبی جناب آقا میرزا حیدر علی علیه بهار الله عرض شنید این کلمه علیا ان
 مولی الوری نازل قوله جل اجداله لا زال اصفا میشد که نقبا از کلمه حضرت قائم روح سوا
 نداه فرامیایند و مشر علیا متحیر و متفکر که آن کلمه چه کلمه ای است و حال قبل از اصفا فرأ

نموده اند و شاعر مستند و آن کلمه این است مُودِ قَمِیصِ اَنَاظِرِ و مکنون با ما المشهور

ناطق این کلمه ای است که فرائض شرک از او مرتفع است و افندۀ عالم از او مضطرب

استی این بیان در مواضع متعدده در قلم اعلیٰ نازل معنی واحد و لفظ بقرائن متعدده ظاهر

حق انصاف عطا فرماید که اینقدر بیابند که کلمه که نقبا از او فرارینمانند یقین از برای ^ش ما

قرار نه خمر مستغرقه فرت من قسوره باری کر جناب رئیس در ساحت اقدس مذکور و

بنیامات فائز و آنچه ارسال نمودند بطراز قبول مزین در قد وصول هم ارسال شد ایستاد که

جناب تلاحسین علیه بهار الله فرموده بودند که در ساحت اقدس ذکر شود عرض شد

بما نزل له من ملکوت مشیه ربنا المہمین القیوم قوله عز کبریا هو الظاهر المکنون یا حسین

قد رجح حدیث الحسین مقصود عالم در سخن اعظم امم راند امیر فرماید و بزودۀ علیا دعوت

مینماید و لکن باس خافل با اسایف حمید و سهام اعراض قیام نمودند و بر سفاک دم مظهر ^ش

جد کامل ینمانند نفسی که نزاع و جدال از عالم برداشته او را از اهل فساد و ^ش نسیه و

لعمر الله انما في الاصحاب العالم يشهد بذلك ام الكتاب امام وجه ربه العزيز الوهاب طوبى
 ابراهيمي نفسي که ظلم ظالمان اورا از محبوب انسان منع نمود و سطوت مشرکین از خدا گنا
 بازداشت حمد کن مالک قدم را که ترا مؤید فرمود بر عرفان من موقوف نمود بر امری که کل
 برای او خلق شده اند و از او غافل غمگین موقدین مقام خود را مشاهده نمایند و سیر
 مفرخوش انقوسی که از لور بیان حسن آسایند و از اشتراقات انوار آفتاب در روشن
 و نمونده کبیر برسان بگو امر و زور استقامت در روز خدست در و قیام است البهاره
 و عجم من لدی الله المسبین القیوم استی چند یوم قبل در مکتوب جناب امین یعنی محبوبی
 حاجی میرزا ابوالحسن علیه بهاء الله ایاتی مخصوص ایشان از سها مشیت نازل در سال
 شد جناب مذکور هم کمره ذکر ایشان را نموده اند لعمر الله هر نفس ثابتی الیوم بدو است
 فخر است دولتی که بوصف در نیاید و قبل از مشاهده فکر با و نرسد طوبی للفاضلین و اینکه
 ذکر جناب حاجی م ل ک ح س علیه ۲۲ فرموده بودند الحمد لله بعنایت حق فائزند

و در شان در ساحت امنع اقدس مذکور یسال انعام ربه بان یفتح علی وجه باب المکاشفه
 و اللعاب ایه یفعل ما یشاء و فی قبضه زمام الاشیاء و رقه وصول ارسال شد عرض این فانی
 در اضرع ارض انکه خدمت آقا یان دوستان آن ارض کسیر و سلام ممرض سید زوار
 می طلبه کل ابا عمل پسندیده که لایق یوم الله است موفق در در بسیار بسیار افسوس
 و درین از اینکه بعضی از مقام مت آگاه نمینند و بهو الهی خود متحرکند حق جل جلاله سزا بود
 و از او تعالی شأنه می طلبم ایشان از ما عندیم مقدس و با عنده مرزوق در اربابا
 من اقی غایه رتبا علی حضرتکم و علی احوالکم و ابناءکم و ابناء احوالکم و علی الذین شسبوا بید
 بنا و ربکم و رب من فی السموات و الارضین و الحمد لله رب العالمین .

خ ادم فی ۱۲ شهر صفر الحضر سنه ۱۲۱

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الابهی

قداتی ریح الذکر و البسیان و الناس اکثرهم لا یفتنون بنذوا امراته عن رؤسهم الا انهم لا یفتنون

ان النخادم ينوح في الليالي والايام بايري القوم في حجاب سين بر صاحب بصير بصرتي
 متعير است چه که شایده نماید اهل عالم خود را حتی نسبت میدهند و از او بجزند منظر ایام ظهور
 و انفس ظهور که با علی انداند ایضا میمردم حق میگویند و بکل متمسکند بنور اقدس و بنا
 تابع این عهدند اند بکدام وجه متوجهند و چه اسم متمسکند بکدام اقی فاعل و چه اصل متحرک و بکدام
 ذیل تشبث بجهان مباح و ساکرم مرتفع و مقصود ظاهر در آن نفوس با و هات خود
 و در دریا های ظنون خریق با سم حق عامه بر سر گذارده اند و با او بخاربه مشغولند برخی
 بکنیه متوجه و حزبی بجامع اگر این تمسکات و توجهات به بوده آثارش کو کنیه
 رانی استحقه گذارده اند و بکناس نفس خود مشغولند و از مطاف ملا علی خافل و بهواهای
 مردوده خود تشبث بشایه کرم پلید و در خود تنیده اند و شاعر نیستند تا لیم و سخا لیم فدا
 انطق الذرات بکره و شانه اگر اقل من آن تفکر نمایند یا لتینا کنا تر با نطق شوند
 و یا لتینا لم عدنا و اگر گردند و خان غفلت کل را فر گرفته و قی از اوقات لسان ملک

اسما و صفات به گام تنزیل آیات باین کلمات ناطق قوله تعالی یا عبد حاضر یا علمای
عصر همه چنان بنمایند که در احیان ظهور مظاہر حق اهل ارض را یکان امر محبوب امکان را
پذیرفته اند آیا تعلق در زاریا و بلا یا و ضرر و بائسای آن نفوس مقدسه نمی نمایند آیا در کلمه
سبار که ما یا تیم من رسول الاکانوا به یسهزون تعلق نمی کنند آیا سبب چه بود که
بر روح قیام نمودند و علمای عصر بر قتلش قوی دادند و چه علت بر خاتم انبیا خروج نمود
و اصحابش را کافر و غافل و مفید شمردند لارال مظاہر و مطالع و شارق در دست
مبتلا و لکن آنچه در سبیل حق وارد در کام جان بسیار شیرین یا عبد حاضر برخی مشاهد
میشوند که بنده اهل الهی متمسکند و نفسی را که بکلمه او ندهد اهل عالم ظاهر او را باطل و غافل
میدانند و هر قسمی از اقسام ظلم را بر او وارد میاورند و گروهی آنچه بحس ظاہر در آید آن را
مصداقند و مادون آنرا منکر قائلند و آنکه بفریم اگر کور متولد میشوند و هم لسانی نمی یافتند
بطوریچ شیئی از اشیا اقرار و اعتراف نمی نمودند یا عبد حاضر بی عقلی و بی شعوری

و بی دریغی آنقوم بمقامی است که انسان متحیر است بگو اگر عوالم الهی منحصر برین عالم
 و ظهورات اوست پس حسیب انبیا و اولیا و اصفیاء خسارت نموده اند فوالدی ^{نطق}
 السدرة و انزل المائدة لوعرفوا علی ما فعلوا الناحرانی الدنيا الی ان ^{نیستی} جوا الی تعالی ما سم
 انقدر نظر نمی نمایند که انبیا و اولیا و اصفیاء الهی چه جبت با جمیع من علی الارض ^{لغت} منما
 نموده اند آیا میشود شخص واحد قیام نماید بر امری که دول و ملل مخالف اوست الا با امر
 لدن معتقد بر این خادم فانی از حق سائل و اهل است که ناس اهدایت فرماید و بصراط ^{مستقیم}
 کشاند اگر فی الجمله نظر نمایند آگاه میشوند و لکن در خان خلعت ابصار را منع نموده و نور قلب را
 تنبیر داده هیچ عاقلی بجهت فانی باقی را از دست نمیگذارد کل گواهی میدهند بزفای عالم
 مع ذلک باو متمسکند و مشاهد و مینمایند براب اجند مع ذلک از او خافل و با جمیع نفس
 و هوئی طائر کجا بودم و کجا افتادم مقصود آنکه جواب دستخط آن حضرت را عرض نمایم و
 انتم باختصار که بسبب رحمت شود و لکن قضی ما قضی و الامر لله مالک العرش العزیز

روحی تعیایکم الفداء لاستقامتکم الفداء سخط ان حضرت که بتاریخ ۲ ربیع الاولی مرقوم
 شده بود رسیده است. اکھمد از هر حرفی از آن عرف خلوص و محبت محبوب عالمیان ششام
 شد طوبی از برای وقتی که بذکر آئی مزین شود و مراتب ایقان و محبت دوستان آیات
 لوجه الله در او مذکور آید این خادم خود را قابل ذکر در نزد همکس از دوستان نمیداند چاه
 رسد خدمت افغان سدره لذین نسبهم الله الیه و جعلهم افغاناً لسدره و بعد از اطلاع
 قصه مقام مالک ابداع نموده در ساحت امنع اقدس عرض شد هذا ما نطق به الرحمن
 فی ملکوت البیان قال و قوله الاصلی سببی المظلوم اح م و الله اکھمد نفعات ایام الهی ایام
 و باقی اعلی اقبال نمودی لعمراه انک تحت کحاطه عنایتہ لا تخزن من شیء ان حفظ
 هذا المقام الاقدس تمسک با حکمت بامری و ارادتی انا ازین ذکرک فی کتاب لایاسیہ
 المحمود الفاروقی بخدمتہ الملائع الاصلی عرف البقار یشهد بذلك ام الكتاب جناب من
 یعنی ابوالحسن و اردو ذکر جناب را کفر نموده فی الحقیقتہ مزین است محبت افغان

بسیار اظهار رضایت از انتخاب مینماید یا افغانی علیک بهائی جمیع عالم از برای عظام
 این یوم عظم خلق شده جمال قدم دیالی و ایام گل را باقی ظهور حق جل جلاله دعوت نمود
 و از قلم اعلی مکرر این کلمه علیا نازل یا قوم دعوا السعی و العشاء و لا تتبعوا الهوی ان تتوبوا
 ما نزل مولی الوری فی کتابه البین جمیع فساد و تریاع و جدال و اعمال شنیعه انهی
 نمودیم و بما بحسبه الله امر فرمودیم و این فقرات نزد کل مبرهن و واضح است ^{لک} معذ
 اسم الله مع اولیای الهی در سخن ظالمین مسجون قدور و عظیم مانا ح به الفردوس ^{سجته} الاعلی و
 العلیا ظلم ناس بمقامی رسیده که از حد خارج گشته سبحان الله هیچ امری ^{نمیباشد} متنبه
 و هیچ فدائی آگاه نه یک کرد و خلق در این اطراف زمین رفت مع ذلک متنبه
 امورات منزله در لوح رئیس کل واضح و ظاهر معذ لک از نوم بزخاستند سید کاذا
 بدرک رفت طفت نشند ثانی بسفر راجع نام گشتند و بعد از اخذ ثالث هم شاید
 بشعور نیاند حق در این ظهور مملت نداده اخذ نموده و مینماید لکن احدی طفت نه ^{است}

لولا سبق حکم الکتاب لیاخذ کل کلمه من عنده حق لازال دست داشته که خلق با
 تا بگذرنا و توحید و تعمیر مشغول شوند و الامورات اخیری التي ما اطلع بها الا الله ما
 العرش و الثری بعضی از دوستان در هر ارضی خائف شده اند که بعد از این دنیا شایسته
 نبوده و نیست بگویند که شهادت را مقامی است بزرگ و شایسته است رفیع نصیب هر
 کس نشود از کسی که عظم نایاب تر و مشابه عقا اسم مذکور در رسم مستور بل منقود و لو عرفوا
 ولو شاید و الانفقوا انما سترنا به المقام عن الابصار یخط من علی الارض انه یدعی من
 الی ما اراد لاله الاله المعتقد القدير البهار المشرق من اتق ساء حقی علیک و علی اذنایی
 و علی الذین اعترفوا بما اعترف به الله فی مقامه المرفوع اتقی امواج بحر عنایت بشانی
 ظاهرو باهره ترجمه و معنی و منفسر لازم ندانسته و ندارد دیگر این جمله کلیل چه عرض نماید
 که شایسته باشد و بالاتق از حق جل جلاله میطلبیم آن حضرت احتفظ فرماید و لازال مصد
 خدمات و مرجع عنایات خود نماید جمیع مقامات عالم نزد این مقام خاضع و خاشع و ساجد

این نظر بعینیت حق است نسبت بموصوفین و مقربین که در آن ارض اطرافند بنام
 فضل ربنا علی افانہ و علی الذی سمی بالبراقبل حم علیه مبارکاته العظیم حکیم بوده و قوی از او قاضی
 این کلمه علیا ارسان مالک اسما نازل فرمودند یا عبد حاضر در ارض یا و الف و انعم
 بستند که عین سها ایشان ناظر است انتهی این کلمه علیا بشاید بجهت است که در اول کتاب
 نمینہ مستور است اعلم عند الله ربنا و ربکم و رب العرش العظیم طوبی لیدیا ترشفت بکره
 لمدن فارت ماجبا و لنور اقبس النور من انوار و جہ اولیائہ این نفس جان راحت
 دیگر دست او یا رای عرض نہ و جہ سترہ الامر له و اکلم فی قبضتہ لا اله الا هو العوی
 القدر ایکنه در باره درقه وصول مرقوم داشتید موافق دستخط عالی از قبل ارسال شد
 و عالم موافق این دستخط ارسال میشود در این ضمن این فانی باحت اقدس احضار
 و بعد از حضور شش میفرمودند بعد از دو قایت چند قبل وجه القدم الی انحام و قال غریبا
 یا عبد حاضر حقوق جناب ابو حم را بخشیدیم و بطرار عفو فرین نمودیم لیسکر الله به

و تقوم علی خدمتہ الامر باحکمتہ و البیان این حقوق مخصوص است بحق حلّ حلاله طوبی از برای
 نفسی که ادا نمود و بقبول فائز شد و نعیم از برای نفسی که انهار العنایت بنور عفو فرین شد
 لهو المقصد علی ما اراد لیس لاحد ان یتوقف فی ما نزل من سما، و البیان آنه لهو الامر ^{المحتمل}

انتی این عبد بعد از مشاهده این عنایت کبری که مقصود حق حلّ حلاله انهار فضل بود
 اقل از باران شب بکس احمد یا محبوب العالمین ذکر بود این سبی واضح و مبرهن است
 که جمیع دنیا را قدری نبوده نیست چنانچه جمیع شاید و گواهند که مکرر در وجه کثرت است
 اقدس آمده و بطرز قبول فائز شد و حال نظر باجماع و اقتضای وقت اخذ میشود مابری مقصود
 آنکه این فقره محض انهار فضل و عنایت و رحمت بوده از حق حلّ حلاله مسطلم که ایشانرا
 مؤید فرماید که بیا علیق و منبغی لا یم الله قیام نمایند و لکن حکمت حضرت اسم
 علیه من کل بهاء از اولیای ارض طار و صنف فرموده اند و مکرر انهار رضایند
 نموده اند مخصوص از بعضی و لکن در هر کوره مرقوم میدهند که حکمت از دست داده اند

و امری که منافی است این است چه که این عبد را در مجالس متعدده و عده گرفته
 بعد از حضور در مجلس اول ملاحظه شد قریب پنجاه شصت نفر موعودند که تقیم آیات شنیده
 حکم حکمت را در اکثر الواجبات الهی این حکم جاری و بحال و موضح مذکور دستور تصدیق نمودند
 و لکن شب آخر باز همان قسم مشاهده میشد که لکن مجالس اخروی بلاغ کار بجائی
 رسید که از دافروند این فانی از حق بل حلاله بحال عجز و استهال سائل و اهل که جمیع
 مؤید فرماید بر عمل آنچه در کتاب از قلم اصلی ثبت شده هر نفسی را اخذ نمودند مع شوش
 اخذ شود مع آنکه باید آیات الهی را در محلهای محکمترین حفظ نمایند بجان الله چه شده
 بعد از آنکه این عبد در عرض متعدده این فقره را خدمت و دستان عرض نموده تا همین
 با حاجت مقرون نشد و نظر بعد اتی که طراز بسکلی اجزاء است هر صحنی را قبول
 مینمایند و هر مدعی را صادق می شمردند مع آنکه در یک مقام این کلمه علیا از اوقی
 ظاهر میفرمایند لا تصدقوا کل قائل ولا تطعنوا عن کل وارد این خادم امیدوار است

که از بعد بیا سجد الله مؤید شوند اینک در باره محبوب و حافی جناب و رفا علیه بهار
 و عنایت مرقوم داشتید انشاء الله محفوظند و بعنایت حق جل جلاله مطمئن در
 همین لیل ذکر شانرا این فانی از لسان اقدس استماع نمود مکرر در احیان تنزیل آیات
 الهما رعایت ایشان شده انشاء الله موفق و مؤیدند بذكر حق و خدمت ^{لیفت} امر و
 قلوب و اعلاى کلمه بشانی که از جمیع اعضا و جوارح و عروق شعله نارا قطع ذریع
 مالک ابداع ظاهر شود سبحان الله مع انکه از ایشان فسادى ظاهر نه با کمال
 محبت نفوس خافله را مطلع نور احدیه خوانده اند معذلک علمای غافل و جهلاى
 عاقل عمل نمودند آنچه را که هیچ ظالمی ارتکاب نموده بکمال جده و جهد در الطغای نور
 مشغول و لکن بهیات بهیات من یقدر ان یتدل ما اراده و من یتطیع ان
 فی او امره لعمر محبوبنا و مقصود ما انهم فی ضلالهم القدیم و اینک در باره مشرق الا دکار مرقوم
 داشتند این فقره باید بسیار مستور باشد بشانی که هر نفوس ثابته را ^{صنیه} مستقیمت

مرضیه بر آن آگاه نشود و جمیع این اعمال لهی العرش حکمت معلق است از مغف
 آن باشد جائزه بداناسمع انحامم باذن من سان الله یمن القیوم نامس ضعیف
 وعافند فضل و عنایت و رحمت فوق احصاء حکمت خود شاهد و گواه است بر
 شفقت و عنایت و رحمت مقصود عالمیان و اینکه درباره صعود حضرت اسم الله
 جواد علیه من کل بهاء ابهه و من کل نور انوره مرقوم داشتید شهادت انحامم از بهای
 ربه الاهی و توجه الی الرقیق الاعلی و جده من المعتبرون عرف رحمة ربنا و ربه ملک الاسماء
 و نزل له من العلم الاعلی ما ینبأ به و ام اسماء الله الحسنی ما یمحبون فخر آدمی نفس الله
 القامه علی الامر که امروز روز موت است چه که بذکری فائز شود انسان که شهید
 مثل نداشته و با کلی منفجر میگردد که لازال ما بین عالم متکلاً و مشرق و منیر مشاهده
 میشود طوبی از برای نفسی که بحبت الهی صعود نماید اگر شهادت فائز نشود و افعلاً ما بین
 مقام فائز گردد اگر چه دوستان حقیقی که از کاس استقامت آشامیده اند خیر

فائزند و از احرف کتاب الهی آنکه مذکور و مسطورند و حرف کتاب امحوا فیها
 و فاست کنه الامر بیده بعقل یا شیا و حکم بایرید و اینکه مرقوم فرموده بودند که نفس
 مختلفه در شمع حاضر شدند تلقا، و چه قدم عرض شد فرمودند اسم طه واحده لایب
 حضور هم ال اهل البهائم الذین ضلقت لهم السعینه انکرام المذکوره فی قیوم الاسماهی
 و اینکه زکریا میرزا علی علیه السلام را فرمودند و مرقوم داشتند مکرر ذکرنا
 آثار نموده اند الهی العرش مقبول افتاد اگر چه جناب ایشان تجی نامزد و بخدمت
 مشاق و لکن بلا حظه حکمت در هر حال لازم این سخاوم پیشرو مذکره فی السجین عیاتی
 الله رب العالمین اینکه ذکر حضرت اسم الله م علیه من کل بهاء ابهاده را فرمود
 بودند و اخذ ارض در ارض طاحال این امر در سمار شیت الهی معلق و بعد از سکون
 و اطعمای یا شعله حسب الامر ظاهر میشود آنچه که بطرز اراده حتی جل جلاله فائز است
 و در باره وجه حضرت اسم ج م علیه من کل بهاء ابهاده مرقوم داشتند از قبل ذکر این ^{قصر}

از قلم اعلیٰ جاری و بطور قبول فائز و جناب اسم مذکور هم بتی اقباع فرمودند قدری
 از آن وجه باقی ماند بود بعضی از آنرا بقروض و دیون خود دادند و بعضی دیگر را صرف
 سبیل نمودند تا آنکه بارض مقصود وارد و حال ایشان ابل ایشان در جوار قصه که خارج
 سجن است و مقر عرش واقع ساکنند و بزیرایت مشغول اکمده فائز شدند با آنچه
 که در لیالی و ایام از حق جل جلاله میطلبیدند این فقره اخذ بیت اعطاء وجه مکرر در
 ساحت اقدس عرض شد و هر گره الهما رعنایت نسبت بحضرت فان ۲۲ علیه
 من کل بهاء اهباه مشهور فی الحقیقه ایشان بخدمت قائمند مع آنکه در ظاهر بعضی
 ظاهر سبب حزنشان شد و بده سمعت باذنی من منبر عظیم و لکن فرمودند قدری
 مقام ما اطلع به الآلهه و یظهر آثاره فی الملک انه لعلو العظیم الحکیم انتی تا این مقام
 دستخط اول آن حضرت بود و بعد دستخط ثانی عز و رودارزانی داشت و مصدق بود
 ظلمی که برابر یار اولیا و افراد او تا در ض و در دایا از این مظلومها ضری بر احدی

شده و یا مال نفسی را برده اند و یا بغیر ما حکم به آنه نطق کرده اند لوسا لواعن ذلک ما یحرم
 الاطنیا نا و بنیا علی الله المبین القیوم ملاحظه فرمائید این طائفه خیر دولت و ملت را
 در لیالی و ایام از حق جل جلاله سائلند معذک و اردشد از این دو ضرب اهل با
 آنچه که اهل ملا علی بنوه و ندیه مشغول بومی از ایام حضرت روح یعنی عیسی بن مریم
 روح ماسواه فداه از مشیر بود سوال نمودند و فرمودند بجهت که ام حرفهای خوب من
 است که بر ادیت من قیام نموده اید عرض نمودند بجهت حرفهای خوب شما نیست
 بلکه بجهت آنست که میگوئی من ابن اللهم عالم معلوم قصور حضرت این است
 که میگوئیم اهل اللهم و از ضعیفیه و بعضا و فساد و تراغ و جدال مقدس و مبرائیم شعله نار
 بعضا از هر همتی مشتعل و لکن بد قدرت بما اراده فرمودند ایشانده علی کل شیء قدیر
 و دستخط مالشان حضرت فرج بخشید و روح را قوت بخشود و الحمد لله آن حضرت
 بطرف صفت فریغید و بر ضدت امر قائم اسکند در باره وجه جناب طیب علیه بهار الله

و عنایت مرقوم فرموده بودند این امر معلق است بخر خود ایشان آنحضرت آنچه در باره
 و آنچه در باره حضرت اسم الله علیه من کل ابناء عمل فرموده اند و مرقوم داشته اند جمیع
 صحیح و مقبول و لدی العرش مذکور بحسب الخادم ان یرا الله بالف تارة لسان یطلب من
 بدایع فضلہ یا یدکم و یوفیکم و یحکم ان بنا الرحمن له المقتدر العزیز المتحاب بما یکن
 للهورک ناد المیزان و نصب الصراط و مرت اسجبال و نطق لسان البیان فی عکروت
 العرفان فی ایوم المعاد و اتی النبی المتعال بان تحفظ افانک من شر اعدائک و
 تقربم الیک و ترزقکم لغانک و تکتب لهم خیر الآخرة و الاولی سجودک و فضلك حیاب
 یرحم مقبلین الیک و متمسکین بک اسئالک بنفحات و حیک بان تؤید من قام علی
 قدسک و نصره امرک ثم اکتب له ما ینبئ للهورک و ایاک انک انت المقدر
 علی انشاء و فی قبضتک نام من فی السموات و الارضین ایکنه در باره محبوبی جناب
 و رفا علیه ببار الله الابهی محمد و مرقوم داشتید انشاء الله و جمیع احوال ناظر بحکمت ما
 شنید

خلق عاجل و مقصری مخصوص نفوس شریره که بی مشغول و عمل در دنیا مانده اند شب و روز
 منتظرند که امری را دست آورند و بر آستانه بر آستانه با نفس و هوای خود بفرمایند تا علم
 بدینهم و نفاق هم و فریغم احادمانه و یا کم من شسته بود لاد مثل آن نفوس مثل خاستر
 گرمی است که از نار خارج شده باشد غمگین است آن بفسیر و در ابراج حقیقه قاف
 او را بصر ابراج نماید در لوح برهان در خطاب بنیب میفرماید مثل مثل آتش است
 بر روست حبال سوف یا خذوا الزوال الی آخر یا به صلبت عظمته و اصلی بیا به عظم کبریا
 اینکه ذکر جناب آقا مسعود و ما را رساله فرموده بودند جناب امین علیه بهار الله مکتوب
 ایشان را باحت اقدس ارسال نمودند و تقاریر و جود عرض شد فرمودند حسب الامر
 آنکه جناب فنان با جواب بنویسند و الهام عنایت اقل حق بنمایند لفرح و کون
 من الشاکرین و اینکه ذکر جناب حاجی سیاح علیه بهار الله را فرموده بودند و همچنین الهام
 رضامندی از ایشان الله حکم ایشان موق شد بخد مت امر و رعایت مطلوب

یعنی نفوس که خود ایشان شاهد گویند که بر حق ظاهر نموده و دستند و جز صالح عالم را
نداشته و ندارند هینداً بجانب انشاء الله باین فیض اعظم و جمیع این فائز باشند انسخلا
یشیره بذكر محبوبه آیه و عیاشیه فی حقّه و ساء الیه بان یؤید حضرتیه فی کل الاحوال ان
لهو المقدر المتعال عرض دیگر این فانی آنکه اگر دوستی از دوستان الهی بخدمت فانی
شود از جانب این لایستی تمیز رسانید انشاء الله اخبره کدره عالم ظلم ایشان را از اسرار
انوار عدل منع نماید هر محروم و غافل رود بظنا برود و از و رای او ملائکه خذاب میفریاد
اسرع اسرع و لکن آن بد بخت اتم و بی شعور زود است که بشعور آید زود بر جسر
علینا ناطق شوند البهار المشرق من افق سما عیاشیه بنا و بکم و رب من فی العرش
والشری علی حضرتکم و علی من یکلم و علی کل مؤمن ثابت مستقیم و الحمد لله العلی العظیم

خ ادم فی ۱۴ شهر شعبان المعظم سنه ۱۳۰۰

بِسْمِ رَبِّنا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبِيِّ

سده احمد اگر چه ظلمت او دم علمای ارض یعنی نفوس که ارحم عاقلند عالم را احاطه نمود
 و تعدی و ظلم امرا هم ارکان بلاد را متزلزل کرد و اهل شرکین و معتدین قلوب را
 طراوت باز داشته و لکن بنده ای مقصود عالمیان و انوار وجه ظهور شانی مرتفع و مشرق
 که نزد مقصودین و آن مشهوره در سیر حسن عالم را اخبار میفرماید و نجات آیات
 شطر سخن منتشر است و وح عالم و علت وجود بنی آدم طوبی لمن و جد و عرف
 دلیل لغافلین سبحانه یا اله الوجود و مالک البیت المعمور اسألک ظهور مکمل ظهور
 الذی سطق ما علی السدایمین الارض و السماء بان تؤید اصفیائک علی ما یبغی
 و کبریاک انک انت المقدر علی ما شاء و لا اله الا انت العظیم الحکیم ای بتی
 و تعلم ان سخاوم اراد ان بذر الذین بستم الی نفسك و یتیم ما بان سدر تک و لو
 ان بذوق مقامی و شانی و لکن اذ کریم لئلا اصیر محرماً من بذاب فضل و اشکرک بذ

و بما یتدی علی ذلک ثم بعد الذکر اتوب و ارجع الیک لیکن ذلک لیس علی
 عجزی عن ذکر اولیائک ای رب اسألک بکثر بیا نیک و اسرار علیک بان یخبر
 انک انک کما یتدی من قبل و قدر لهم ما ینبغی سجودک انک انت اسجدوا للکریم و بعد
 روحی تعالیم و ذکر کم و خدمتکم العذاب استخفا آن حضرت که در عرض راه ارسال فرمودند
 قلب انور و صدر الانشراح و بصیرت اوت عطا نمود لیه احمد نعمت ذکر حق جل جلاله
 در آن موجود و همچنین ما یتدی صحت آن حضرت من معه شکر مقصود علمیان که در
 عین عنایتش مسین بوده و هست ثنائی که جمیع عالم از احصای آن عاجز و قاصرند
 احوال ارض مقصود را بخوانند حضرت آقامی منظم علیه من کل بهاد و ابهات و بختین علیها
 بهار الله الابهی و محمدات معطیات علیهن بهار الله و عنایه و الطافه طائف حول
 بودند و بعد حسب الامر بیروت تشریف برزند انشاء الله لا زال مذکر حق مشغول
 باشند و در طلب مسترح و بعد از قرائت دستخط آنحضرت تلقا عرش این کلمات عالیات

از منزل آیات و مظهرینات ظاهر و نازل قوله جل جلاله و عم نواله و عظم شأنه یا افغانی
علیک سبحانی رگ شیرین عالم از نعمات آیات الهی متحرک و در هر حین در بانی با
میرسد و الا از ظلمهای اهل ارض و علمای بلاد کل فانی و معدوم مشاهده میشوند از حق
بطلبید تراب یقین، ابا علم عجمین فرماید نفوس بر انگیزند تا بشاید جبال در امر غنی
مسئله راسخ و ثابت مشاهده کردند و در مقامی مقیم شوند که امری از امور ایشان از حق
جل جلاله منع نماید و بانی از عالم دیگر بر وجود بشاید لعمر الله هر نفسی از آن فانی
شود جمع من علی الارض ابشاید کف تراب مشاهده کند که کفر فانی شدی با
که عالم با و معادله نماید جناب محمد علیه سبحانی را تکبیر برسان بگو آن رتبه ممکن
یسمع و یری و هو السميع الحمید جمیع افغان از قبل مظلوم تکبیر برسان و بعضایا
لانهایه مسرور دار اثنی این فانی هم خدمت هر یک تکبیر و سلام عرض نماید
ایش را به جمیع مطالع اراده حق واقع شوند الواحی که از قبل خواسته بودند علی

عدد و باب ارسال شد امید است بسد و از برای قلوب متعاضی و از برای عطشان بر
 الهی کوشی و از برای ظلمت این ایام نوری مشرق شده شوند از بحر نی آن قسمت
 خدمت آقایان عظام حضرت فغان و فغان علیها من کل باب و ابها که در آن ارض تشریف
 دارند و کسیر عزمین منم طوبی مختصریم و نعلیم بما یدیم و ذکریم فی الواح شتی ان بنا الرحمن
 لهو المفضل الکریم اب و الذکر و اب و الفنا علی حضرتکم و علیهم علی من اجیم و قبل الیم لوجه الله رب العالمین
 خ ادم فی ۱۲ محرم احرام سنه ۱۳۰۲

بسم ربنا الاعدس الاعظم العلی الاعلی

الحمد لله الذی انزل ما کان کوناً فی سائر شئته و انزل ما کان منزهاً فی علمه و ارسل من
 به کتبه و رسله و اصفیاءه و انبیاءه الذی ماج بحر العرفان فی الاسکان و فتمت ابواب الجنان
 لاهل الایمان تعالی الرحمن الذی اظهر نفسه له دایه انخلق الی سوا البصر ط و الحمد لله الذی
 امره فی مقام لایضره البلیا و لا تضغه الزیایا انه عرس بایدی الاقدار

سدره امره وسقاها من ماء الاحيار والابرار انه لا تعجزه ضوضاء العباد ولا تمنعه ضنن
من في البلاد فصل سلطانها ما ارادته لهو المقدر العزيز المختار سبحانه ما من نبوء
انارت الافاق وفي حجر كناع العشاق وباسمك الذي به انجذبت افئدة المومنين
وقلوب العارفين بان تؤيد اهل مملكتك على نصرته امرك ووقتم ما آلهي على يارده
بمشيئتك اى رب ترى اولياك في سجن الظالمين قد اخذتهم وادعوتهم و
جسوتهم بما آمنوا بك وما ياتك واقبلوا الى انك الاعلى في ايمانك هم الذين
يا الهى نصر و امرك وشبوا ابا ديال ردوا فضلك ومانتضوا مشاكك وهدك انهم
بيان مكلم الطور على شان نطقوا امام الوجوه في ايام فيها اخذ غمام الاعتصاف اتق
الانصاف اى رب تسمع حنينهم من ارض الطار و صرخ المظلومين فى ديار اخرى
اسالك يا سلطان الوجود ومرتبى الغيب والشهود بان تحفظ اولياك من شر
اعدائك ثم انصرهم بمطهر قدرتك و اقذارك ومطالع قوتك واختيارك استبى

لا یجرك شی من الاشیا، ولا یمنک ظلم العلماء، و سطوة الامراء، قریا الہی عمیون اصفیا ^{نمک}
 بی دای فضلك انك انت مولی العالم والمہین علی الامم ثم اسألك یا الہی
 بان توفی علی ذکر الدین بسبب الیک وحصلتہم من افان سدة امرک بین بر
 ثم الذی ذکرته بلسانک فی برک وجرک و فی الاکام و بحبال الہی رب انم من فاء
 بنیائک وسقیته کو مرتبک یا الہی کرک اسألك بان تنزل علیہ ما یفرج
 قلبہ و تقرہ علیہ علی شأن لائتہ احزان العالم و لا ما عند الامم انك انت المقدر
 علی اشاء و فی قبضتک نام الاشیا، لا الہ الا انت العلیم حکیم روحی لا ^{لغدا} یفترک
 خجلت این فانی بمقامی رسیدہ کہ ہم قلم از ذکرش قاصر است و ہم مداد و لسان ^{خجلی} کہ
 اگر فی تحقیقہ ظاہر شود و از عالم ستر عالم شہود آید عین شفقت گریان شود و غیامت
 آئندہ و قلوب مخلصین سبحان آید و لکن حق جل جلالہ شاید و گواہ است کہ در صحیح
 اوقات در قلب حاضر و امام و جد فانی ظاہر ذکر آن حضرت در منظر اکبر بود و لسان

عظمت کلماتی که از هر یک عرف شفقت و عنایت متفویع ناطق بنیاد حضرت کم
 و مرتباً بنجام سبب و علت تا خیر جم واضح و معلوم است آن حضرت همه گمان نهند
 که فی الحقیقه قصوری زحمه اگر چه در یک مقام تقصیرات این فانی ثابت است
 و لکن سابی که سبب تعویق جواب دستخطهای آن حضرت شده خدمت امر بزرگ
 و سلطان امر آن حضرت از افغان سدره مبارکه فرموده لذا در یک مقام این
 خدمت بان حضرت ابح اذ ایشبت بانی کنت قائماً علی خدمت حضرت کم در این صورت
 از حضرت این عذر صحیح را قبول میفرمایند از جمیع جهات متواتر آنامه میرسد و همچنین
 عراض نماید این عذر حضور تحریر نماید و بعد صورت الواح مبارکه را بر دوازدهمین
 جوابهای اطراف معروض دارد باقی معلوم و واضح فی الحقیقه اگر عنایت
 حق نباشد ابد از این فانی این خدمت بر نیاید له الحمد بما اید عبده علی ما امر به تا
 جان در بدن باقی بر خدمت قائم آنی از نظر غائب نبوده و مستید اگر چه ذکر و ثنا و خدمت

این عبد لایق ذکر نه و لکن مقصود آنکه بنیایه تعالی در ساحت اقدس مذکور شد و
 مزین اصل این است لیس لها و نه من ذکر و لا من وجود استخار مبارک که تاریخ آن
 هفتم جمادی الثانی بود عالم قلب از نسایم محبت تازه نمود از حق جل جلاله سائل
 که این نعمت اباتی بدار و نه علی ما یشا و قدیر و بعد از اطلاع قصد اعلی المقام نمود
 در ساحت اقدس عرض شد یا نطق به لسان العظمت فی ملکوت البیان
 قوله غرامه و کبریا به اسمی المسین الخیر حکیم یا افانی علیک سائی اطفال روزگار
 بر حضرت غنی متعال قیام نموده اند و کمال شقاوت در صد و اطفا نور و احادمانا
 سدره مبارک بر آمده اند یعنی لهم ان یحبوا بالظین در عدم شعور جهلامی ارض که باسم
 علم معروفند تفکر نمایند معادل جمیع کتب الهیه که حال نزد اتم مختلفه موجود است
 نازل و منزل اتم دانسته میدانند که از علوم ظاهره مقدس بوده معذکب
 انکار قیام نموده اند عظم از مسکین قبل لعمرانه نفس کلمه شهادت میدهد بر علو و ستم
 حق

ولكن لا يزيد العالمين الا خساراً ان انظر ثم اذكر ما انزله الرحمن في الفرقان ونفع في
 نصعق من في السموات ومن في الارض الا من شاء الله ثم نفع فيه اخرى فانهم
 قيام ينظرون امرؤ كمل اركله الهى منصعق مشاهد يشهد الا من شاء الله چه كه اعظم
 است و هر نفسى لائق ادراك و تقرب استقامت نبوده و نيست امرؤ مكلم طوبى
 كلمه ناطق هُو و قميص اناطه هر و كنون با الشهود ناطق كلياتى عالم است
 باين مقام فائز شوند اين كلمه مباركه كوثر زندگاني است از برای اهل استقامت
 حقيقت و ستم قائل است از برای نفوس معرضه غافله حساب عقاب انصاف
 اخذ نموده و خام ظلم انوار عدل را منع کرده و لكن غفريب نفوس غافله معرضه خود را
 در خسران عظيم مشاهده نمايند ظلم ظالمين و تعديت غافلين سبب ارتفاع هر دو
 هست و آنچه كه سبب نوحه متعربين است اعمال نفوسى است كه خود را بحق
 داده و ميدهند و ارتكاب نموده و نمايند آنچه را كه در جميع كتب الهى نهي از آن

تبصیح نازل در مقدمه ارض طاعت حکومت با عدال حرکت می نمود و لکن بعضی از اهل ^{خلین}
 را خوف شایانی اخذ نمود که در سر سرب کلماتی تکلم نمودند که حکومت یقین نمود که حضرات
 اراده خروج دارند مع ائمه خود کوینده شهادت میداد بر کذب این کلمه کاش ^س
 و مفسس مختصر بان و نفس خارج بود چه که آنچه را دیده و شنیده ذکر نموده اند آن ربک
 لهوایم انجیر اسمی التار شتر و هو التار لعلم طر قلم اعلی کل را حکمت امر نمود
 و بیا ارتفاع به الامرو صیت نمود از حق تطبیق کل را بر عمل تأیید فرماید چه اگر مقبلین بنا
 اراده الله حرکت نمایند خود را مظهر منصور مشاهده کنند یشهد بکتاب الله الکتاب
 انما حق فی بذلتهم المبین البها علیک و علی تحلیل و علی انسانی که استی بته احمد
 نازل شد آنچه که فی الحقیقه اگر برای وجود کلمات مقابل شوند کلمه مبارکه قد طهر الحق در ^{کل}
 منقطع گردد عالم از غرور و بیوش و کل با عندهم مشغول لسان و عذو پند عالم من
 و دن تعطیل و تا نیز ناطق معذک احدی شاعر نه حیرت اند حیرت است تقصیر حیرت

او هم در آن ناسر ااضد نموده که سه آیه و حجت در ربانی توجیه سخن نموده و نمی نماند از
 ارض طابوخته بودند جناب علی قبل اکبر علیه بهار الله مالک القدر سور منزله را
 شایسته مایب السلطنه در مجالس متعدده قرائت نموده حتی سور مبارکه که رئیس مایه
 که مشحون بذکر امورات و اراده آری بعد بود تلاوت نموده اند بعد سرکار نایب گفته
 از کجا بدانیم این سور بعد از وقوع نازل شده باری لویاتی الله بکل آیه این یونمونوا
 دلن بعیر فوالا لزال خارق عادات از برای خافین بوده و در هر عصر و قرنی
 که ظاهر شده شمری حاصل نه بلکه سبب از دیاد نبضاشده حال ملاحظه فرمائید
 در همان ایام مؤسس که سید صادق بود حتی اخذش نمود معذک متنبه نشند و
 بطلمی اعلم از قبل قیام نمودند تا آنکه شخص آخر که کمال غرور و طغیان کلام نمود و در اطفا
 نور تدبیرات و کز لرزه نبته اخذ شد و شمری حاصل گشت سید مذکور مصلحت حوائج
 که سه روز بعد بیرون آیم و بنفسه باشد شهادت نفوس موقوفه میگردد و بعد از سه روز

جسدش بیرون آمد معذکب اثری ظاهر نبه علی نوشته بودند همان روز که نفس
 دوم اخذ شد فی الجمله تنهتی ظاهر و بعد یوم او یومین رجوع الی مقام اولی
 این قدر عرض میکنم که کل جان میکنند زود است که انوار آفتاب امر عالم را احاطه
 نفوسی که جز اصلاح عالم و اتحاد امم و راحت کل قصد می آتند و ندانند ملاحظه
 فرمایید بچه ظلم مبتلا شده اند اَف للذین تمسکوا بالباطل و اعرضوا عن الحق و تشبهوا
 بالغانی غافلین عن الباقی ای که ذکر رؤیا فرموده بودند در ساحت امنع اقدس عرض
 شد فرمودند این روایا دلیل است بر علو و سمو نعمت الهی از ظاهر و باطن در باره ایسا
 انه لو الفضال الکریم و اینکه ملاحظه نمودند نان و گوشت حاضر شد این دو از نعمتهای
 بزرگ الهی است چنانچه رسول الله روح ما سواه فداء از قبل فرموده علیکم بالا حمیرین
 و حمیرین نان و گوشت است و در یک مقام نعیم است که میفرماید و یسألونک
 عن النعیم و اینکه قدری از رحم را پاک نموده ایشان جنایت شد این دلیل بر خلوص ایشان

است نه آنچو پنجمین ظهور عنایت و کرمست از حق جل جلاله و در مقام ماند
 حقیقیه منزل سماویه است که در رتبه اولیه محبت الهی بوده و هست آنچه در این مقام
 گفته شود حق مختص است این دو یا مدال است بر فضل و رحمت و عنایت و شفقت
 و نسبت ظاهره باطنه من لدی الله له ان یفرح و یسکر الله رب العلی العظیم و فی آخر آیه
 و اسمعنا و آیات التفسیرین اتسی این دو یا ای آن حضرت مطابق است با ظاهر و مکر
 بتأویل تفسیر محتاج نه قد ظهر من العلم الا علی یا منی له انه لم یؤیدنا لعلیم و اینکه ذکر حکمت
 فرموده بودند و مرقوم داشتند که مقصود از حکمت را هنوز تفهیمه ایم چه چیز است
 فانی آنچه در عراق و در آن ظاهر شده عرض نماید اشاده مطلب واضح میگردد از
 حکمت اگر چه اقبل و بعد بیاناتی بوده و هست لایسح الوقت لی ان ذکرها و لکن پان
 خود دیده ام عرض نمایم اوقاتی که شمس از اقی زور از مشرق جمیع ناس از علماء
 و غیر هم در بغداد و اطراف آن الی ان یتبی الی البصر کمال محبت و خضوع و خشوع ظاهر

بودند یومی از آیام جناب سید داد که منقعی بصره بود آمد بشرف تعافاثر شود
 جمعی از جمله ابن الوسی مشهور در بیرون نشستند تا اذن حضور در آن نمایند منقعی از برای
 آن جماعت ذکر فرمود که صیبت حضرت ایشان در آن صفات بسیار است و گمان
 میکنم که خود ایشان خبر ندارند و امر بمقامی بود که هر هنگام از بیت توجه بسوی
 اعراب بکلمه نطق مینمودند که درباره اولیای خود قائل نبودند از جمله یومی از آیام روز
 جمعه شریف می بردند و آنجام در حول بیت واقع و تنها شریف می بردند
 بفاصله دو دست قدم او هم سجایع میرفت بر قی غدی گفت و الله امرنا انزل
 عجیب و عظیم و اشاره بحال قدم مینمود و آن یوم تفاق مقابل منبر جلوس واقع
 که یکی از علمای عراق بود یکی از اجاب گفت حضرت ایشان امروز شریف آوردند
 و مقابل منبر نشستند نتوانستم خطبه بخوانم و بسیار خجلت کشیدم و عالم حال در سر من
 است جمیع در آیام حرکت و هجرت از عراق دیدند آنچه را که از قبل ندیده بودند و نفسا

که آن اعراب بشابه سحاب بریح میگیرستند و ناله میفروزند و یومی که نقل مکان برضوان
 واقع فوج فوج از اهل مدینه از عالم وغیره میآیند و جمع باین کلمه ناطق مانند طمینان که
 همیشه در اینجا تشریف آید از حضور محروم بودیم حال بعثت تشریف می برید و در یوم
 حرکت از رضوان که اسب حاضر کردند بشانی نوحه و ندبه و صیخ و صیخ مرتفع شد
 که اسب ب حرکت آمد بقسمی که ساکن نمیشد و مثل آنکه بر روی ناس حرکت میکند
 تا آنکه تشریف آوردند و سوار شدند و بعد از رکوب ناس بر دست پای اسب نشستند
 اگر بخواهم تفصیل عرض نمایم یک کتاب باید تحریر شود اکثری این امور را اصفا
 و بعضی خود بوده و دیده اند چه که در مدت توقف عراق از علما و عرفا و عامه ناس
 و مذاهب مختلفه مراد می نمودند و هر چه سؤال میشد جواب میفرمودند و بعد در محرم
 آن ارض اول ماه که یوم مولود مبارک نقطه اولی روح ماسوا فداه بود عید گرفتند
 و بر قایمها نشستند بر روی دجله تصنیف و تثنی مشغول این سبب شد که اهل شیعہ

طرفین بر اعراض قیام نمودند و البته استماع فرموده اید که در آن ارض چه واقع شد دیگر
 ناس غافل نمیدانستند که مقصود از این عید چه بوده و حسیت همین که بر حسب ظاهر
 مرتکب شدند آنچه را که کل شنیده اند یعنی دوستان این بی حکمتی سبب ضرر عظیم شد
 قبل از آن بعد از هجرت حاکم و مأمورین و همچنین اهل بلد از علما غیر هم کمال رعایت
 را از اجابای الهی نمودند حتی نامش پاشا که والی بود کمال ملاحظت ابریک اظهار نمود
 و او خبر ورود اسلامبول و ادره را با صاحب داده بود در ارض طام ملاحظه فرمائید حضرت
 اسم الله علیه من کل بقاء ابهه باذن و اجازه عازم آنجاست شدند و امور شدند
 باینکه در آن ارض ارضی اخذ نمایند و امانه الله را در آن ودیعه گذارند من لدی الحق
 اصل مقصود این امر عظیم بوده بعد از ورود دوستان مراد و نمودند و ضیافت
 میان آوردند خود حضرت اسم الله و سخلی مابین عبد مرقوم داشتند و در آن دستخط
 ذکر فرموده اند که این عبد تحمیر است چه که بعد از ورود دوستان حق مراد و نموده و میباشند

و تا حال سی و هشت مجلس ضیافت نموده اند و در هر مجلس ملاحظه شده است نفر
 پنجاه نفر حاضرند کفتم که شما حکمت را شنیده اید که فرموده اند مجلس از پنج الی شش
 نماید گفتند چرا شنیده ایم و همچنین دستور العمل آنچه در نظر داشتند ذکر فرمودند و تصدیق
 میفرمودند معذک شب دیگر جمعیت زیادتر شده و نوشته بودند که متحیرم
 اگر بروم هم آنست که خیال خوف نمایند و این سراوار امر آبی نبوده و نیست و اگر
 بروم می بینم مخالف حکمت است باری نازد و ام مبهوت و متحیر معذک اگر می
 اردوستان بگذرنده چه که فرصت آنکه جمیع را ملاقات نمایم نیافته حال اگر
 بنصیاح قلم اعلی و حکمت منزل در کتاب عمل میفرمودند این گفته بر حسب ظاهر مشتعل
 نمیشد و بر نمی خاست قسم قیاب آن بیان اگر بنا بر آنکه عمل نمیفرمودند حال آنکه
 عدل اکثری را احاطه میفرمود اول در این مقامات فرموده اند مجلس از پنج الی شش
 نماید و آنهم مستتابع و متواتر نباشد و همچنین فرموده اند لا تصدقوا کل قائل ولا تطعنوا

من کل و اردو چنین در اول مقام با هر نفس ملاقات نمایند در ابتدا به فضل مشاهده کنند
 و غذای ثقیل خلیط باوند دهند و در این زمانه ما محبت بر در ساعات و ایام خرق شود
 و انوار شمس عرفان وجود را منور سازد در لوح حکمت این کلمه عیاذ القوم علی جاری نماز
 قوله عز وجل قل ان للیبیان جوهر یطلب النور و الاعتدال اما النور معنی بالقطب
 و اللطافه منوط بالعلوب الفارقه الصافیة و اما الاعتدال مترجمه با کلمه ان
 نزلنا فی الزبر و الالواح انسی در جمیع مراتب نازل شده آنچه که الریان علی شود
 سبب علو و تنو و تعرب ناس و تو جهتم الی اقی الامر بوده و هست حکمت آن چیزی
 است که ناس را از تعرب منع نماید و ناس را در ورطه هلاکت نیفتند بل امر
 با حق جل جلاله است قدر و قضا محکوم و ما مورکی زرد و استان آلی متعلی شتر
 بردند از برای تبلیغ امر اهل آن بلد نسبت این را با این نبأ اعظم و امر عظیم میدانستند
 و مرادده می نمودند که چیزی ادراک نمایند و لکن در سیر تفحص می نمودند تا بر اعمال آگاه شوند

اتفاق ایام ماه مبارک رمضان بود از محلی و یا روزی متوجه بودند تا آنکه دیدند روزی
را افطار نمود بعد از آن نزدیک نیامدند که چیزی سؤال نمایند و جواب شنوند این
مقام فصل عمل است نه فصل خطاب چه که عمل فصل نمود همچنین در شرایط مستلزمین
بیاناتی از سما مشیت حسن نازل شده که هر منفی اصفا نماید با جنه اشتیاق
در هوا محبت الهی طیران کند و لکن نه اجمع مع عدم آب و عدم آنچه که سر او
است مع اعراض اعراض من علی الارض ظاهر شد آنچه که در هر مدی سبب
حشر و شرب و بعث گشت این دنیای فانیه و آب فانیه و سونات فانیه همه را
مشغول نموده و از خدمت امر منع کرده الا من شاء الله فی تحقیقه حق فردا و ا
بنصرت امر قائم و مشغول است آنحضرت الهما تحمیر در حکمت فرموده اند و
این عبد در بحر متعشیر چه که ملاحظه میشود با این جلالت مرتفع و خفیه سه
در هر صین ظاهر و زینات قلم اعلی فی تحقیقه عوالم ملک و ملکوت احاطه نمود

معذک ناس نائم بل منصف بل مسیت مشاده می شوند صور اول ثابت کل منصف
 و لکن لوشاء الله از این صور آخر فاذا هم قیام نظردن مشاده شوند و طاهر گردند در
 جاری ساری لکن عیش منفقو این فانی از یکتا حد او بدیمانند سائل امل است
 که ناس را آگاه فرماید و از این فیض اعظم محروم سازد آنه علی کل شیئی قدیر باری معنی
 حکمت آنکه فصل کلی نشود چه اگر فصل بمقام خود منتهی شود دیگر کسی تقرب بخوبی کلمه
 را اصنام نماید حضرت روح روح ما سوا فداه مع آنکه بعض احکام تورا را نسخ فرمودند
 مثل حکم طلاق و سبب معذک در بعض امور احکام تورا را اجرا میفرمودند چنانچه
 در آخر ایام که ارتقا نزدیک شده بود بطرس یوحنا فرمودند برود و فصیح را اجتناب
 و بد فصیح را مجاز فرمودند و حال آنکه مخصوص بهود بود شی انبیا غیر مشی عباد است
 نظر بنسایت فضل مدارا می نمودند تا ناس یکباره هلاک نشوند گاهی از ترنمات حماسه
 فردوس القامیفر می نمودند و هنگامی از شهقات طلاس عیش وقتی از عالم حدود و

و هنگامی بنیر آن کلمه میفرمودند و این نظر شفقت و عنایت فضل بوده چه اگر در اول
 ظهراً با هر حکم توراہ نسخ میشد آنچه در آخر واقع شد در اول قبل از اتمام بند و اتمام می
 الا مریده انہ لہو حکیم المعلم الخیر یا محبوب فادی لعمریہ ان الامر عظیم عظیم اگر چه ای
 نفوسی کہ مقبلند و مستقیم و ماتند بکمال جد و جهد در اجرای او امر آنہ ساعینہ منک
 از غشی معال باید در استقامت آن نفوس ہم تائید طلبید و توفیق خواست تا چہ رسید
 ناس از حق جل جلالہ سائل و اهل رحالی مبعوث فرماید کہ بکمال قدرت و قوت استقامت
 بر خدمت امر قیام نمایند انہ ہوا المقدر القدر عرض دیگر عرفیہ معظمہ مکرمہ حضرت
 ام حبیبہ من کل بہار اباء رسید از قبل لوح منسوخ مخصوص شان نازل در ارسال شد
 و هنگامی کہ حضرت محبوبی جناب قائمیرا علی و محمد زہ والدہ ایشان علیہا مبارک
 الابی عازم ارضش بودند مخصوص حضرت ام یک عقدہ فاطمہ اسم اعظم مع یک
 چہار قد صوف بدست مبارک عنایت فرمودند و پنجمین با جناب شیخ س ل

مخصوص آقا زاده های عظام عظیم ۹۶۶ و عنایتیه الواح متعدده نازل در سال شد و مجد
 در این یوم که سوم شهر محرم الحرام است عیفته آقا زاده جناب آقا سید آقا علییه ^{سه}
 و عنایتیه در ساحت امنع اقدس عرض جواب لوح اربع عظم از شمار حمت ^ن حانی ما
 اشاء الله بان فائز شوند و از عنایت حق جل جلاله مسرور یا محبوبی در هر عصر و ^{تینی}
 انس با دیهات خود بردستان آلی وارد آورند آنچه را که در کتب مسطور و در سن ^{نیکو}
 است و لکن ما در دهنم من شیئی الا وقد جعله الله سبباً لاجل و کلمه العلیا رغماً لا نعظم ^{ته}
 لهو القوی تصیر امر این ظهور عظم و ما قدر من قلم الله بمشیتیه النافذه لایحتاج الی التکرر
 و البیان سوف یرعی المخلصون ما عنهم الیوم و تنشر رايات الآیات فی الاقطا
 و الاطراف و یشهد کل نفس الا امرته المقدر الغریز الحمار ای که در باره حبیب و حانی
 جناب آقا میرزا اشرف علیه بهار الله الابهی مرقوم داشتید عن رضیه این حدیث در
 عرض شد و همان همین لوح امنع اقدس مخصوص شان از شمار حسنت آلی نازل لکن

در ارسال آن تعویق رفت و پنجمین لوح منع دیگر از قراری که مرقوم داشته اند
 این آیام با نجات توجه فرموده اند انشاء الله مؤید باشند بر خدمت امر باری.
 هم از هر شرطی مرسلات فرستاده اند جمیع رسیده لکن این خادم فانی موقر بر عرض جواب
 نشد بخمال آنکه الواح منزوله هر سنگام ارسال میشود این عبد هم علی تقدیمی مقامی
 جواب ارسال میدارد حال بعت از مشرق امر حکم صادر که الواح و این مکتوب ارسال
 شود لکن این خادم فرصت نیافت و لکن اینقدر عرض نمایم که انشاء الله بر آنچه فرستاده
 شده قیام خواهد شد ان شاء الله التوفیق والتأیید فی کل الاحوال اگر در آن ارض شتر
 آورده از قبل این خادم فانی نگیرد عرض سلام منوط بعبادت آن حضرت است و لکن
 درباره جناب آقا لطفعلی خان مرقوم داشتید عریضه ایشان عرض شد و ما بصفا
 یک لوح امضی اقدس مخصوص ایشان نازل در ارسال شد انشاء الله بان فائز شود عنایت
 مقامی است که هر نفسی بهر لسانی عرض نماید بجواب فائز میشود مخصوص اگر حضرت

افان در اسطه باشند ان الله جناب خان برف لوح الهی فائز شوند و مؤید گردند بر آنچه

که سبب و علت ظهورات غیایات حق جل جلاله است ان بنالرحمن سميع

و بحیب هو اسمیع البصیر اینکه در باره جناب قاسم الله علیه ۶۶۹ م موم دای

و آنچه محبوبی جناب شیخ ع ل علیه بهار الله الاهی از ارض ش آن حضرت

از آن ارض ارسال داشته اند ایشان درجهای مذکور وارد پورت سعید شده

و بعد اریاح مختلفه عالم و امورات محدثه در آن ایشان را از حضور منع نمود تا این

که سوم محرم احرام است در ارض مذکور شریف دارند و لکن خبر و کتبشان رسیده و

میرسد ان الله مقصود فائز میشوند و بما اراده الله مرزوق فی الحقیقه این قطعه صغیره

سبب رحمت شده از حق جل جلاله سائل دامل که اجر فریل غیایت فریاد

ان الله اعطی الکریم دستخط ثانی آن حضرت که تاریخ سوم شهر حیب بود آن

وصل غیایت نمود و عالم محبت و اتحاد را روشن بخشود الله اکمد آن حضرت

صحت و مجتبه آنه فائز و مرزوقند چه عرض کنم خدای واحد شاید که هر وقت اثری
از افغان سدره رسیده شجر انسانی را بمنزله آب بود این بسی واضح و معلوم است
که آب لال چه میکند و بعد از زیارت اطلاع باقی اعلی توجیه نمود و این کلمه علیا از
لسان بانگ ری عابری ظاهر قوله عز کبریا یا افغانی علیک بهائی کتاب طوق
و ما هو المقصود و المسطور ظاهر و لکن نفوس غافل حق جل جلاله از برای عباد فرج عظیم
و راحت کبری نعمت عظمی خواسته و عبادت بی منتهی بلکه سفک
دم مظهر از قبل و بعد اراده نموده اند و دل لهم من هذا الخطا البکیر آن جناب اولیای
حق مسألت نمایند که شاید بر وجه غافلین ابواب انانی با صبح قدرت مفتوح
شود و از مقام لاشمل له محروم نمانند اتسی اینکه ذکر آقای معظم حضرت مبلغ و
آقایان عظام افغان سدره مبارک فرموده بودند این فانی خدمت هر یک عرض
فناویستی معروض نمیدارد و از جمیع طلب دعای خیر مینماید عرض دیگر در پاکت آن

حضرت محبوبی از جناب علامه شفیع علیہ بہار اللہ بود کہ باین فانی نوشتہ بودید
 آن عریضہ باحت اسع اقدس معروض داشتہ بودید عرض شد و از ملکوت بیا
 رحمن آیات بی بیہ طبعہ نازل اشارتہ بان فائز شوند ہذا منقش بہ جل جلالہ و عظم کبریائہ
 ہوا شاہد بخیر یا شفیع قد احاط الملک نفحات الملکوت و جمع احکام علی غصن
 ابحر و قد اتی القتاب الذی شہدت لہ کتب اللہ الیمن القیوم قد حضر العباد
 تلقا الوجہ و عرض لہی المظلوم مانقش بہ لسان فؤادک فی یوم فیہ اسودت وجوہ الدین
 کفر و ابانہ مالک الوجود قد سمنا ذلک اجناک ہذا اللوح المنفرد الذی کان
 کلمتہ فانی علم اللہ و مسطوراً فی لوحہ المحفوظ کبر احبائی من قبلی و شجر ہم بذکری ایامہم فی
 الحمد و انما نصیہم بما یرفع بہ امر اللہ بین عبادہ طوبی لمن عمل بما امر بہ فی کتاب اللہ
 مالک ما کان و ما یکون یا احبائی ہناک انما نصیہم بالعدل و الانصاف و بالامانۃ
 و الدیانۃ و العفتہ و الوفار ان کلم الرحمن لبوسین العزیز اللودود قد خلعتہم و زرہم و ایدکم علی

وعرفتم ما تجب عنه الشر العلماء ويعطكم بما تعلم في كل عالم من عوالمه يشهد بذلك قلمي على
 وعن رأيه من منطق في كل شأن انه لا اله الا انا نحن علام الغيوب ما شفيع ان افرح بذكرنا
 من قبل بما تضرع منه عرف عياتي في هذا اللوح المحموم وتذكر عبد الحسين الذي كان
 مذكورا في كتابك ونشره بذكري اياه ليفرح في ايام ربه مالك الغيب والشهود والاشهر
 الذي سمي محمد قبل حسين وسأل الله بان يوقفها على الاقبال الى اقصاه الاعلى والالامة
 على هذا الامر الذي نزلت به اقدام الخلق الامن شاء الله رب الكرمي المرفوع البهاية
 وعليها وعلى ضلعك واما من لدى الله المتعد العطوف الغفور فذكر من سمي جلال الذي
 فار في ايام الله وسمع نداءه الاعلى اذا عرض عنه اكثر العباد يا جلال هل تعرف من
 يناديك ويذكرك وهل تعرف من استقر على العرش وهل سمع احد ضججه في سجنه العظيم
 وهل عرفت نفس من ظهر في المآب قل تائه بطوره ضطرب ملكوت الاسماء
 نزلت ارکان العلماء ونطق بما انجذبت به الاشياء انصرفت منظار الطنون

والاولاد وندكرني هذا المقام من سمي بمحمد قبل حيم ونوصيه بما يكون سرا جاله في ظلمات
الارض وفي كل عالم من عوالم ربه العزيز الوهاب يا محمد قبل حيم يذكر المظلوم ويامر
بما امرت به في انحصور وبما امر به الكل في الكتاب قل يا احبار الله لا تحزنوا على ما
صلى اسمي اوليا في ما اكتسبت ايدي كل غافل مرتاب سوف ياخذ الله من ظلم
كما اخذ الظالمين من قبل ان ربك لهو المقدر القهار لا يعجزه شيء ولا يمنعه امر بفعل
ما يشاء وعنده ام البيان نذكر احمد قبل علي في هذا اليوم الذي فيه ارتفعت ايصحة
بالحق ونسب الغراب كن ناطقا بذكر ربك ومتوجها الى النور وجهه قائما على خدمته
اوليا في العشي والاشراق اما وجدنا اقبالك اقبلنا اليك من بين المقام الاصل
وذكرناك بهذا الذكر الذي خضعت له الادكار حمد مقصود عالميان اكله جميع رابنة
خود فائز فرمود واحد من محمود ساخت مكر نفوسى كه خود خود را محمود نموده اند
عزتم الدنيا ومنتم عن ملك الرقاب في المعاد وايكده در باره جناب تامين را محمد

نوشته بودند امروز روز عبودیت صرفه است کل باید آن یتیمک باشند
 طلبی از برای نفسی که فی الحقیقه آن فائز شد تا اوله و لمن آمن بآیه ان
 یتیمک بهذا المقام الاعلی و در فکر نصرت امر باشیم ان انحامد سیان
 ربّه بان یحفظه واجتانه لئلا یظلم منهم الا ینفخی الایامه و ظهوره و غزوه و سلطانیه
 فقرات را آن حضرت مع لوح ارسال فرماید و تکبیر و سلام ما بیان
 منوط بعنایت آن حضرت است اینکه در توجّه حبیب روحانی جناب
 آقا میرزا اشرف علیه السلام الایامه و سرکار خان علیه ۶۶۹ مرقوم فرمود
 بودند در ساحت امع اقدس عرض شد هذا نطق بلسان العظمه فی ملکوت الیسا
 قوله علی جلاله از حقیم مطیع ایشان امؤید فرماید برخد مت امر و تبلیغ ما ازله
 الوداب فی الکتاب شانی که مایشهد و یری حجاب نشود و منع نماید اشارت
 بشب تقوی و در او زهد و کلیل اع فرین شود آنچه ذکر شده مشابه سلاح است از برای
 متذنبین

بل احد و احکم و انفذ استی در آن ارض مجلس مشورتی منعقد نمایند و این مبارک است
و مقصود آنکه بانچه امر فرموده اند تکب حیند و آنچه از مشورت ظاهر بان حاصل شوند بنظر
این فانی چنان بیاید اگر حبیب و عانی جناب آقا سیرا اشرف علیه بهار الله الهی
بجهت دیگر توجه فرمایند یعنی بعد از اتفاق باطنیه این در محل و سرکار خان در محل آخر و ته
مشغول شوند عمره زودتر حاصل شود اگر سرکار خان علیه بهار الله و عنایت به نظر اهل
حرکت بنویسد ایشان شیعیه و علمای آن توجه نمایند ذکر درویشی اگر در اول امر شود باقی
و لکن مقصود باید در ضمن بازاره خلق و مقتضای وقت ذکر شود و نفعات امر متضوع گردد
لعمربونا و محبوب سن فی الارض و السماء منقطع الی الله و عامل ته از او متضوع است
آنچه که هر نفسی اقل من ان محیی صاحب بصیر و فوار باشد میاید و ادراک میناید
بنقشه بار کلمه شغل میگردد باری در اول اگر با سرکار خان ملاقات فرمایند و با هم مشورت
نمایند و حکمت بیان در نصرت امر الهی قیام کنند بسیار خوب است و لکن در

ارض هر کدام تشریف دارند ناس عرف اتحاد را بیابند در ذکر و بیان و کلمه متحد باشند
 و این با قول اول مخالف نیست چه که شریعه واحد است هر کدام از زمین که در
 شوند حجاب رفع میشود و خود را در یک مرآت مشاهده نمایند و در یک میت
 ساکن می بینند الامر بیدار بنا و بر کلمه و مقصود نام و مقصود کم فعل ما تبار و حکم ما برید
 و هو القوی الغالب القدر این یوم غیر ایام است این عصر غیر اعصار و این امر غیر
 امور ملاحظه فرماید فیما اخبر الرحمن فی الفرقان قوله تبارک و تعالی یوم یوم یوم اننا
 کالفراس المعبوث و تون بحیال کالمن المنفوش علماء عرفای ارض که
 از عرفان محرومند و از صراط عبید همین قسم مشاهده میشوند باقی هم مثل فراس ملاحظه
 میگردند در عظمت این یوم بیاناتی از ملکوت علم الهی شنیده شد که فرائض
 عالم از او مرتعد است اگر نفوس متعبد مستقیمه مقامات خود را مشاهده نمایند
 در اول امر تحیر و مهبت گردند همین قسم که یوم عظیم است و امر عظیم مؤمنین و مقلبین

هم لدی است عظیمه عرض میگردد سخط دیگر آن حضرت که تاریخ آن ششم شعبان بود
 بجهت فوق العاده آورد چه که بدگر حق جل جلاله ماطق بود از سلامتی مزاج عالی
 که در کم با جستم بخادم مسرورانی یوم فیہ ماج بحر الاخران یومی از ایام لسان است
 باین کلمه علینا حق قوله تعالی یا عبد حاضر اگر چه بحر من موج و آب هم غم
 بر جهت ظاهر و لکن این امور حق را منع نمی نماید و از آنچه اراده نموده باز نمیدارد
 الهی که از نور ایشان نوشیده اند و باقی حسن متوجهند ایشانم سونات خلق از حق
 منع نمی نماید له الخلق و الامراض و یطی و یو اکتی الطاهر الباهر الشاطق الصادق
 الامین استی باری بعد از قرانت و تلاوت و سخط قصد زوده علیا و مقام علی
 نموده امام وجه مالک استماع شد قوله تبارک و تعالی اما ذکرناک مره فی المحسن
 و اخری فی مقام کریم و تاره فی استجین و هورانی هذا القصر الرفیع اشارات بکمال
 روح و ریحان و شوق و اشتیاق و جذب و انجذاب مشاهده شویده بعضی اموات

و آورده و شئونات عرضیه فانیه مخزون میباشد قسم باقیاب سین له اراقع ^{فانی}
 مشرق مطلع است که ذکر اتم و غیرت باقیه و مقامات عالیه از برای شما قلم
 اعلی در صحیفه جبرائیل ثبت شده و باقیه می اوقات ایام ظاهر خواهد شد طوبی ^{فانی}
 السدره و نیما لهم انهم فاروا من لدی الله بما لا فایز به اکثر من علی الارض ^{ملک} شبیه
 من عنده ام الکتاب استی لهم محبوبنا و محبوبکم ملکوت سین از بیان حق جل جلاله
 در اهتزاز و بحر معانی در امواج عالم را احاطه نموده از او ^سمطلبیم که آتش را ظاهر فرمایند
 بشانی که نسایع باشد نه نمایند تا چه رسد ببال صاحبان بصیرت اندر
 حیرت است از این نفوسهای خسته ثقلیه و خافیه نامه در هر حال باید از معنی ^ل
 عنایت و فضل و کرم مسألت نمود اوست بر شئی قادر و توانا البهاء الطاهر اللطیف ^{سبح}
 المشرق من اقی سما بفضل ربنا علی حضرتکم و علی من جعلکم علی من جعلکم المبین المقوم
 خ ادم فی ۴ شهر محرم الحرام سنه ۱۳۰۱

عرض فانی ائمه ارسال عریفه شانی تاخیر شد که دستخط دیگر آن حضرت که تبارک
 بیست و نهم شهر محرم بحر ام بود شنبه بایه فراق الکوثر وصال بخشید فی ای تحقیقه
 بوجودش خد فرج چنان قوت اخذ نمود که ضرب اضرا ن بهر نیت حبت ^{کلمه} ^{کلمه}
 فی کل الاحوال سبحان الله بیک کلمه که در اوقات عالم بسر و مبدل و بکلمه احرى ^ع
 آن خراب مبتلا باری بعد از فرج و ابتهاح قصد مقام اعلی نموده دستخط عالی تمام
 عرض شد و چنان مناجات آن حضرت در ساحت امع اقدس با صفا فائز قوله ^{عل}
 جلاله و عم نواله یا عبد حاضر آید است الهی لازل مذکور حق مشغول باشند و مجلس
 متمسک آریانه بطرز عنایتی و کلیل ذکری الغریر المنسج و مذکره فی هذ المقام و فی
 هذ السکین مذکری البیوع انما بشروه و من معه بر حمتی الی سبقت العالمین و عنایتی
 الی فانز بها الا الذین آمنوا بانسه و آیاته و انظروا فی سبیله و قاموا علی خدته امره

العیز انتہی از شرق فضل شبانی عنایت مشاہدہ شد کہ این عبد از ذکرش عباد
 وقاصر است مخصوص بعد از عرض مناجاتہای آن حضرت از حق جل جلالہ آن غلام
 فانی سائل و اہل است کہ آن حضرت افانز فرماید بقلعہ و مقدر فرماید خیر آخرت
 اگر چه خیر آخرت اولی محقق است مقصود از عرض انکہ آنچه مصلحت دانند در ظاهر
 و باطن عطا فرماید انہ علی کل شیء قدیر و ایکہ در بارہ حبیب و عانی جناب امیر
 اشرف علیہ بہار اللہ و عنایتہ مورد ایشان مرقوم داشتید ان شاء اللہ مبارک و
 میمون است حضرت فانی آقائی جناب حاجی سید محمد علیہ من کل بہار بہار
 ہم ذکر درود ایشان و ذکر ذکر ایشان مصیبت حضرت سید الشہداء روح من فی الملک
 فدا را مرقوم داشتہ بودند این فقرہ بسیار محبوب است و حکمتہ کاملہ مقرون بعداً
 عرض قولہ جل جلالہ نعم ما عمل طوبی لہ لعمری لو یقرہ من فی العالم ذکر مصائب علی
 و الا کام و علی کل جبل رفیع احب ان اسمعہ بذنی انہ انفق فی سبیل اللہ ما انفق و

فی حبه ما لارأت عین الابداع شهید بک لسان المظلوم فی مقامه المنسبح استی

این عبد فانی خدمت ایشان تکبیر و سلام معروف میآورد و اله تعالی این سجده مؤیداً

علی اعلا کلمه و موقفا علی الجهار امره با حکمته و البیان آنه مولی من فی الامکان ^{لغز} ^{بها}

المنان تفصیل اموریان اقبل عرض شد حسب الامر باید مشورت فرمایند و آنچه ^{مصلحت}

امر الهی است بان تمسک نمایند چه که مکرر این کلمه علیا از لسان مبارک شنیده

فرمودند الهام میفرماید در قلوب نفوسی که لوجه الله در محل شوری جمع شوند و در

مصالح عباد کلام نمایند و لی الحسین حمد و ثنای آنحضرت مخصوص اولیای حق

جل جلاله است یعنی نفوسی که از حوادث امکانیه تغیر نیابند و از ظلم علماء و ا

وکبر ارتقی منع نشوند ایشانند سلاطین وجود و انجم سما قدرت مالک غیب و شهید

علیهم رحمه الله و بهانه و نوره و سلامه و تکبیر و تسبیح و ذکره و ثنائه حضرت میرزا

حیدر علی علیه بهار الله الابهی فی الحقیقه رکن اعظمند از برای بنای اعظم یعنی

حسن تبلیغ امر آبی بکمال جد و اجتهاد در این فقره مبذول داشتند آنچه را که بر عیال
 ظاهر و هویدا است این آیام دستخطی ارسال فرمودند بعضی عرایض اراده نموده اند در
 ساحت امنع اقدس عرض شود و عرض شده که الحمد و المنة و العنایة و الفضل چه
 که کل ما بتجابت مقرون گشت از جمله استعدا نموده اند که تولیت بقعه مبارک
 حضرت زرقه علیا علیها من کل بهار اباها و همچنین مقرر حضرت فنان کبیر یعنی حضرت
 علییه من کل بهار اباها و جناب حاج میرزا فضل الله علیه بهار الله تفویض شود
 بشرکت چند نفس دیگر از اولیای حق که ایشان هم همین استعدا نموده اند بعد از
 حضور و عرض مطلب این کلمه مبارکه مقدسه علیا ز لسان مالک در می ظاهر
 قوله عزبانه و عظم شأنه امور زرقه علیا من لدی الله سبحانه فنان یعنی میرزا آقا
 است استی و لوحی که در این مقام از سما عنایت نازل فرمودند نزد آن حضرت
 ارسال شود ملاحظه فرمایند اگر حکمت مطابق مقتضیات وقت موافق ارسال

و صورت آن لوح مبارک در مکتوب محبوبی جناب حاجی میرزا حیدر علی علیه
 بہاء اللہ الہی نوشتہ شد حسب الامر مکتوب ابنا م آن حضرت ملاحظہ فرمائند
 و بعد نزد حضرت افغان جناب الف و حا علیہ سن کل بہا و اہبا و ارسال فرمائند
 کہ حضرت یثاں برسانند مجد و بہا و الاضح من اقی ساء و رحمہ بنا علی حضرت علم و علی
 بحمدہ المبتین الحمد لله رب العالمین خ ادم فی ۴ شہریع الاولی سنہ ۱۳۰۱

بسم اللہ الغریر الجمیل

سبحانک یا الہی قد ظہرت طلیع ربیع فضک و اخضرت بہا اراضی مملکتک
 و امطرت سحاب ساء کریمک علی ہذہ المدینہ الہی فیہا حبس من اراد حق برکتک
 و بہ تزینت ارضہا و تردی اشجارہا و استفرحت اہما و لکن قلوب اصبتک
 لا تسر الا من ربیع عواطینک الذی بہ تخضر القلوب و تجدد النفوس و تشر اشجار الجود
 ای رب قدم اصفر نبات قلوب اصبتک فاسطر علیہم من سحاب المعانی بایست

من صدورهم كلا عليك وحكمتك ثم اسرهم بالهارامك واستعلا سلطتك يا
كل مترصد الى شطرك وتوجه الى افي فضلك لا تحرمهم باجسادك انت
المقدر سلطانك لا الا انت العزيز المهيمن القويوم.

بسم مالك الابداع

ذكر من لذنا الذين آمنوا بالله وتمسكوا بحبله المحكم المتين ليذكروا ما برئهم به من
مطع وجهه اذ كان بين ايدي الظالمين قوموا ثم انصروا هذا المظلوم الغريب
الذي فدى له لاهل امارته واعلاء كلمته بين العالمين بل تمنعكم الدنيا عن ذكر
ربكم الابهى تعكروا في الذين مضوا بل لعل لا تمنعكم عن ذكره سطوة الغافلين ستمضي ايام
ودون ربكم همينا على من في السموات والارضين قل بل تفتنون امارتنا
من شي لا ونفس الله المقدر القدير انا فينا نفسا وعزانا في سبيل الله يشهد بك
كل شي ولكن الناس اكثرهم من المكفرين لو يصفون للصيغون بهذا الاسم الذي منه

تمنّج بحر الأظم واشرق شمس الفضل من اوق فجر نسير كذلك قصصنا لك ما تجرّى به

الدموع من عيون المقربين ان اقرء قل لك الحمد يا محبوب افئدة العارفين

بسم الله الابدع الاقدس الاعلى

ذكر الله من شجرة الامر قد كان حينئذ منا ويا بان يا قوم اتبعوا ما يامركم بهم من الايام

متبعوا كل شيطان مریدا طمروا انفسكم عن حجيات الوهم ثم صدوركم عن الارباب

وكذلك امرناكم من قبل وصينئذ من قلم قدس منيعا ثم طمروا السانم لذكر الله الاعظم

وانه قد ظهر ما تحى سلطان كان على العالمين محيطا اذ انزلت اقدام الذين كفروا

واشبهوا وكانوا في مريه من لغايرهم في يوم الذي شقت الاستار وطلع

جمال المختار بايات عزيزة قل يا قوم لا ينفعكم اليوم شي ولو تمسكوا بكل الاشياء عما

خلق بين الارض والسماء او تدكرون الله بدوام الملك وكذلك نزل الامر من

لدى عزيز حكيم قل اتقوا الله ولا تتبعوا ما يامركم به بهوكم ان اتبعوا الله وانما قد

با توحی علی بنیة العلام فبجان من خلقه با توحی و ارسله علی العالمین جمیعاً ان یاعبد
 اذ اول الیک لوح انتم با من عنده تم خذ اللوح وضعه علی راسک ثم دل
 وجهک تلقاء البیت و قل سبحانک اللهم یا الہی اسألك بہذ اللوح الذی بہ
 البیتین المرسلین و جعلتہ ترجمہ من لدنک بان لا تحر منی عن نفحات منہ الا یام لقی
 فیہا طہرت شمس حاکک بانوار قدس منیر اولاد غنی یا الہی نفسی تم احفظنی بان لا یز
 قدما ی عن صراط امرک و انک انت بذک قدیراً ان احفظنی یا الہی من ہمزات
 الشیطان تم و جنی الی و جہک بحمیل تم انزل علی ما قدرتہ لعبادک المقربین انک
 انت المقصد علی ما شاء و انک انت علی کل شیء حکیم ای رب لا تحفظنی یا یو
 عن بیایع انوار جہالک و لا تدغنی معروءاً عن حرم الذی طہر با توحی تم طہرتنی عما کبرہ رنساک و انک قد کنت لمن کرمیاً

بسم اللہ الابدع الابدع

ان یا منی ان العظمی عن سوانی ثم طیری فی ہوا و قربی لتشہدی جبروت حلالی

وطلوت اجمالی و ترووی میت فکری و کتبه عرفانی و شہدی انواری عن افق
 نھوری جمالی و سیری فی ممالک قسمی و یار کبریائی و لاہوت عظمی و سرادق
 عزئی و بہانی و حرم اسراری و خبا فیضی و عنایتی و خیام قدرتی و سلطانی کذب
 عزت و رفقا امری علی سدرہ شستی و حکمی دار ادنی طوبی لمن استجذب بربانی
 من سہار جمعی و ہواد کرمی علی العالمین و الروح علیک علی من ظہر نفسه عن ربی
 و توجہ قلبیہ الی وہبی المشرق العزیز المحدث المتعالی البیدع المنیر .

بسم اللہ الاقدس الابی

سبحانک یا الہی تری بہائک فی حصن العکام سبحاناً مظلوماً بما اکتبت ایدی
 الاشقیاء الذین منعم الہوی عن التوجہ الیک یا مالک الاسماء فوغرتک ^{بلا} ^{بلا} ^{بلا}
 عن ذکرک و ثناک ان البلیۃ فی حبک رحمک علی خلقتک و الرزق فی
 سبیلک نعمتک لاصفیائک اشہد بان البلا یاہ اضار و جہ البعا عن ^{البعا} ^{بلا} ^{بلا}

وبتزين بيك من الارض و السماء اي رب اسألك باسمك الاعظم بان يؤيدك
 امنوا بك و باياتك على الاستقامه على حبك و التوجه الى مطلع مس غنا
 فالهزم ابي بما ينطقهم بذرك و يعربهم اليك في الدنيا و الآخرة انك انت المتقدر
 البان

بسم الله الاقدس الابهى

هذا الكتاب من لدن ربك الرحمن ليعبد منه عرف قميصه و تكون من الشاكرين اياك
 ان يمنحك شي عن الله ربك و رب العالمين خذ لوج الله بقوه من لدنا ثم اقبل
 بقلبك الى المقر الذي فيه ينطق كل شيء باذنه لا اله الا هو العزيز الكريم و كر عبادي
 بامرئ ثم اسر بهم لثور المعاني و البيان الذي جرى من اصبع ربك الرحمن لعل
 يعقون عن قده الهوى و يوجهن الى الله مالك الاسما كذلك امرت من لدن غي
 لها
 الذي ينادي في حوله كل الاشياء تاتاه قد اتى محبوب العالمين اياك ان
 تحرك الدنيا و تحرفها ان تستعن من ربك فاطر الارض و السماء في فضبه منفا
 تيج

خزائن السموات والارضين طوبى لك بما اقبلت الى قبلة المسلمين وسمعت نداء

واقبلت اليه به من فضل ربك ان فضله عليك كبير قل يا قوم قد جاءت كره

اخرى واتى الرحمن سلطان عظيم ان افروا والبيان لتطلعوا باسرار به الظهور الذي

اشرق عن اقبى العزة والاقدار بما مرسع به الهو الذي قبل ضربه لخالكم وندى نفسه

سبحونم اتقوا الله ولا تتبعوا كل شيطان يريد ان يقدرا حدان يكلم تلقا وجهه لا بد

العرش ولكن الناس في حجاب غليظ هل يقدرا حدان يقوم معه لا ونفسه الحق

لو اتم من العارفين كذلك نزلنا لك الآيات لتتضر ربك ملك الاسماء

والصفات ما اردنا بذلك الا علوكم ارتفاع مقامك ان تكب لهوا يحكم على ياريد ^{البيان} _{البيان}

بسم الاقدس الاعظم

اي امه الله نديت اشيديم ووجه قدم اسبحن اعظم باجباي خي ومتوجه بوده خواهد بود

حي تسلیم کل اهل فی جبه رضائه موفق فرماید ان اشکری بک بما ذکرک فضلا

من عنده انه هو الفضال العظيم بحسب

بسم الله الاقدس الاعظم

بذلوح من لدنا لمن اتبع الهدى آمن بابته مالك الاسماء اودا دى المسادين
 والما الملك لله الواحد لمقتد العزيز العظيم تم على خدمته مولاك قل يا قوم خافوا الله
 ولا تتبعوا الذين اغرضوا على مطلع الوحى اذ اتى بسطان مسين قل بل تظنون اننا
 ارادوا لكم من شئ عجرى امرى امام وجهه هو مراده لو انتم من العارفين تقربوا بان
 الى شطر المحبوب وتغنوا فى السورع المنسب من البحر الاعظم المنتهية الى اسمى لعظيم
 ان اتبعوا الله ومرضاه الله اراد ان يوردكم مناهل البحارية من عين الهار البارة
 من اسم الله الذى به تحراسه من فى السموات والارضين لا تتركوا الى الذين اتخذوا
 الهوى لانفسهم انما من دون الله تمسكوا بهذا الامر الذى به فحمت السن الاشياء
 لا اله الا انا العزيز الحكيم طوبى لمن فاز بالاصغار فى هذا اليوم الذى فيه ارتفع النداء

بين الارض و السما الملك لله العزيز الحميد كرن طائراني هو ارجب ربك و ناظرأ
الى ما قدرني ملكوته المنيع يسمع ثم اذكره بالروح و الريحان كما يذكرك في احوالنا ^{الرحيم} المعام ^{الغني} في احوالنا

بسم الله الاقدس العلي الابهي

يا ايها السائر في الديار باسمي و المهاجر بحبي ان استمع ندائي من شطر عظمي و اقصد
الذي ارتفع من سدره امرى على بقعه بياني انه لا اله الا انا المسجون الغريب لغيره
اياك ان يخرنك البعد و الفراق انك قد وقيت بالمشاق و كتبناك من اهل
الوثاق طوبى لهذا البعد الذي شهد له القرب ان ربك لهو المقدر العدير
كل شيء كان متعلقا بشهادة الله قد شهدنا لك في هذا اليوم لتكون من الصالحين
لو تجد صلوة بيان ربك الرحمن لتدع الامكان عن وراك و تقول يا ابي المتعال
لك الحمد في كل الاحوال انك انت المحمود فيما تفعل و المطاع فيما تريد اسألك
يا سلطان القدم و لك الامم بان تقدر لي ما يكون خيرا لي في الدنيا و الآخرة

ثم اجعلني اخصاً برضائك وفاقياً في ارادتك ومستقيماً على حبك وتمت كما جعلت
 وتشبأ بديل مواهبك انك انت المقصد العزيز الحكيم قد كنا معك في سرور
 وخرابك واطعنا بما ورد عليك ان بك لهو لعليم انخير سفيني ما تراه اليوم و
 ما قدر لك في لوح عظيم طوبى لمن اجبرني سبل الله وويل للذي منع الناس
 عن بحضور لدى الوجه وصار حجاً مانعاً بينه وبين مولاه القديم ان افرح بذكري
 اياك قل لك الحمد ما ذكرتي اذ كنت بين ايدي الظالمين .

بسم الله الاعز الاقدس الامنع

كتاب من لدى المظلوم الى الذي آمن بالله الميسم القويم الذي فاز بالبحر الا عظم
 اذ واج من نعمات ايام مالك القدم وكان من الذين هم متمدون طوبى لنفس
 بانوار الوحي وقلب شرب من بحر حبي العزيز المحبوب ان الذي اجاب موليه
 في ايامه من اهل الفردوس ينبغي له ان يسأل الله في كل الايام ان يجعله مستقيماً

علی ما هو علیه ان الفضل مشهور یا اهل البها، اتم میا کل الامر لیس لاحد ان یحکم
 بیا دمی لظلم و العز و قل ما یلا، العشار قد اتی مالک الا شیاء اتم عنه محتجون قد
 اشرفتمس الفضل و اتم عنها بعدون لا سکلوا علی انفسکم توکلوا علی السیاء
 المحمود کونوا علی شان لا تحکم ارباح الدنیا ولا یجذبکم ما فیها من الزخارف لفا
 کذلک یا مرکم العظیم لو اتم تسمون .

بسم الله الاقدس الامنع

در جمع ایمان بیلابی متواتره متوالیه مبتلا بود و مستقیم و لکن معذک بفضل
 و رحمت و قدرته و سلطانه بذکرش ذاکریم و تبلیغ امر عظیم مشغول آنچه حل شده و شود
 مقصود که افده و قلوب ارشونات نفسیه و هواییه مقدس شوند و بمطراف
 ناظر گردند تا بغایت رحمانی در این دنیای فانیه کسب مقامات باقیه نمایند
 رحمت رحمن در کل ایمان انسحاب فضل نازل تا کی نفوس پر مرده بطراز حیوة بدیه

فأثر شونه انما الامر بيده ليعمل ما يشاء سلطاناً طوبى لك بما فزت بما اراده الله ^{تقمت}
 على خدمته في يوم فيه يحب الله الناس قد ورد على احبنا في هناك ما ورد علينا
 في هذا المعام ايسح الرجه آنچه وارده شده ظاهراً بسیار تلخ و ناگوار بوده و لكن باطن
 چون في بيل الله بوده بسیار شیرین است عنقریب معرضین با دم و خاطر ^{شده}
 شوند و مقبلین کمال غرور میکنند اتم عند ربك انه لعلیم بخیر البها عليك ^{من}

بسم الله الاعظم العظيم

بجانب يا الهی تعلم بانى احب افان سدره فردا نیت و ادراق شجره و خدا ^{تقیق}
 انت خصصتهم في هذه الطورين خلقت و نزلت اسمائهم في الواحك و ارسلت اليهم
 آيات عظمتك و بنيات احديتك فاسئل عليهم يا محبوب العالمين في كل الاحيا ^ن
 ارباح فضلك لندكرتك على هذه السدره التي ارتفعت باسمك و تنطق باذنك ^{تمنعم}
 عنها بحدوك و احسانك و منهم يا الهی من قام على نصرتك و نطق بمناك و اقبل لي

اقم حالك وسرع الي كور عرفانك وشرب من يادي فضلك قد ربه يا آلهي خير ما
 لا صفاك ثم ارزقني اياك نعمه التي ترضيها من ساء مشيتك وهو اذ ارادتك
 اى رب تراه مقبلا الي حرم رضاك وطائفا كعبه امرك لا تمنعه سجودك ولا تطرده
 ايده يا آلهي في كل الاحيان على حبك على شأن لا تمنعه الاعتان من شطرك
 الرحمن ولا الامتحان عن التوجه الي نفسك يا من بيك زمام المكنات وفي قبضت من
 في الارضين السموات لا راد لمشيئتك ولا مانع محكومتك وانت المقعد المتعالي ^{لنهار}

بسم الله الباقي الابهى

كتاب من لئه مالي من آمن بآله في يوم حشرت فيه اصحاب القبور من الذين
 نذرت الله اولئك شربوا حق المحنوم في هذا الظهور تنزل عليهم الملائكة من كل جانب
 سلام عليهم بما فرتم بايام الله العزيز الغفور اولئك لا يخجلون الدنيا ولو يحكمون على سرق
 وغربها الابهى اطرت السحاب ونور الديكور عليهم ببار الله ورحمته التي سقت الامان ^{والنور}

ان الذين كفروا اولئك حقت عليهم العذاب فسوف يدخلون النار كذلك قضى الله
 في لوح مسطور قل يا قوم اتعرضون على الذي باسمه جاء الحق ونصب ميزان العدل
 ونفخ في الصور اتقوا الله يا قوم ولا تعقبوا الذين كفروا ابلقاء الرحمن ان اسعوا لله
 حالى الظلمة وانور قل انه انفق من خزائنه ليعلمكم الى مقام رقم لكم من العلم المجبور فو
 لو كشف الله لكم ليعدون العلم في حبه وعند علم كل شيء وما ينظر الا على قدر مقدور
 قل اتقوا الله ولا تفسدوا في الارض بعد اصلاحها ولا تسخطوا الله وانه حرم عليكم
 الكتاب في هذا الرق المنشور انما ايتها الناظر الى الله طهر قلبك عن كل الاشياء
 ثم اتق على امر ربك تلك الاسماء والصفات ليعصرك الله بقدرته من عنده
 غالب على الشر والذين كفروا با الله رب البيت المعمور كذلك امرك قلم القوم
 في هذا الكبور والبهاء عليك وعلى من سجد لوجه الله في ايام الظهور.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

احمد بن فضل و رحمت الهی بشاطی بجز اعظم وارد شدی و ملقا، عرش حاضرین فضل را
 بزرگ شمار و قدری نظر در قدرت الهی نماسد الله با مال و اسباب بست چندی
 نفوس انقادی که ابد کسی ازید آن نفوس سالم بیرون نیاید دست غایت حق را
 اخذ نمود و مع ما عندک نجات بخشید قل تعالی العظیم ذو الفضل العظیم ذو القدره العظيمة
 خدمتهای تو در نظر بوده و هست اگر نفسی نفسی در راه دوست کشیده ضایع نخواهد
 مطمئن باش فضل پروردگار خود و جهد ناما با تقطع کامل و اخلاق روحانیه بزرگتر
 ناطق باشی سنین معدودات بسبیل حق سفر نمودی و هاجرت اختیار کردی و مگر
 ملقا، وجه حاضر شدی ثمرات آن حال اگر از نظر تو و نظر بر تریه مستور باشد لو شادانه
 آید وقتی که آن مشاهده نمائی اذ انقول لک الحمد ما محبوب العالمین عالم بریه
 قابل ظهورات مقامات عالیه نه عمری من قبل الیه یری نفسه فی قلوبه سلطانی

سین کل احیان بطبعتم حمن نیاہ برکہ این مقام اخذ شود و تبدیل نیاہ قیل یا آہی

اسألک باسمک الذی بہ سخرت القلوب یا محبوب یا تحلبنی فی کل الاحوال

راضیا رضائک و فانیاً فی ارادتک و مقبلاً الی شرف فضلک و مقطوعاً عن کذبک

انک انت المقدر علی ما شاء و انک انت الہمین القیوم.

بسم اللہ الاعظم العظیم

یا الہی ان البہا انس ما لیلاد فی حبک و رضائک کما انس بحیب بذکرک و ثنا

و انہ یساق القضا فی سبیلک یا مالک الاسما کاشتیاق الطمان الی ذرات حبیبک

و کور الطائف و یتوجہ الیہ کتوجہ العشاق الی مقر الہی فیہ استضاء انوار ذرہ

کذلک خلقتنی یا محبوب البہا فو عزتک ما شکونی کل ما در و علی فی ایاک و علی یا

بحولک و قوتک اسألک بامواج بحر احدیتک و استقرار عرش عظمتک و ادکار

ادراق سدہ فردائیک بان تنزل من سما کریم علی افنان بندہ لشجرہ ما یمیم

حُبِّ وِثْرِ بَهْمِ فِي كُلِّ اِلْحِيَانٍ حَمْرٍ حَمِيَّتِكَ اِيْ بَانَ الَّذِي اذَكَرَهُ اَنَّهُ اَصْدَقُكُمْ قَدْرًا
 وَاَعْرَضَ عَمَّا سَوَّكَ قَدْرًا لِمَا اَلَمِيْ تَقْدِيْرُهُ لِلْمُخْلِصِيْنَ مِنْ اِيْمَانِكَ ثُمَّ اَنْزَلَ عَلَيْهِ خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ

اَنْتَ تَعْلَمُ يَا اِلَهِيْ مَا بَنِيْ اَجْدَنَّهُمْ رَايَتْهُ حُبِّ مَجْبُوْبِيْ لَهَذَا اَحْتَرَمْتُ لَكَ فِيْ اَيَّامِيْ قَدْسٍ وَخَوْفٍ
 عَنْ التَّوَجُّهِ اِلَى خَيْرِكَ وَيَعْوِزُ عَنِ الشَّرِّ اِلَى دَوْلَتِكَ وَقَلْبُهُمْ عَنِ ذِكْرِكَ سَوَّكَ اَنْتَ

مَوْلَى الْعَارِفِيْنَ وَاِلَهٍ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِيْنَ

بِسْمِ اللّٰهِ الْبَاقِي

سَجَانِكَ يَا اِلَهِيْ لَوْلَا الْبَلَايَا فِي سَبِيْلِكَ مِنْ اِيْنِ بَطْرِ شَانِ عَاشِقِيْكَ لَوْلَا لُزْمَا
 فِي حُبِّكَ يَا اِلَهِيْ شَيْءٌ بَيْنَ شَانِ مِثْلِكَ وَعِزَّتِكَ اِيْنِ مَجِيْتِكَ دَمْعٌ عَمِيْقٌ مِنْ نَفْسِ
 مَرِيْدِيْكَ زَفَاتِ قَلْبِهِمْ وَقَدْرًا قَاصِدِيْكَ قَطْعَاتِ الْكِبَادِهِمْ وَمَا اَلَدَّ سَمَّ الرَّدِيْ
 فِي سَبِيْلِكَ مَا غَرَسَهَا مِ الْاَعْدَاءِ وَالْعُلَا وَاَكَلَتْهَا اِلَهِيْ فَاشْتَرَبْنِيْ فِيْ اَمْرِكَ مَا رَدَّتْ
 وَاَنْزَلَ عَلَيَّ فِي حُبِّكَ مَا قَدَّرْتَهُ وَعِزَّتِكَ لَا اُرِيْدُ اِلَّا مَا رِيْدُ مَا احْبَبْتَ اِلَّا مَا اَنْتَ تَحْبَبُ

توکلت علیک فی کل الاحوال اسألك یا آلی بن تهر نصره هذا الظهور من کاتب
 لاسمک و سلطانتک لیزکر فی من خلقک و یرفع اعلام نصرک فی مملکتک
 انت المقدر علی ما شاء الاله الا انت المهيمن القیوم.

بسم الله الباقي بلا فاء

سجانتک یا آلی تری ما ورد علی اجنابک و ما سر عبادک و امامک فی رضائک من کل
 شرط ارفع ضجج الشاقین و امین المکروبین و خدین المظلومین و منعم من حبس مع مطر حجابک
 فی سجن العکا و منعم من حبس فی جهه اخرى و منعم من هجر الیک حیثاً للقائم و ارادوا
 فی محضه سک بعد ما قطع اسبل من البر و البحر منع عن تعاقب ما التبت ایدی اعدائک
 و من امامک فیه الاله اتی هجرت فی سبیلک و ارادت یاره بیت الا عظم و اطراف
 فی کمال الاحرم اخذتار و ایح قضائک و منعتها عن الورد و فی تحت بحر و کب و الذخول
 فی جوارک و لو انی اشهد یا آلی بن الذین خرجوا من امامکم مسرعاً الی جهه عزک و ما ظنوا

افق عنایتک انہم لم یزل فی جوارحکم و شارباً عن حین الذی تخم انما نہ بیادی
 قدرتک و لکن اسألك یا محبوب البہا بان کتبت لہا اجر الذین دخلوا ظاہرانی ^ط
 عظیمتک و سموا نعمات غزائیک و شربوا من بد فیضک کثر حجتک فی الہی
 تعلم حین العشق فی بحرک و ذراک و انین الشاق فی منعم من التوجہ الی سائر ^{فضلک}
 اسألك بان یقبل منہم اعمالہم و تنزل علیہم ما یعلمہم مسروراً عند نزول قضائک و رضاً
 بما قضیت لہم فی الواحک ثم انزل ما الہی علیہا من بدایع حجتک ما یتسرح قلبہا
 و یطمئن ذہابا و یکن جسداً انک انت المقدر علی ما شاء اللہ الا انت المہین العزیز ^{البن}

بِسْمِ اللّٰهِ الْعَلِیْمِ

نہ علم السموات و الارض و قد تجلی باسمہ العلیم علی کل الاشیاط ربی لمن اقبل الیہ
 مرأت علیہ من الخلاق و انہ یعلم حیروان اول العلم ہو عرفانہ و الہی فازیہ فاذ کل العلوم
 و الذی حُرِّمَ لہن یتصدق علیہ اسم العلم و لو عنده علم الاولین و الاخرین لان علم الہی

هو المقصود وهو عرفان الذي ظهر بالحق وهو عرفان الله بين العالمين طوبى لعالم فاز بالمعلم
وترك الموهوم في أيام ربه أنه من اعلى الخلق عند الله وله مقام عزيز وعظيم والذي توكل ^بالعلم
وما فاز بالمعلم أنه اجمل اجمل ليس له ذكر في لوح غر خفيظ انما وصينا مطهر ^بعلم كلام ^بجمعين
بان لا يتقوا في هذا الامر ولو كان عندهم جواهر العلم والحكمة لذلك ذكر الحق وقضى الامر ^بمن
لدى الله ربك ورب العالمين واذا جاز الوعد وشقت السما بالستحاب والى الموعود
سلطان بين اعرضوا عليه عباد الذين خلقوا بقوله وكفر واثبات الملك العزيز العظيم
قل ان العلم مرات الاحدية تنطبع فيها تجليات العلية من لدن عالم حكيم ومنه ^بتنبع ^بالوحد
وتظن العبد وتسير صدوره المخلصين يستبشر منه اهل الاعلى ثم عباد الله المرادين ^بطوبى
لعالم شمس على وجه الارض ويدعواناس الى الله الملك العزيز العظيم تامة ان ^بالارض
تسابق والسما بفتخر بوجوده ويكبرن عليه كل الاشياء في كل حين ومنه تنشر آثاره
بين عباد الله استقرار كان الدين بين الخلائق اجمعين كل ذلك علم الذي ^بس

الى الله ربهم ورب آبائهم الاولين ولكن الذي يدعو الناس الى الجهل ومنهم من الله انكاف^ش
 لسبح^{لنعا} الكبد البغيتين من قبل كما سمعت من قرون الاولى وشهدت في ظهور الاله
 البديع فويل لعالم منه بكي روح القدس وضع اهل ملا الالهى وصاح من في مدائن البقا
 وناحت ملائكة المقربين ومنه صغرت وجوه الابرار وسعلت دمار الاحرار ونصبت
 رؤس الذين آمنوا على رماح المشركين تائه لويقطع العلم عن الدنيا يخبر من ان يكون
 عالما ويكرامه حين ظهوره لان اجمرت الارض من دماء المقربين ولويرثى احد^ا
 معارج القدس وكشف الله عن بصره حجابات الهوى ليشهد الكباد الاصفا^{مشكلة}
 من سهام العلماء الذين اخضعوا على مظاهير الامر في كل الاعصار وباعترضهم وهدم^{علم}
 ما سقطت اوراق سدرة المنتهى واضطربت افئدة الاوليا وتذفت عيون العيار^{فن}
 طوبى لعالم ما منعه العلم عن التوجه الى الله العالم العليم وويل لعالم سل سيف العلم وحاس^ب
 به مع الله ربه ورب الاولين والآخرين واذكر حين الذي اتى على بائع على طفل بيان

وذكره علماء الفرقان الى ان قتله بالطرم هو الاصل المطمئن بعد الذي اتى بحجة به است
 ايمانهم وبيان آياتهم بآية المعتد العزيز القدير وكذلك فانظر في تلك الايام ان
 الذي سمي محمد من اهل القاف غير اعلم على شأن كفر بآية واعرض عن آياته وكان
 قائد المشركين الى اسفل بحجم مع الذي حضر تلقاء الوجه في العراق وتكلم عليه سير الافاق
 بانوار الحكمة والمعاني وكان من الغايبين وفي تلك الايام اعترض على الرحمن بسوس
 في صدور الناس اراد ان يخلص الحجة بما عنده بعد الذي لم يطع من العلوم الطاهرة
 الا على قدر معلوم وبذلك احتجب عن الذي عنده علم ما كان وما يكون ومع انه كان
 بان البيان بانزل الاله الامر وما تحرك قلم الله الا على هذا البناء المحتموم وكذلك فانظر
 في الذي سمي باسمه من اهل الصاد الذي اجبر مع الله وما كان مستطيعا ان يتكلم تلقاء
 من صدقنا فلما وردنا في السجن ارتكب ما نسي عنه اطروناه بالعدل قام على التناقض
 ما لافعله التمرد واتحد مع الذي ربيناه في سنين معدودات ثم اتحد مع اعداء الله وفي كل

يوم مكرأ كرا التخذ به مار الله التي يسمع من زفير ما به لا اله الا هو آمين القوم كذلك قصصنا
 لك ما در على هذا الغلام المسجون بعد الذي ما دعونا لكل الا الى الله وحفظناهم عن ضرر الهم
 قاموا على الاعراض في يوم اضطربت فيه افئدة الناس وتحررت فيه العقول طوبى
 لك يا ايها الناظر الى الوجه بما آمنت بالله وآياته وسمعت نداءه وكنت من الذين
 شطر بفضلهم سارعون ومانعك ضوضاء المشركين عن التوجه الى الله العزيز المحبوب
 اذ اقم على الامر ثم منع الناس فذكر ربك لعل بذلك يقومون اليه اقدون لا تخزن عن شي
 وتوكل على الله الذي خلقك وسواك وايدك على عرفان نفسه بعد الذي كل عنه مضروبون
 الا من شرب حيا الابهى باسم ربه العلى الاعلى وانقطع عما خلق في الارض والسماء ما
 ضوضاء الاشقياء عن التوجه الى شطر الله المتعديس العزيز الودود وان اجد لك لا يفوت منك
 ما كنت مستطعيا به في نصره مولاك وهذا خير الاعمال عند الله الذي يسجد له من في
 ملكوت الغيب والشهود البها عليك وعلى الذين يسمعون قولك في ذكر الله المتعديس العزيز القوم

بِسْمِ اللّٰهِ الْوَاحِدِ الْاَحَدِ

هذا كتاب من لدن االى التي آمنت برهبا وسمعت من الله في يوم فيه فرغ من في السموات
 والارضين ان يا ايتي خذي فيل رحمة ربك الرحمن ثم نقطعي عن المشركين ان يا
 لوح النار من ريس النجار وعيه عن دراكك ثم قبلي الى الله العزيز الحميد قولي اني ا
 بالله العلي الاعلى ووجهت وجهي الى الافق الابسى وبذلك جعلني الله غنيا عن الدنيا
 بوقفواني امره ثم عن الذين كفروا بالله الفرد اعلم انهم علمي ان ربك بالنظر الابسى
 ينظر انا اللاتي قبلن اليه فسوف ينزل عليتن يا يفرح به قوادسين وانه على كل شئ قدير
 قولي اي رب اني امره من اناك ووجهت وجهي الى شطر غناك ساالك بجاهك
 بان لا تجعلني محروما عن النظر الى وجهك الذي بنوره اشرفت السموات والارضين
 اي رب فاسمني هذاك واذني حلاوة ذكرك واذ رزقي كثر عرفانك ثم اشبه
 سلسيل عنائك وانك انت الغفور الكريم

بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْسَى

ترى يا اية الاسماء و فاطر الاشياء اولياك بين ايدي الظالمين من خلقت
 نبذوا كتابك و اخذوا كتاب نفسم في ايامك ساك يا من باسبك ظهرت
 اسرار القمية و اسرارها و انشقت الارض طلعت منها و ظهر ما كنز فيها ان تؤيد
 اشك و درقه من اوراقك على التوجه اليك في كل الاحيان انك انت
 المقدر العزيز المنان اى رب فانزل عليها و على ابنها من سما و عطاها لك مطا
 بركتك انك انت العياض الذي شهدت المكنات بعظمتك و قدرتك
 و رفعت و سلطنتك انك انت المقدر الفضال الغفور الكريم

بِسْمِ رَبِّنَا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْسَى

حمد حضرت مقصود و سلطان جودى را الايق و سزا است که از پر تو انوار آفتاب
 ظهور عالم بيان امشور ساخت و بقدرت کاظم علم انه هو الحق را بر اعلی مقام امکان

برافراخت اوست مقدریکه جنود و صفوف و بناوق و مدافع او را از آنچه اراده
 فرموده منع نماید و بقوت همینه و سطوت غالبه اخذ نماید آنچه را اراده فرماید و عطا
 آنچه را بخوابد بیدار نماید فوق الایادی امره نافذ علی الاعالی و الادانی تعالی تعالی
 من اخبر بما ظهر و لظهور و اظهر کل سر استرانه لمالک القدر دعا لکل الی منظره
 الاکبر امر در بیل مستقیم ظاهر و میزان حقیقی منصوب آیات نازل و بیات با
 و شمس غایت مشرق و بحر وجود موج مع ذلک اهل ارض بی بهره و نصیب
 الا من شاء الله کل بما عند الخلق مشغول و از ما عند الحقی محروم عجایب طلسمی ظاهر
 از ملکوت مشیت الهی نازل شده آنچه که معادله نمی نماید با و کتب و صحف و قبل
 سبحان الله چه شده با این امری که احاطه نموده قبل و بعد را ناس خافیه و از
 کبری محروم هر حزبی بکتابی و یا بصحیفه و یا باوراتی متمسک و لکن از ملکوت یا
 خافیه در یک مقام لسان عظمت باین کلمه علی ناطق قوله تبارک و تعالی تعالی

علی اندی جاگم کل ماغدم من حج الله وبرئانه الی آخریانه غرض واصل واصل
 این بیان مکرر از لسان عظمت استماع شد و از قلم اعلی جاری و لکن خلق بی انصاف
 با عساف قیام نموده اند و از ما نفهم بیا یضرم تمسکند تبالم وحقا لهم سوف یرون
 انفسهم فی خسرات عظیمه و فی مقام عظیم روحی نحمدکم ولا استعالم الفداء و استخفاف
 حضرت که بنام حضرت اسم الله م علیه من کل بهاء ابناء مرین و تاریخ نوروز
 شهر جب مرقوم در بیت چهارم ذی قعدہ باین عبد رسید و سبب تا نقل
 حادثه در اسکندریه بوده چه که دوستان الهی که در آن ارض بودند در ایام
 و حرق و غارت و تاراج حسب الامر بساحت اقدس توجه نمودند و مع آنکه
 را مالک بودند از دست رفت بکمال فرح و سرور شاد شدند آنرا بطنی کما
 اعلی اول مره باری در ایام ظهور انقلابات از مطلع امر الهی این کلمه علیا صا
 اجبای مصر و محل خود مسترح باشند و بای اسکندریه هجرت نمایند ایشانم با چو

عمل نمودند و در این ایام چون فی الجمله آیتتی حاصل حسب الامر و نفس مخصوص
 مراسلات با جنات توجه نمودند الامر بیده نفعیل و یا مکیف شایه و هو المقدر^{تعد}
 و چون حضرت امم الله حاضر نبودند حسب الامر این عبد دستخط آن حضرت را
 گشوده قرائت نمود و بعد از اطلاع قصد ملکوت اعلی نمود و تقاضا وجه بعد از اذن^{ممنوع}
 داشتند اما نظر به لسان العظمی فی مقامه المحمود قوله عن کبریاة بسمی السامع ایهیب
 یا افانی ظلمت ظلم و تاریکی اعمال عباد و روشنی انوار آفتاب عدل ا پوشیده و خانی
 عالم را احاطه نموده لکن بیا محسن سبب اتباع نفوس شده چه که قلوب را مجازات
 اعمال شنیع را اقبال و آگاهی محروم داشته یا افانی چه بسیار عباد که انوار
 بیان حضرت رحمن را مشاهده نموده اند معدک موقوف و غافلند از حق تطبیق
 تا عباد خود را از انوار فجر معانی محروم نفرماید و دست از بطور محبت و اتحاد و مریزنی^{یا}
 قل احب الاشیا عند الله الاتفاق فی امره انه غالی القدر عالی المقام تمسکوا به یا

یا اهل البیاء تم اشکروا بکم الکریم یا افغانی کن سائر اقطاب مستبها فی خدمه الله بحسنه
 و مقصودک و مقصود العالمین انک ابدیت فی خدمه الامر قد اجزیلا یتوجب من الله
 ذکر اجمیلا احمد لله بنسایت حق فائزید و بذکری فرزند که عرفش از عالم قطع نخواهد
 انه قد فعلکم و نسبکم الیه وهو المشفق الکریم توجه و خضوع و اقبال آنجناب الهی بحسب
 ان افرح بفضلی و غیاتی و حمی الی سبقت الکنین و دستان الی را اگر حکمت مود
 نماید کبیر برسانید و بگوئید مقام وقت ابدانید و تدارک مافات قیام نماید عمره
 شما از انجم سما ظهورید قدر خود را بدانید و این مقام عظیم را از دست مهید با آنچه سزاوار
 یوم الله هست عامل شوید که لک اظهرنا الی البیان من عیان غیاتی الی احاطت
 من فی السموات و الارضین نفوسی امام عین قائمند نظر حکمت ذکر اسم سرشته
 و شود عمری لو یعرفون مقامهم لیطیرون باحسب الاستیاق فی هذا الهوا الندی
 یسمع منه ما سمعه ایظم فی الظور یشهد بذلك من تکلم فیه و لکن القوم اکثرهم من الغافلین

البها، الظاهر المشرق من افق سما فضلی علیکم یا افغانی دعوی من معکم و حکم امر من
 لدی الله الامر حکم انتی ایام بسیار عزیز و امر بسیار عظیم و فضل بسیار بزرگ
 این خادم فانی از حق حل جلاله مسألت نماید جمیع را از بحر رحمت خود در این یوم
 مبارک قسمت عطا فرماید بقمیص رضا فرین در او دست قار و توانا و مقدر
 و دانا ای که در بار و جناب طارج علیه بهار الله و عنایت مرقوم فرموده بودند فی
 حقیقه
 جامی تعجب هست چه که یوم مقتضی این ادکار نبوده و نیست حق حل جلاله ^{مسفر}
 لیس الیوم یوم السؤال منی لکل نفس اذا سمع النداء یقول لبتک یا مالک
 الاسما و لبتک لبتک یا مولی الآخرة و الاولی الی آخر باینه حل عز و همچنین ^{مسفر}
 انی احب ان انطق فی کل شأن انتی انا الله لا اله الا انا المسمین القیوم از این
 امور گذشته در هر شانی از سون از قلم اعلی جاری شده آنچه که عالم و عالمیان
 را کفایت نماید از هر قبیل از قبل در هر علمی از علوم نازل و لکن نظر بهرت و شدت

عداوت و نفاق اهل آفاق ظلم طغاه جمع شده و متفرق مانده و بعضی هم از میان فتنه
 ایشان جناب ایشان متوقف شوند بر تبلیغ امر الهی و توجه نفوس الی الوجه این است
 عملی که امروزه شبه مثل از برای او نبوده و نیست و چون بعضی از مسائل مابین حکما
 و مشرکین اختلاف است هر حزبی کلمه لغت جناب ایشان اراده نموده اند آنچه حق است
 بیایند و لکن نقطه اولی روح ماسواه فداه جمیع را از سؤال در این یوم مبارک نهی فرموده
 چندی قبل جناب ملا محمد علی علیه بهار الله بعضی سوالات نموده اند و از قلم ^{فصلاً} علی
 علیه نازل شده آنچه که بر مضمین بنفریاید و متوقفین را بجهت آن صورت از آن ^{سخت}
 اخذ فرموده و جناب مذکور برسانند ایشان را ملاحظه آن استتفی میشوند از سوالات
 مذکوره آن انحامد بیدع الله ربّه و ربّ السموات و الارض بان بحمل جناب فایده
 و یادیم و سنیم آن علی کل شیء قدیر و اینکه ذکر جناب آقا میرزا حیدر علی علیه بهار الله
 و سانه فرموده بودند و الحمد لله موقفند بذكر الهی و تبلیغ امرش مراسلات ایشانم دریا ^{سن}

ارضِ بطنی اردوستان رسیده و تفصیلاتِ اسباحتِ اقدس عرض نموده اند
 این آیام انشاء الله جواب ارسال میشود و اینکه دربارهٔ وجوه مرقوم فرموده اند این
 فانی حسب الفرمایش آن محبوب قبض و وصول ارسال داشت اشارت به جمیع
 دوستان از نفعات ایام الهی قسمت برند و ما نزل فی الکتاب عمل نمایند تا حال
 ذکر بر نفسی که در اسباحت اقدس شده و فی الجملة اعلیٰ از ادو ظاهر محل عنایت
 مشرقه از افاق فضل گشته چه از فضل الهی نباشد قلبی از عباد مستحق عنایت
 مشاهده میشوند یوم یوم الهی ظهور ظهور الهی اشراقات انوار آفتاب فضل عالم
 احاطه نموده این است که از بر نفسی فی الجملة رایحه محبت متضوع فائز شد با آنچه
 که قدر و مقامش از انظار و ابصار حال مستور است یسره است که حق جل
 جلاله جمیع را بر خط آنچه عنایت فرموده فائز فرماید و مؤید نماید چه کسی از اعمال محمی
 حسانت است و انک ان الامر بید الله لا اله الا هو الفاعل المختار و اینکه دربارهٔ لواح

البیه مرقوم داشتند آنچه تا حال در ساحت اقدس حاضر شده از اسامی مخصوص
 کل المهار غایت از مطلع فضل شده و لکن حسب الامر باید آن محبوب با مقتضای
 حکمت عمل نمایند چه که در کل احوال باید حکمت نظر فرمایند و آنچه منجیر است
 در ساحت اقدس حایزه فرمودند یا افانی حق تعالی مایشا است چنانچه درین امام
 با غزه اهل بدو امرائی که از خارج میآیند و میروند معاشرت نمی نمایم مگر
 یکی از ساقین را در این ایام احضار نمودم مطلع ظهور و مکمل طور مدتی با او تکلم فرمود
 و او را نصیحت نمود آنچه که سر او را است لکن انان باید در جمیع احوال حکمت
 ناظر باشند و امر من لدنا و حکم من عندنا فی الزبر و الالواح انتهى امر حکمت بسیار
 محکم نازل شده باید آقایان افغان علیهم من کل بهار ابناء و سایر دوستان علیهم
 بسیار است بان عمل نمایند لئلا یطروا تضطرب النفوس و اینکه در باره میرزا بدیع الله
 علیه بهار است مرقوم داشتید بعد از عرض لسان الله باین کلمه ناطق قوله غرول ما فانا
 سنتی

بدیع تحت محافظت حق جل جلاله بوده دست طوبی له و لایه الذی فی
 نفسه فی سبیلی انما قبلنا فضلا من عندنا و ذکرناه بذكر سجده له الا و کار کبیر باو سیر
 بشارت عنایت حق ابا و فرستید ابن جناب محسن علیه بهائی نصیحت لازم
 اگر از مقام والدش اطلاع یابد یا نبینی قیام نماید آنه یا امر احبابه با بنفهم فی کل عالم
 من عوالم ربهم الغریز حکیم استی و اینکه درباره احبابی م ن مرقوم داشتید بعد از عرض
 در ساحت اقدس بکلمه تکلم فرمودند که از آن استنباط شد که سبب علت منقصر بنفسمین
 مذکورین نبوده بلکه فی الجمله بعضی دیگریم سبب شده اند از حق بخوابید عیان محبت
 الهی قمیص اتحاد مزین شوند قسم سبب بیان اگر آنچه از قلم اعلی جاری شد دوستان
 حق که در اطرافند بان فائز گشتند و عمل می نمودند هر آینه نور انصاف ظلمت اعتنا
 را رفع می نمود و تشعشعات نقاب عدل بر تبارکی ظلم غلبه می فرمود این ارض مع آنکه
 بسبب اعظم نامیده شد به قدرت حق اورانی الحقیقه حبت علی نمود و از داخل دعا^ج

کل بر این فقره شهادت میدهند و گواهند و برکت فوق العاده در تجارت نظر
 در مقام تفسیر محل تفریح اصحاب واقع غافلین و المعتدین ابواب فرج و
 مفتوح از بعضی ارجمال غفلت و غرور مشهور و بلاخره تخریب نمانت شد دیگر حق جل
 عالم که چه شده و چه میشود عالم عند الله العظیم الخیر مقصود از این عرض آنکه اگر دستا
 حق که در اطراف دنیا نزل الله عمل نموندند حال ارض غیر ارض مشاهده میشد اما
 این بنایات کفر را قلم اعلی جاری داین عبد استماع نمود و عرضت از جناب محمد قبل
 علیه ۶۶۹ شعرباف باحت اقدس رسید و در وقتی از ادقات تلقاع عرض
 عرض شد و جواب از سما عنایت نازل انشاء الله از معین کلمات فرات
 و حکمت بایشانند و بر خدمت امر شانی قیام نمایند که اشارات معرین
 و سونات غافلین بسطوت امر و قوت اقویا ایشانرا باز ندارد و نفوسیکه فی الحقیقه
 عرف ظهور یافته اند اگر جمع عالم بر اعراض قیام نمایند نزد ایشان مقام در

نداشتہ و نحوایہ داشت اولنگ عبا ولا منعم شومات الفراغه عن التوجه الى
 ربنا و رب كل شئ و محبوبنا و محبوب العالمين اين عبد فاني عرض متي صر
 و فاني بحب حضرت آقا يان افغان عليهم بارة و حرمة و عنايتہ و فضله معروض
 مي دردمتدائمه ان حضرت ابلاغ فرمايد البها، الظاهر اللامح المشرق من
 افق البقار على حضرت علم و على الذين ما منعتهم احمية الفانية عن مقامات الباقية على
 فازوا بالكمة العليا من لبي الله مولى الورى و الحمد لله مالك الافرة والادنى

خ ادم في الاذى الحجته سنة ۶۶

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى

حمد مقدس ارفع و بيان سلطان بنى زوالى رالائق و سزا است که جمع کتب
 و صحف و زبر و الواح عالم باشم مزین و بنائش مطلق و کل باين کلمه محکمہ بتسقة
 جامعه الهية که از افق قلم على اشراق نموده ميکلف و نامور سوف يظهر من لا

بآشارة الكتب كلها وشهد بذلك ما انزله الرحمن في البيان بقوله هل وعرفه
 كتبت جوهره في ذكره وهو انه لا يشار بشارتي ولا بما ذكرني البيان بل من
 ذي سمع لسمع بالطقم البندليب على الاعضان هل من ذي بصير يراه
 بعين الرحمن قد اخبر كل نبي وكل رسول في هذا الظهور الاعظم بانه لا يعرف مدته
 ولا بعين خلقه واين كلمه مباركه وجميع كتب الهى مخصوص ما ين ظهور بوده
 ولكن اذان اشارات اهل فرقان وشبهات اهل بيان اراصفانداى^{حمن}
 منع نموده والبصار را برده طنون او دام از مشايد انوار آفتاب معانى محروم^{خته}
 بل من ساج يسبح في هذا البحر من غير آشارة هل من متوجه يتوجه الى الوجه
 من دون جهة اين فوارس مضمار الكلمه والبيان الذين ما مستهم سجات
 اهل الامكان عن التوجه الى الله مالك الايمان هل من ذي شتم سجد غف يقمص
 في ايام الله منقطعاً عما سواه هل من ذي استقامه يقوم ويقول ما انزله الرحمن

فی الفرقان و ما صحیح به الصالح فی ملکوت البیان الملک یومئذ لله الفرد
 الواحد العزیز المنان اوست نظا هر دو است ناطق شبانی که اشارات و سجات
 اولی اجدال و اجدال اورا زما را در منع نمود با علی الله اهل ملکوت اربابا
 اعلی دعوت فرمود شبانی که از برای احدی از منصفین مجال اعراض و اعتراض
 نبوده نیست هو الذی باسمه نصبت الآیات و ارفعتم الاعلام طوبی لعدوی
 مانعه طنین الدباب عن رب الارباب قام علی خدمه مولود و شهید باشد
 اعترف بما اعترف به الله ان من اعلی الخلق لدى الخی یصلین علیه کل عارف
 بصیر و کل عالم خیر سبحانک یا الیه الازسار و فاطر السموات سمع خیر اصفیاک
 فی فرائک و انین اولیاک و احراق قلوبهم فی آتاک ای رب فاکتب
 لهم من قلم عطاک اجر لقائک و الذین شربوا من کواثر و صالک ای رب
 اسألك بالاسم الاعظم الذی اضطربت به افئدة الامم بان توفق اهل البیان

ضیئین
 علی الاقبال الی افق ظهورک و اهل با امر و ابر فی کتابک ای رب تراہم
 عن شطر عنایتک متمسکین بما تمسک بہ اهل الفرقان فی آیاتک تعلم یا الہی نام
 یرون الایات و یسکرونہا و یتکلمون بما حکم بہ اولوا البصائر و العناد عند ظهور مطالع
 و حکم و مطاہر نفسک و مصادر امرک و مشارق عرفانک قد احاطت الایات
 کل العجبات و ہم عنہا مضمون و ظهرت البینات کالتشمس فی وسط الزوال و ہم
 لا یسکرون ای رب و تقم علی کسر اہم الایام و الاقبال الیک یا مولی الانام
 انت الذی لا یعجزک شیء و لا ینفک امر تفعل ما تشاء و حکم ما ترید لا الہ الا انت
 المقدر القدر و بعد مقبولی کہ آنجناب از بیروت ارسال نمودند رسید سبب فرج
 شد انشاء اللہ کل بفرح عظیم موفق شونید یعنی ما بنجہ الیوم از افاق عالم ظاہر و ہویدا
 جمیع کتب الہی مذکور این یوم امنع اقدس ابدع ناطق و لکن کل محبوب مشاہد
 میشوند چه مقدار جمال قدم حل شد اند فرمودند تا ائلمہ بعضی از عجبات حد ال دست

جلال خرق شد حال مشاهده میشود جمعی از اخصیغین مغلیین درین در صد آنند که
 ناس العجب اربل نمایند هزار و دویست سنه و ازید فتنه فرقان یعنی جز
 شیعه کلماتی مسلم بودند و خود را علی اکبر و فتنه ناجیه مرحومه می شمردند در ظهور
 اشقی اربل مشاهده شدند چنانچه محبوب امکان ابرصاص غل و بنصا در ارض
 شهید نمودند قسم بآب اتق بیان مجتبین اهل بیان حال بهمان کلمات و اشارت
 و شهادت و طنون و ادغام متمسک و ما طعنه بگوئید ای بی بصران قدری تفکر
 نمایند که حال آنهمه جدا جدا چه بود و ثمره آن تراجمی باینی که ام وقتی این کلمات
 محکمات را از فرم شیت مالک اسما و صفات این خادم فانی استماع نمود قوله
 حل کبریا این نادانان امکان اراده نموده اند خلق بدیع را بشابه خلق فرقان
 متعجب نمایند ای عبد حاضر ندای مظلوم را برسان که شاید مجتبین بیان بقطره
 از بحر انصاف مرزوق شوند بگو امر و زیوم امه است و لایذکرفیه کل ما خدمکم

و عند الخلق اگر چه هنگام ظهور مظهر احدیه در عالم ملک لفظیوم الله بر او صادق
 و لکن این ظهور عظیم در کل کتب بطور کمر مخزون و غیب مکنون اختصاص یافته بطوبی
 للمقرین و طوبی للمعارفین این است آن روزی که میفرماید یوم یوم یوم اناس
 لرب العالمین این است آن یومی که میفرماید الملك یومئذ لکتاب کئی
 مشحونست باین ادکار مغذک تازه بذکر نقبا و نجبا و امام و خلیفه و آل ان
 و شبت نموده اند بگوایا این ادکار از قبل نبوده فاتوا بثمرها و اثرها لواتم من القادر
 بگو اتقوا الله یا قوم و لا تجادلوا بایات الله و عظمته و سلطانه و برهانه و حجتیه و نیاتیه
 ضموا ما عندکم امر من عندنا و خذوا ما نزل من بینه السماء المقدسته المرفوقه بگو
 در احزاب قبل تعقرنما ید کلها تی را از قائلین اصفا نمودند و بحسب جاهلیتیه یقینی
 بان تمسک جستند که دون آن انمی پذیرفتند و از اصفا رآن ابا منموندی
 عبد حاضریه بگو که شاید الی الله توجه نمایند بگویند آنچه را که از قبل گفته اند عمل

نماینده آنچه را که از قبل خائنین و خافلین بآن عمل نموده اند بگوای اهل بیان بدای مشفق
 امین باشند و بی هیچ ناصح کریم را اصغافاناید این آیات بآیات قبل شبیه نبود
 و نیست و این ظهور از جمیع ظهورات متضاریه بشنود و لیه انصاف و هدیه شپا
 از بعد ظهور این امر مطلع نبوده و نیستید فوالدی انطق الاشیا و بشنا و نفسه نفسی را که
 بسبب او از صراط مستقیم محروم مانده اند و لازم الکتاب ناطق ممنوع قابل ذکر نبود
 و نیست در آمارش از عربی و فارسی نظر نمائید و نظر کنید لعل تمدون لا نعلم الی الحق
 سبباً بشنودند این مظلوم را نفیق را بنا عقین بگذارید و بحضیف سده و نهمی
 توجه نمائید خدیر او امام را با اهل ظنون و هدیه و بحر حیوان که امروز با سم جن طاهر است
 بشاید از عرصه الفاظ بگذرید و از مضار و آیات فارغ و آزاد شوید امروز روز ما هر
 و خوانی نیست بقوادم انقطاع پرور نمائید که شاید از هر زیر اریح الله لا اله الا هو اع
 از جد اول و انما چشم بردارید چه که بحر اعظم امام و جوه است از ناسوت و شونات آن

که سبب علت بنی و فحشا و ضنینه و بغض است بگذرید و برقرار ملکوت مقرر کنید
 ای اهل بیان عمر الرحمن کل حرف من اکھروف یطق با علی النداء بانی انما
 البیان لو اتم سمون یصیر تحقیقی مشاہدہ کنید عمر آنہ از ہر کلمہ جو ہر معانی جاری مگو
 امروز و رسمع و بصیرت بینید و بشنوید عمر آنہ آنچه فوت شود ابد ابر تدارک
 آن قادر نبوده و نخواہید بود بر خود و بر عباد رحم کنید و بسبب ضلالت و گمراہی
 نشوید شنیدہ را بگذارید و با بار حرج کنید یا قدرت حق و سلطنت حق و علو حق و
 حق و علم حق و احاطہ حق را بفمید و ادراک نمائید این ہوای ارتق الطف را با نفا
 آلودہ خود میالائید و انوار صبح یوم الہی را بنعام ظنون و ادا م سرتمائید ای اہل بیان
 ملکوت بیان از کلمہ رحمن در اہتر از و شہاد طین و در خراطین مجتمع و تعال و تقول عمر
 را تلف نموده و خواہید نمود عمر آنہ از سراب ممنوع مشاہدہ میسود تا چہ رسد بحر
 معانی ای بی انصافان بصیر اظہر منظر الکر توجہ نمائید و برستی حکم کنید امروز

مکاشفه و شهود است نه یوم اودام و طنون قسم باسم اعظم که عالم معانی و بیان اهل
 جان از طم شامبوجه و ندیه مشغول ان استحو اندائی و توبوا الی الله لعل ینظرکم
 سیاطم و تعزبکم الی مقام نطق فیه لسان العظمه انه لا اله الا انا الهیمن العیوم انتی
 اگرچه بیانات ملک اسمازیاده بر این بود که ذکر شد و لکن این عبد تقدیری که
 مقتضای مقام بود و مصلحت این آیام ذکر نمود که شاید نفوس مرده بنفخه بیان
 رحمانیه بطراز زندگانی فرین شوند و از تقلید و تقسید و طنون و اودام فارغ و آزاد
 گردند آنه بیدی من شیار الی صراطه استقیم و اینکه درباره جناب آقا محمد جواد
 سنی حضرت مقصود و عایشان و جناب آقا محمد حسن ع و طو یحسین درباره جناب
 ملا ابراهیم عظیم علیه السلام ذکر نموده بودید در ساحت اقدس مطالب و عرایض عرض
 مخصوص هر یک آیات بدیهه غنیه نازل و در مکتوب بانجناب که از قبل ارسال
 ارسال شد انشاء الله بان فائز شده اید و نفوس مذکوره را فائز نموده اید و ان طوبی

تا حال جوایش ز سید مدینه کبیره ارسال شده بود تا نزد آن جناب ارسال دارند
 این جن حسب الامر ساحت اقدس مشرف فائز فرمودند یا عبد حاضر اراد
 آنکه اجابای یاد الف و راراد کریمیم که شاید بر صراط الهی مستقیم مانده و از سب
 ارباب متسننه النفس غافله محفوظ قوله جل کبریاة هو الظاهر من افق التجن یا اجابای
 فی الیاء یذکرکم المعلوم فی سخن عکاد و دیویمیم بالاستقامه الکبری علی هذا الامر
 به اشقت الارض و نسفت البحال ایالم ان تمنکم سجات بجلال عن مقام
 و القدس و بحال قوموا باسم ربکم مالک الاسماء علی شأن لا تحکم زما حیر الرجال
 انه ذکرکم من قبل بما انار به افق البرهان و یذکرکم بایات او انزلت خصمت لها
 الاعناق ان النظر و اتم اذ کرد القرون نحالیته و الاعصار الماضیه ماورد فیها
 مشارق الوحی من الذین کفروا بانه رب الارباب ایالم ان تحکم شونات بحلال
 عن بظاهر الادی به شهدت الذرات انه لاله الا هو العزیز الوهاب استعدوا

یا قوم اصغاصیر قلمی الاعلیٰ الذی ارتفع فی السجین بامر ربکم مالک الاسماء الذی بہ
 دلح و لیک العرش و ہدیت حمامہ العرفان علی الاخصان تاتہ ہذا یوم لایذکر
 الا اللہ و حدہ یشہد بذلک کتب اللہ ما انزلہ الرحمن فی البیان ہذا یوم خبرناکم
 بہ من قبل اذ کان نیر الامم مشرقاً من افق العراق قد طہر ما وعدناکم بہ فیہناک ان
 ربکم الرحمن لہو الغریر العلام ضعیوا یا قوم ما عندکم و خذوا ما نزلکم من سماء ربکم
 ربکم مالک الادیان کذلک اشرفت من افق سماء کعبۃ شمس ذکر ربکم منزل الایمان
 ای اہل مایذای مظلوم آفاق رگبوش جان اصغاصیر کہ شاید اشارت محمد
 و شہادت منقلین شمار از مالک یوم حسین محروم نہاید امروز سید ایام است و جمع
 کردن اعصار طائف حول او قدر این روز امنع اقدس مبارک را بدانید و ما
 یرتفع بہ امر اللہ عمل نمائید جہد کنید تا مشابہہ اوراق خریف دیدہ نشوید چہ کہ بہ
 بہر ساقط مشابہہ میشود باید در سبیل محبت الہی مشابہہ چل ثابت و راسخ خلا

کردید امروز سزاوارتر و در روح الله در بیداری امر بیک مطلق قدر خود را بداند
 و مقام خود را بشناسد و بگوید چو عین سبیل مستقیم را از دست میدهد کالی محبت را
 با شمس در کنار جهان محفوظ دارد امروز روز ذکر و شناسست و امروز روز عمل و انقطاع
 در اوراق اشجار نماید که نزد مهبوب اریاح چگونه خاضع و خاشع و با تسلیم مشاهد میشود
 اگر از جنوب در مهبوبت بآن جهت مایل کند لک بجات آخری انسان نیاکتر
 از اوراق مشاهده شود انشاء الله باید کل نزد مهبوب اریاح مشیت الهی بکمال تسلیم
 و رضا ظاهر شوند یعنی بار آورده او حرکت نمایند و مشیت او مناطق و ذاکر و عامل از
 حق لطیفه تا شمار امویده فرماید بر است کبری شانی که ندای غیر حق از نفیق و نسیب
 شمیرد یا با بحسن ان استمع نذر مالک السر و العین انه ینذکرک فضلا من عندنا
 ربک لهو الفضال الکریم اما نذکر الاحبار فی الالف و الزاء و نشر هم با شکر علی
 ذکر هم قلمی الاعلی فی سمن عکاء ان ربک لهو الغفور الرحیم قل انما نوصیکم بالانماة و انما نصدقا

وما يرتفع به امراته فيما سواه ان اعلموا ولا تكونوا من الغافلين انما لم ان تمنعكم زخارف الدنيا
 عن مالک الوری دعوا ما فيها ثم اقبلوا بوجه نوراء الى الاق الا على المقام الذي ينطق
 فيه فاطر السماء انه لا اله الا انا العليم الحكيم قل هذا يوم فيه انجذبت الاشياء من عرف
 قميص ربكم الابهى اتم من التائبين قل تاتته قد قام اهل القبور من نبات الوحى اتم
 من الساكنين ونطق لسان العظمة في ملكوت البيان و اتم من الصائمين قل قد
 كل ذى قلب الى العاية القصوى اتم من الراقيين قل قوموا باسمى على امرى و
 سئل التسليخ هذا امراته من قبل ومن بعد ان اتم من العارفين قولوا يا من فى
 ارفع حين المقربين ونوح المخلصين اسالك بصراطك المستقيم واسمك الاعظم
 بان تؤيدنا على الاستقامة على امرك وتوفقنا على ما تحب وترضى اى رب نحن جبارك و
 اسالك بنجات وحيك فى ايامك ونوحات قميصك عند اشراق انوارك
 بان تكتب لنا من قلبك الاعلى ما يحيطنا عن اشارات الذين كفروا باياتك واعزوا

عن سلطانك و شہات كل منكر جادل باياتك و اعبر بر ملك انك انت الذي لا
 يعجزك شؤمات الخلق تفعل ما تشاء و تحكم ما تريد و في قبضتك ملك السموات
 و الارضين اي اهل ديار الهي انشاء الله ثابت و مستقيم باشيد شما از عناصر قويه قدرتيه
 عيونه محيطه ظاهر شده ايد اين مقام بلند اعلى را از دست مبيد بحيل قدرت متينك
 باشيد و بذيل عنایت تشبث امروز بايد شأن هر صاحب جودى ظاهر و پيدا
 گردد چه كه امروز روز حشر الكبر است و نشر عظم هر كمنونى بشود آيد و هر ستورى واضح
 و آشكار گردد امروز از روز است كه لسان حمن و رفان از آن خبر داده يابنى آنها
 مشقال ذره من خردل فلكن فى صحرة او فى السموات او فى الارض مات بها
 جهدنا ية تا اعمال طيبه و اخلاق مرضيه استقامت كامله در امر مالك بيزر ظاهر
 شود انشاء الله تقسى بر امر الله ثابت و راسخ و مستقيم مشايد شويد كه جمع عالم قادر
 منع نباشد و خود را عاجز مشايد نمايند اين است نصيحت مظلوم و وصيت او

انشاء الله بان فائز شويد و عامل گرديد چه که امروز روز عمل خالص است لوجه الله

رب العالمين احمد الله العزيز الامين انتهى في كرجاب آقا محمد حسين ن و عليه ^{۶۶۹}

نموده بوديد عرضيه ان چندي قبل باحت اقدس فائز و همچنين مکتوبي باين عبد

فاني مرقوم داشتند انشاء الله لم يزل ولا يزال بخدمت امر مشغول باشند في اي

نفعات محبت الهی از ایشان استقام ميشود از قول اين فاني تکبير خدمت ایشان

برسانيد و بنسبت حق شبارت هيد اين خادم فاني از حق سائل که ایشان را

در کل احوال مؤيد فرمايد بشأني که بماينفي الايام الله قيام نمايند و در باب هدايت

خلق جهد مبلغ بسدول دارند اين است آن شأن و مقامی که فقا از اخذ نمايد

حوادث زمان آنرا تفسير نيزند بغيره لکن هنيئاً لآرثرت تحريرات اين گروه ^{صت}

تخدمت ایشان مراتب خلوص در مکتوب عليه و ارسال شود چه که نامه ^{نخبا}

رسيد و کمال تعجيل اين جواب اظهارت انشاء الله در مهين چند روز جواب ^{سخط}

ایشان که بتوسط جناب شیخ سید ارسال میگردد ذکر جناب آقا محمد علی در
 اخوی ایشان آقا محمد حسین و ابن عثمان عباسعلی نموده بودید ذکرشان در حیات
 اقدس عرض شد و این کلمات عالیات از سوره شریفه مثل آیات نازل قوله
 تعالی یا ایا حسن هر یک از قبل حق تکبیر برسان با تقاضاست کبری و صفت نما
 احمد سه بذکر ظم اعلی فائز شدند و این مقامی است که بدوام ملک و ملکوت باقی
 و پاینده خواهد ماند انشاء الله مؤید شوند بر اموری که سبب ارتفاع امر است
 بگو امروز در دنیا مرتفع محبوب امکان با علی اندا عباد را باقی اعلی دعوتی
 و همچنین مطلع او هم با هم حق خلق را غوی میاید انشاء الله حق ناظر باشد و بکل
 امرش متمسک و بذیل عنایتش مشبث هر عملی که امروز از اولیای الهی ظاهر
 شود از اعظم اعمال لدی الغنی المتعال مذکور است طوبی للذین ذنوبهم عند الله
 میثاقه و ذیل للذین نبذوا الهدی و نکصروا علی افعالهم الا انهم من الهالکین^{نتی}

از جانب این جده فانی هم خدمت هر یک کبیر برسانید انشاء الله مویده شود بر آنچه ضایع
آسی در اوست نقطه ادلی روح ماسوا فدا میفرماید که جمیع از برای آن است که بکلمه
از زود افانز شوند حال انجده نفس مذکوره بذکر آسی فائز شدند و بانوار غایتش
این فضلی است بزرگ و غایتی است کبیر شهید بذک کل بصیر خیر و همچنین ذکر اهل
سیلان نموده بودید در باره این الواح متعدد از سها مشیت نازل و اقبل ارسال شد و در
این صحن هم در ساحت اقدس عرض شد این بیان از ملکوت عرفان ظاهر و له غیر کبریا
یا ابا الحسن طوبی لک بما ذکر ت اجابنی و ارسلت اسما هم الی سخن بشتر هم بفضل و غنا
و حمی الی سبقت الوجود یا اهل سیلان بذکر کم ربم الرحمن من هذا المقام المرفوع طوبی لکم
شتر هم حقی المنحوم باسمی القیوم و فرتم بهذا الامر اذی انکره علماء الارض الا من شاء الله
رب ما کان و ما یكون انما ذکرنا کم من قبل و فی هذا الحین الذی میشی المظلوم فی سجنه الممنوع
کم من عارف منه العرفان عن الرحمن و کم من صبی اقل دفا بهذا الامر المنحوم طوبی لکم

فإبلاستقامه الکبری علی امراته مالک الوری و دل لمن اعرض و تبع کل عالم محو
 ان افروجا با ذکر کم من قلی الاعلی فی هذا الفجر الذی یطغی فیہ لسان الله مالک الاسما
 قدانی آیات دله منزل آیات بلوح محفوظ ان الله از اصناف اندامی الهی کل مشعل شوند
 بحرارت کلمه عیسا سرگرم شده در آنجن عالم بذكر اسم اعظم ناطق گردند بگو قدر این یوم عزیز ^{ند}
 و بما امرکم به فی کتاب علی نمائیه قسم باب اقی امر بر نفسی الیوم بعرفان حق فائز شد او از
 مقبرین در کتاب بسین مذکور و مطور است باید کل باعمال خالصه و خلوق مرضیه و ادب
 مابین عباد و ظاهر شوند بگو ایدستان حق از برای داد و داد آمده نه از برای ضغینه و دل ^{ند}
 فتنی یعنی کلمه علی جمع شوند بذكر شای حق جل جلاله مشغول گردید از کوس حمر الکورا صغری امام ^ک
 اسما بنوشید امروز روز فرج اعظم است بلکه فرج اعظم طائف حمل این فرج بوده خواهد بود
 دوست یکتا سرور بایه و درجات محبتش سائر طوبی لکم ثم طوبی لکم نو صیلم فی آخر الیام
 بالاستقامه علی امرکم مالک الادیان الیها المشرق من الاقی الاعلی علیکم و علی الین

ما حررتهم قواصف الطنون و لا عواصف الادم عن الله المهيمن القيوم انتهى و مخمين اين
 خادم فاني استدعا فيما يذكر فاني استي اوراد و مخمين و ستان الهى نك كور داريد حق عالم دكوا
 كه ذكرشان امام وجه و ظم بوده و انشاء الله خواهد بود و ذكر جناب سمي مقصود ابن مرحوم
 حاجي غلام حسين ارارض ما در ساحت ائمه اقدس عرض شد قوله تعالى سبحنا الا قدس
 الا عظم يا حسين قبل على قد حضر لدى المعلوم كتاب من الذي سمي بابي الحسن في كتاب
 الاسماء و فيه ذكر كذا ذكرنا كذا فضلا من عندنا ان ربك لهو الحق علام الغيوب ان افرح
 بهذا الذكر الذي اذ انزل من سماوية ربك انجذبت الاشياء و نادت الملك بيه
 المهيمن القيوم تمسك بحبل غياية ربك و قل يا مياين بك نصب الصراط و وضع المسير
 و باسمك سرت نسمة الله على الامكان و يا من بنذلك الا على انصتق من في الا
 و التما لك بالكلية العليا التي بها سخرت من اين النيب و الشهود بان يؤيد في على ذكر
 و خدمه امرك و توفقي على الاستقامة التي ذكرتها في اكثر الواحك و وصيت بها

و عبادک انک انت المقدر الذی خصت عند ظهورک مطهر القدره لاله الا انت
 الامر المقدر العظیم حکیم اتی عرض این فانی در این مقام معلوم و واضح است یعنی منت
 ایشانم از این فانی مذکور و اید آنچه که سبب و علت آن نامحبت است امیدست
 که گور حیوان از آیات محبوب امکان بایشانند در عالم و عالمیان منقطع و فارغ شد
 بر امر الهی ثابت و راسخ و مستقیم مشاهده کردند الامر بریده فعلی باشد و حکم ما برید و اینکه در
 اولیای الف را نوشته بودید چند می قبل مخصوص هر یک لوح انمع اقدس است
 عنایت حقانی بازل لوسار الله و اراد بان فائز خواهند شد ذکر جناب فتح عظیم
 من کل بلاء ابهاه همیشه در ساحت اقدس بوده و هست قلم اعلی در باره او شهادت
 داده بآنچه ذکرش بدوام اسماء حسنی در ملکوت انشائی و پانیده خواهد ماند این قهر و هم
 در ساحت انمع اقدس عرض شد این کلمات عالیات از مطمع بیان حسن مشرق
 و هوید ا قوله تعالی سببه المقدس عن الادکار و الاشغال یا ایا حسن قد حضر کتابک ^{المطلوب}

وفيه ذكر احبائي الذين اقبلوا الي اقصى طارواني هوائى وسموا نذائى الا انهم من الغايرين
 انا ذكرناهم من قبل بذكر وجد منه مظهر الاسما عرف قميص ربهم الابى لذي اتى من سماء
 بسلطان غلب من فى السموات والارضين ان يا قلم الاعلى ان اذكر من سبى ما لعظم
 من لدن ملك القدم ليفرح بذكره كل ذى هم ويطير باسمه كل منجد ويسرع به كل متوقف
 وينطق به كل صامت منع عن هذا الذكر الحكيم وتذكر اياه الذى قبل الى الاقنى الاعلى
 اذا عرض عنه كل خافل بعيدا ما نبشره بفضل الله ورحمته وهذا الذكر الذى نطق به لسان
 المظلوم فى هذا السجن العظيم كرجل كان اخوك كذلك يوصيك من عنده كتاب كرم
 ثم على الامر بالاستقامة الكبرى وذكر ان س هذا النبا الذى كان مذكورا فى كتاب الله
 العلى العظيم وتذكر المحمد فى هذا المقام الذى كان مذكورا لى الوجه وفار يعرفان الله فى انما
 ونطق ثناء به كميل انما نوصيه بخط ما عطيسناه وعل ما انزل الله فى كتابه لمسين وتذكر
 الذى قبل الى الاقنى الاعلى وشهد بانطق به لسان العظمة فى هذا المقام المنير وتذكر احبائي

فی ہناک وندعوہم الی معالم بطوفہ المثلث الاعلیٰ الذین اخذوا کتاب بقوہ من لدن
 قومی قدیر طوبی لکم یا احبار الرحمن و نعیما لکم یا اصحاب فی اتم الذین منعتکم الظنون عن الاحم
 المنکون و لا یحتکم الا وہم عن ہذا الیوم المنیر اتم الذین یحتم ہذا ربکم و سرعتم الی البحر الا عظم
 و کتم من الغائزین قلم اعلیٰ و ستان آن ارض اذکر فیما ید و بانچہ سزاور یوم آہی است
 امر سیر ما ید اول امر معرفت حق جل جلالہ بودہ و بعد استقامت بہ این امر اعظم جمیع
 صحف و کتب و زبر آہی بعبثت این یوم گواہی اداہ طوبی از برای نفوسی کہ ضوفا
 مطالع ظنون اداہم ایشا سزا مالک انام منع نمود امروز روز خدمت و ظهور استقامت
 است چہ کہ طیسور اداہم و طیسور لیل و ہرہای ظلمانی طایرند و طالب جنس خود قلم علی
 قبل مابین امور اخبار فرمودہ ایدہ ستان با بصار حدیدہ در افاق اصلی نظر نمایند و بارہل
 مستقیمہ قیام کنید تا از اریاح خریف محفوظ مانید نفوسی کہ سالہا ازیم جان خنجر حجاب
 مستور بودند حال بحال خدمہ و مکر در اضلال نفوس مقبہ مشغولہ ایدون حق کمال قد

وقوت باستید و ناس از مطالع طنون و مشارق او هم حفظ نمائید که شاید از انوار
 آفتاب حقیقت ظلمت او هم رفع شود و صبح نسیر یقین از ارقی اراده ظاهر گردد و هرگز
 عرفی بوده و خواهد بود طوبی از برای نفوس که بعرف فائز شدند و مطلع آن پی برودند
 الاله الاسما و فاطر السما صبح البهار و حنینه بما ورد علیه من طغاه حملهک و بغاه
 عبادک ای رب ان الهمی ربیه با یادی الرحمة و العنایه قد قام علی تفضیح امرک
 و اضلال ضلک و بریتک انت تعلم یا الهی ما نبی ما اردت فی الارض الا ما امرت
 با امرک و سلطانک ای رب ای جبارک علی عرفان مشرق آیاتک و منظر بیاناتک
 ثم اشهرهم کوثر الاستقامه با یادی عطاک انک انت المقدر علی قاتل الاله الالانت
 العزیز الحکیم انتی و مخصوص جناب رف و مخرج و ح ب الواح بدیع منیع نازل و بحنا
 شیخ س داده شد که برساند انشاء الله بان فائز شوند و از بحر معانی بیاشانند این عهد
 فانی اگر چه بعد از شمس مشرقه کلمات الهیه از ارق بیان حسن خود را لایق ذکر و ثنا خد

دوستان الهی نمیدانند لکن نظر بآنکه جمیع محبت و اتحاد ما مورند لذا بقدر داند از خود اظهار
 دوستی خدمت اولیا و اصفیاء از وظیفه خود می شمارم در این صورت خدمت دوستان
 آن ارض یعنی نفوس که از کوشش آنها شایسته اند و بنظر اکبر تا فرزند سلام و تکبیر میرسانم عرض
 نمایم انشاء الله در این بیخ روحانی از امطار رحمت حافی سرسبز و حرم باشد و از اراد
 و اوراد حدیقه معانی محسوب شوید بایادی محبت اونیال استقامت را اخذ نمایند که
 شاید از ارباب اشارات خافین محفوظ مانید سیال انحامدم ربّه بان یوتکم و یوتدکم علی
 ما یحب و یرضی الله بالمنظر الاعلی و السلام علی من اتبع الهدی و ذکر اهل مرافقه غنوده بود
 یعنی از جناب آقا محمد علی و جناب آقا میرزا عبد الحسین و جناب آقا عبد الصمد و ایشان
 و سایر دوستان علمیم بهار الله انشاء الله کل از اشراقات انوار آفتاب معانی منور
 و بذکر و شنای محبوب ابدی مؤید گردند این فقره هم در منظر اکبر تلقاء وجه مالک قدس
 این جواب از ملکوت بیان رحمن نازل قوله تعالی هو المشرق من افق العالم بالا
 اللهم

یا اجابانی فی مراغه ان استمعواندا مالک الاحدیہ انه یدکرکم کا ذکر کم من قبل فضلًا
 من عنده وهو الفضال الکریم اما انزلکم الواحاشتی وارسنا بالیکم امرًا من لدنا
 وانا الامر المقدر القدران اقبلوا بککم الی الله ثم اعلوا ما امرتم به من لدن حاکم خیر یوم
 فیینطق المیزان یا الله قد اتی الرحمن باعظیم ذبیہ یادی التطور یقول قد اتی یوم^ش اللہ
 الملك لله المقدر العزیز العظیم ان اشکروا من ایدکم علی عرفان مطمح وجه مسر^ش
 عرفانه و عرفکم بذ الصراط المستقیم انه یدکم الی الافق الاعلی و اسمعکم نداه الاصلی اذ کان^{مطلبًا}
 بین ایدی الغافلین یا اهل مراغه اقبل باجلی البیان فکرتما ارقم اعلی جارمی ساری^{نش}
 علی بان فائز شوید و جهد نماید ما فی التهیقه بجلاوت بیان مزروق گردید چه اگر نفسی بان
 فائز شود اشارات اهل عالم و سجات امم و الواح معرضین السن مغفلین اور از محبوب
 من فی السموات و الارضین منع نماید لعمر الله اگر نفسی این چنین اظهار که از قدرت
 مالک قدر گشوده شد یا شاید خود از عالم و عالمیان در سبیل محبوب امکان فارغ

و آزاد شده نماید بشانی که مغلیین و معرضین و متحدین و معتدین را اسعدوم صرف و مفقود
 بخت شمرد با سقامت تمام بر امر مالک انام قیام نماید امروز زورست که هر نفسی
 آنچه اراده نماید بآن فائز شود چه که ابواب غایت مفتوح است و بحر کرم در امواج آن
 جود در ظهور و اشراق و اگر در بعض امور ظهورات غایت تاخیر شود این نظر حکمت باطن
 الهیه بوده و خواهد بود نباید از آن محزون شد که کذلک لعلم الکتاب الاعظم با انار با علم
 ان بکلم الرحمن لهو العزیز الودود انتی ایکنه در باره اجسامی ارض قم ذکر نموده بودید
 لدمی العرش معروض گشت و انطق لسان العظمه با انجذب به قلوب العالم و ان نصتق
 الامم الامن شانه العلی العظیم قوله جل کبریا ینه یا ابا الحسن اما ذکرنا احبانا فی سنا ک
 ورن لمن سنی بارضا ما انجذب به طالاتنا و انزلنا لمن سنی باحسین فافح به عرفنا
 فی الامکان تعالی الرحمن مظهره الامرا العظیم و ارسلنا الیها من قبل ما تطرت به الافاق
 و لکن القوم فی حجاب بین انکس ان ایتها کبر من قبل المظلوم علیها و بشره بانبیائیه

رب العالمین قل طوبی لکما با اقبما الی اقی اعرض عنه کل حبار عنید وکل عالم مرید
 قد شهد لک اقلی الاعلی ان افواجنا بفضل الاعظم و هذه الرحمة الی سبقت من فی السموات
 والارضین ای دوستان این معلوم در این صین که آفتاب وسط الزوال است
 توجه نموده و شمارا ذکر نماید و وصیت میکند آنچه که سبب تقامت بر امر الله است
 چه که معین و مفلسین و یتیمین کمال جهد در اضلال اجبای حق کوشیده و میگویند
 بر حق جل جلاله بوده که اولیای خود را اخبار نماید لذا قبل بطور ما عقین و نعیب ^{نفسین} تقان
 کل را گاه نمودیم تا در این یوم بدیع با سم حق محفوظ ماند انشاء الله باید شبانی بر امر الله
 ثابت و راسخ مشاهده شوند که احدی قادر بر کلم نباشد تا چه رسد بمنع کذلک ^{نطق} لسان
 فی حکوت البیان طوبی لکل سامع وویل للعافلین آنچه در سبیل الهی از ساطع هر شده
 اتحق واضح و هوید است آنه یقرب الی من تقرب الیه و یخبری من عمل فی سبیل ^{انجرا} الله
 آنه لواء الشاهد البصیر العلم انشاء الله از دشمنان حق و اشارشان محفوظ باشی یا ابا ^{حسن}

بعضی منتسبین هم در آن ارض ساکنند از قبل الواح بدیعه نبعه مخصوص شان نازل در اسما
 انشاء الله بان فائز شده اند و اگر در این کوه ملاقات نمودید بطریق ارباب حق برسان و بگو
 انشاء الله بعایت الهی فائز باشید و با مرشد عالِم مخصوص و نفس مکرور هم حسین و رضا
 علیهما السلام و دلوح منع نازل و با حرف سین ارسال شد انشاء الله بان فائز شوند
 العاقبه المصلحین و الحمد لله رب العالمین استی ایکنه در باره ابنا جناب ملا عبد العزیز
 از او برای جناب طایح علیه السلام نوشته بودید در منظر اکبر عرض شد بدانانزل
 الوهاب فی اجواب یا ابا الحسن اما ذکر ما من ستمی بملک حسین و مذکره فی هذا این
 الذی شیء المظلوم فی سجنه الاعظم و شهد ما شهد به قبل وجود الکائنات انه لا اله الا هو
 الفرد الواحد العظیم الحکیم لعمرا الله بذیوم تترین مذکره کتب العالمین و نطق شانه اهل الفرد
 الاعلیٰ الذین طافوا حول العرش امر من لدی الله العظیم تخیر بذیوم فی تضرع عرف لسان
 و لکن القوم اکثرهم من العافین قد نبذوا الیقین عن در ائهم و اتبعوا مطالع الادبام

كذلك سئلت لهم أنفسهم الا انهم من الاخيرين في كتاب الله رب العالمين
 يا ملك قبل حسين هل تسمع ندائي الاصلى من الاقنى الاصلى ام تكون من الغائبين
 ان اقع بعرك باسم ربك تسمى الشمس مشرقه من نداء الاقنى المنير لا تلتفت الى
 الذين يريهم في مريه عن امر ربك توكل في كل الامور على الله الشاطق بخير ان
 احب بالعصص الاولى وبعه عن رائك مقبلاً الى مقام ينطق فيه لسان العظمة ^{لله} لا
 اما العزيز البديع وندكر من سمي محمد قبل ما قبله بقره بقره نداء الرحمن الى ملكوت البيان
 يؤيد على الاستقامه على هذا الامر الذي بذلت اقدام العارفين انك اذ
 سمعت النداء من سطر القبة النورا قل لك الحمد يا ملك الاسماء وفاض السماء بما
 عرفني مشرق امرك وطلع وحيك وهديتني الى صراطك المستقيم وندكر من سمي بعلي
 بنشره بهذا الذكر الذي لا تعداد له خزان الارض كلها ولا ما عند الملوك والسلاطين
 يا صلي يذكرك المظنوم اذ احاطته الاخران من الذين جاؤوا بايات الله وبرائه ^{ضوا}

عمّ امرؤا به في كتب الله العزيز الحميد خذ بحق الاستقامة باسم مالك الاصدية ثم اسر
 منه مرة بذكرى اخرى باسمي العزيز الحكيم يا رمضان اقبل الي الافق الاعلى يا الله قد
 لهذا اليوم شهيد بذلك صحف الله من قبل من بعد وعن رؤسها هذا الذكر الامنع
 العزيز العظيم ثم على خدمته امر ربك مالك الوري بالاستقامة الكبرى قل لك نعم
 يا من ذكرني بفضلك و ايدتني على الاقبال الي بحر علمك وحكمتك اسالك بان
 لا تخيبي عما قدرته لاصفيائك الذين نبذوا العالم في حبك وسيلك وسرعدوا الي
 مشهد النصارى بذكرك واسمك اي ب انت القوي و برى الضعيف متمسكاً ب
 خيالك فاقب له يا مني لعظمتك و اقدارك لا اله الا انت انصور الرحيم و
 في هذا الحسين بن سبي بالحسين لتجذبه نغمت الذكر الي مقام تنطق فيه لسان الله
 يا حسين بذكرك الحسين الذي قام على الامر في ايام فيها ارتعدت فرائص العالم من
 سطوة الامراء و اعراض العلماء كذلك نطق مالك الاسما من الافق الاعلى القوم

لا یفتنون قد انزلنا الآیات و اظهرنا البیانات و اجزنا الکل بما ظهر و یظهر فی الارض شهید
 بذلک من شهید بما شهد به الله قبل خلق السموات و الارض و قبل ذکر الکاف و النون
 تمسک بحبل الیقین معرضاً عن الذین یراهم فی ربیب عن ذلک الامر العزیز الممنوع ان
 یغفر امامکم فضلاً من عنده و هو العطوف الغفور یا حسن قلم اعلی لبسان پاریسی تکلم می
 که شاید کل بما اراده الله فائز شوند بگوشتن و بنیادای مظلوم را و شبهات منکر
 و معرضین از مالک یوم الدین محروم نمایند امروز روز فرج اکبر است و همچنین فرج
 اعظم طوبی از برای نفسی که سجبات و حجابات و اشارات اهل ظنون او را از عرفان
 اسم ظاهر ظنون منع نمود امروز مالک اسما با ایدی بیضا کثیر بقاعطا میفرماید قهراً
 بحوله و خذوا باسمه ثم اشر بوا منه بذكره حکیم شایطین در کین بوده و هستند و همچنین
 و خادعین بر بر اصد نظر که شاید نفسی از حق منع نمایند و از فیوضات فیاض حقیقی
 محروم سازند و بنماید تا کما سر اصنام او نام شود آنچه در ارض ظاهر شده و بشود از قبل

از قلم اعلیٰ جاری شده بگو ای عباد در الراج ملوک نظر کنید و در لوح رئیس نظر نمائید که
شاید با نصاب کلم کنید و در عرصه عدل قدم گذارید امر اعظم از آنست که با قوال سخفه بالا
مستور ماند اتقوا الله یا قوم ولا تتبعوا الهوا الذین کفروا بالرحمن اذ اتی بالبرهان که نیک
یذکر کم من عنده کتاب عظیم و نذکر فی هذا المعام امامی اللائی آمن بالله رب العالمین
و بشر بن بعیاة الله و فضله الذی اعطاه من فی السموات و الارضین امی کسیرا
حق نشاء الله از شہات و اشارات خلق مقدس منزه مشاہد شوید و در کل
احوال یعنی معال تمسک این ایامی است که حق جل جلاله بکل متوجه و کل ابطرا
ذکر فرزند فرموده عیسی بن مریم که بیک کلمه مبارکه که از مطلع بیان البیہ اصغار نمود
بنامحبت مشتعل شد عالی له میاه عالم او را منع نمود و محمود و محمود ساخت و آن کلمه ای
بود که فرمود ای بنده من فرزند کسیر من در حال فضل مقامی رسیده که کلم طور از معجزات
ظهور ذکور دانات و صغیر کسیر ابداع او کار خود ذکر میفرماید الرنسی فی تحقیقہ در

کلمه مبارکه تغیر نماید تمام عمر ملک احمد یا آل العالمین ناطق شود از حق نخواهد آذین
 باز کار مغفین و معتدین و خائنین نیلاید و البصار با اشارات مسکین از مشاهده نوا
 منع نفریاید تا جوهر بیان اصفا نماید و جوهر نور ادراک کند آیا سمع منصفی در عالم
 هست تا بشنود و سخن ناطق شود و آیا بصیر عادلی یافت میشود تا حق مشاهده نماید
 و باشد به آنکه شهادت دهد که لک نطق اللسان فی جموده الاحزان با کتبت
 ایدمی الذین نبذوا الیهم و اخذوا الاصنام لافسهم اولیا من دون الله المقترین
 البهائم المشرق من اقی البقاء علی الذین توجهوا الی المنظر الاکبر بالبصر الاطیر
 و علی الاماء اللاتی سمعن النداء و قبلن الی الله مالک الاسما فی هذا الیوم العزیز
 الحمد لله جمیع نفوس مذکوره بایات الیه فائز شدند و در باره هر یک بحر بیان موج
 انشاء الله با آنچه سر او را این عنایت کبری است قیام نمایند و مبارک او الله فائز
 شوند این عبد فانی در هر صحن از حق سائل و اهل است که نفوس ابرعرفان این

فضل عظم که عالم را احاطه نمود و مؤید فرمایده الله لهو المقدر المتعالی العظیم حکیم و دیکر که
 جناب حاجی محمد رضا علیه ^۹ ۲۲ ر انمودید بعد از عرض در ساحت اقدس این کلمات
 مشرفات از مصدر ظاهر و مشرق قول لعل اجلاله بسمه المقدس عا کان و یا یكون یا محمد
 قبل رضایاته اتحق قد ظهر الوعد و اتی الموعد و یطق فی قطب العالم انه لا اله الا الله
 المیسرین
 ایستقامت قد خلقت الخلق لهذا الیوم و بشرتهم بهذا الظهور الذی فیہ نطقوا ^{الملک}
 لمنزل الآیات و بد الغیب علی الاعصان العظمه لله رب العالمین
 الناس من جادل بآیات الله و انکر برهانه و منهم من اقترى علیه من دون بنیه و لا
 کتاب معلوم و منهم من افقی علیه كذلك فطلق لسان الوحی اذ کان فی هذا ^{لشحن}
 المنوع کم من عالم منع عن المعلوم بما اتبع الظنون و کم من امی سرع و فاجر حقیقی المنعوم
 هذا یوم فیہ ینطق لسان الظهور و ظهر ما اخبر به الله بلسان الرسول یوم یقوم الناس
 لرب الغیب و الشهود و ادکار کلماتک بهذا الذکر العزیز المحبوب قل یا ای

اسألك بمسخراتك وظهرات قدرتك في ملكوت الانشاء وباسمائك بحسنى
 وصفاتك العليا بان تجعلنى مستقيماً على هذا الامر الذى به انشئت الارض ونسفت
 اجبال لاله الا انت العنى المسأل اى رب ترانى معرضاً عن ذنوبك ومقبلاً
 الى كعبته ظهورك اسألك بان لا تمنى عن بدائع جودك ثم اكتب لى من قلبك
 ما ينعنى فى كل عالم من عوالمك انت المقدر على ما شاء وبيدك زمام الاسماء
 لاله الا انت الغفور الكريم كبر من قلبى على وجه الذين نسبهم الله اليك تجذبهم نعمات
 التكبير الى الله الفرد الخبير قل يا قوم تاتى اليوم والقيوم يادى بهذا الاسم الذى
 به سخر الله ما كان وما يكون قل اياكم ان تمنعكم سجات المحججين عن الله رب العالمين
 وهو اعند الناس وضد انا اوتيمم به من لدن فضال قدير كذلك اسرقت من العباد
 من افق لوح ربكم الرحمن طوبى لمن اقبل وويل للمعرضين انسى قسم باقبا
 تقديس كه غنايت بمقامى رسیده كه السن عالم از ذكرش عاجز و قاصر است

و لكن ما حسی ناس ناس موهومی را که اطلاع از او نداشته و ندانند اخذ کرده اند
 و از دریاها فی فضل الهی خود را محروم نموده اند در لیالی و ایام ارقاد علیم کمال عمر و اسباب
 بطبیعتا این نفوس امجد و ابطنون و اولام متبدلانماید در کل صین را آنچه در فرا
 در حرکت و مرد شانی که قلم غبت بگرش نموده و نماید سیال اسخادم ربنا سخط
 عباد عن جنود نفوس الهوی و یویدیم علی یا حبت یرضی هذا ما یفنعهم فی الآخرة
 و الاولی انه لهوا تشابه الخیر و دیگر ذکر جناب ملا عبد الغنی علیه بهاء الله را نموده بود
 آنچه مرقوم داشتید در حجت اقدس عرض شد هذا ما اسرق من افق غیابة ربنا ^{رحمن}
 قوله جل کبریا نه بسمی المهرمین علی الاسماء ما عبد الغنی ان استمع ندانی من شطر سخن عمری لو
 تسمعه حتی الاستماع انه یجذبک الی مقام قدسه الله عن ذکر الاولین و بنا الاخر
 ان استعد لاصغار کلمات تک انها نزلت علی شأن تضرع منها عرف ای
 بین السموات و الارضین طوبی لسمع ما منعه الا خراب و البصیر ما حجتبه السموات

وبقبل ما حوِّفه اعراض المرعفين انك اداوت بلوح اسه واثره ان قبل تقبلك لي
 مطلع الاسماء المقام الذي اشرفت من انصه انوار وجه ربك مولى الورى قل لك الحمد
 يا محبوبى ولك الثناء يا مقصودى بيا سمعتنى يا انك اذ كنت غافلاً و جعلنى مقبلاً
 اذ كنت غافلاً و قطعنى اذ كنت صامتاً اشهد انك انت المقدر على ما تشاء
 و فى قبضتك زمام الاشياء لا اله الا انت الغفور الكريم اى رب لما سمعتنى ندا
 لا تمنعنى عن فيوضات اياك طوبى لهوا فانها تمنعك و الارض تشرفت بعدك
 و جبل مرت عليه نسائم و حياك و رياض تعطر من اوراقها و اوق عرفانك اى رب
 انا الضعيف المسكين و انت القوى الكريم فانظر فى يا الهى بلحظات عنايتك ثم ازرني
 ما كتبه لاصفياءك الذين نطقت بثنائهم كتبك و صحفك و الواحك اى رب
 ثقتنى على امرك و ايدنى على خدمتك و قضى على الاستقامه على حبك انك انت
 الذى شهدت الكائنات بقدرتك و اقدرك و المكنات بعظمتك و سلطانك

لا اله الا انت المتعالی القصور الرحیم اتھی فضل و عنایت و شفقت و رحمت حق جل شانه
 و عظم کبریائیه از آیات منزله از سهار احدیه ظاهر و هوید است اید و ستان الهی قدر خود
 این آیام را بدانید که شاید از سهام شیاطین و اشارات مغفلین محفوظ مانید و آنچه
 آنجناب در مکتوب خود اظهار نمودند جمیع در ساحت امنع اقدس عرض شد و کمال
 فضل و شفقت جواب هر یک نازل ارسال شد با جمیع از بحر فیض فانی حقیقی
 قسمت برداشته ها آنکه از جانب این خادم فانی خدمت اولیای الهی عرض پذیر ^{ترشنا}
 و سلام برسانید انشاء الله کل بما حبه الله قیام نمایند و کمال روح در میان در بیع ام
 محبوب عالمیان جدیدین مبذول دارند این است وصیت الهی از قبل و بعد از حق
 می طلبیم کل آنچه دست امرش موفق فرماید بی عنایات او احدی قادر بر امری نبوده
 نیست و اینکه این فانی را وکیل نمودید و زریارت حسب انخواستش آنجناب در این
 صحن بساحت اقدس توجه نمودند نیابت آنجناب عمل نمود آنچه مقصود عالمیان است

هینئاً لک ملی و بعد از حضور و عرض و زیارت لسان عظمت باین کلمات ناقص
 جل کبریائے یا ابا الحسن احمد سبب عنایات الیه مژده بعد مژده فائز شدی و ذکر اولیای
 حق و دوستان و در انمودی نشهد انک ذکر است اسما هم در رت من قبلم دعوت
 ما معلوفانی سبیل الله رب العالمین در فضل الهی تغذی ما امری را که جمیع من علی الارض
 بکمال شوق اشتیاق طالب بوند فائز شد با و مگر معدودی و تو از فضل و رحمت او
 بقا فائز شدی و اگر کور وصال آسایدی و پیش ادراک نمودی و موفق شدی بر
 ذکر اجزایش این مقامات هر یک بسیار بزرگ و عبادت جمدنا تا با اسم حق و تعالی
 حق محفوظ مانده اند لهما حافظ العظیم انجیر استی عرض فانی آنکه چند یوم قبل کلمه از لسان
 مبارک اصفا شد که شعر بود بر اضطراب بعض نفوس ضعیفه از شبها تی که معین
 و مخلصین القانموده اند شاید در اقراب هم فی السجده اثر نموده باشد حساب الامر باید آنچه با
 جناب ارسال شد و چنین جناب در فاعلیه بهاء الله الاهی بعضی اولیاد در
 ضلطا

جمع شود تا دوستان الهی مشاهده نمایند که لهو الامر حکیم و اگر صورت آن بجان
 طارح علیه بهاء الله هم داده شود بسیار محبوبت لها علیک و علی من سمع نصیح
 الی
 و علی الذین شربوا کحلاً الا سقامه فی امر الله العزیز البدیع

خ ادم فی ۱۴ شعبان سنه ۹۸

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الابهی

حمد مقدس از عرفان اهل امکان مقصود عالمیان الایق و سر است که بدار مخصوص
 اولیا قرار فرموده طوبی از برای مقربین یعنی نفوس که بسم بلا بذروه علیا از تعاسته
 ایشاند اولیای حق جل جلاله لازال باقی اعلی ناظر بوده دستند با سایر ایشانرا
 از توجه منع نمود و ضرار اقبال باز داشت بلکه حوادث عالم و مصیبات آن نا
 محبت امد و نمود و بر شعله افزود هر نفسی فی الحقیقه بر بغیر و تبدیل و فانی عالم گاه
 شود او را هیچ شیئی از یاد پرده ننماید و از روح در یگان باز ندارد و فرخش مایه است

عشیش بدهد مش آناته و مصاحبش آنالیه را چون بعد از آنکه قلبی با او بر معرفت
 منور شد و از ذکر و نما و محبت و مودت حق جل جلاله پرگشت و دیگر عمل باقی نه با حزان
 عالم و کدورات نازله در آن وارد شود و یاد اهل گردد سبحانک یا نور العالم و متور العالم
 و متور العالم و مذبح احزان الامم اسئلك بالاسم الاعظم انه حتى سرت نسأت فجر
 عنایتک علی عبادک بان توید افانک علی بحضور امام و حکم و التمسک بما قد
 لهم بحدوک و الطافک ثم احفظهم من شراعدائک و شانه الدین کفروابک و ما یاتک
 اسئلك یا مالک الوجود و سلطان الغیب و الشهود بان تفتح علی وجههم ابواب
 عنایتک تجذبهم نعمات ینک الی مقام لا تحزنهم سنوات الدنیا و کدوراتها
 و لا تحزنهم اعمال الدین اعرضوا عن افئک الاعلی ثم و فتمم ما آتیس علی ما تقر بکم ا
 فی کل الاحوال انک انت النشی السعال روحی لذلکم الغدا و کد مسلم الغدا و در
 حضرتعالی اقبل و بعد رسید هر یک مفاسح بود از برای اُن محبت و مودت

و توجه و بعد از آنست و اطلاع قصد مقام اعلیٰ نموده تلقاء وجه عرض شد قوله تبارک و تعالیٰ
 یا فانی علیک سانی و حیاتی در بلا یای وارده بر نفس حتی و چنین آنچه بر انبیا وارد
 نفعنا جذب محبت الهی چنان اخذشان نمود که بلا یا و زاریای عالم نزدشان
 مانده فرج و سر و محسوب اعراض عالم و انکار امایشان از اقبال منع نمود و از فرج کم
 بازداشت از خلوات بیان حسن و ما قدر لهم عالم را معدوم و منقود مشایخ نمودند و
 هر چند با خنجره ابهاج قصد سراج که مقام قرب و تقاست میفرمودند و اگر عوالم و ^{تشر} ^{شنا}
 منحصر باین عالم بود هرگز خود را بین ابی اعدا تسلیم نمی نمودند قسم بآب حقیقت که
 از افق سار سمن شرق و لایح است لا زال آن جوهر وجود در مقام تسلیم و رضا و ^{قب}
 دو عالم بودند ثانی که ظلم و تعدی اهل عالم ایشان را از استقامت بر امر باز نداشت
 چون قلب سیر عظم متصل شد عالم و ما عند الناس را بشاید غل مشاهده نماید که خفته
 فانی شود و زوال پذیرد شاید آنچه وارد شده بر شما سبب و علت ظهورات غنیات

غیبیہ الیہ شود شام با و منسوبید آنچه بر شما وارد شده بعد از ایقان و اقبال بوده لعل کجاست
 بذلک ما تقریر العیون و تفریح بہ القلوب بر اسرار حکمت بالغہ احدی مطلع نہ یشہد بذلک
 ہذا المظلوم فی ہذا السجن البعید قل الہی الہی ترانی معبداً الیک و متمسکاً بک و تری ^{ضعف}
 اولیائک و قوتہ احدائک و ظلمہم فی بلادک اسألك بحرکۃ قلبک الاعلیٰ الذی بہ
 سحرت الاشیا و نفوذ آیاتک الکبریٰ بان توید فی علی ما یقرنی الیک ای رب
 ترانی فی عجزتہ الاحزان اسألك بان تنزل لی من سما عطاک بحسبنی طائرانی
 ہوائک و منجد با آیاتک و لایہ انجصر تک ای رب قدر لی من قلبک الاعلیٰ ما یفنی
 فی کل عالم من عجز الملک انما الذی الیہ اعترفت بوجدانیتک و فدائیتک ستمنی
 حلک المحیط و تعلم ما یرفنی و یوقنی علی ما تحب و ترضی انک انت مالک العرش
 و الشری لا الہ الا انت المقدر العظیم الحکیم انتہی .

بِسْمِ رَبِّنا الْاَقْدَسِ الْاَعْظَمِ الْعَلِيِّ الْاَبْسَى

همه مقصودی بر الایق و سراسر است که لم یزل لایزال مقدس از حمد بوده و سابق شناسا ^{یک}

راست که مخلصین و مقربین و موقدین کل شهادت داده که او مقدس از شنای ^{نش} و

بوده و هست چون بگر عیایت بوج آمد و عرف فضل متضوع گشت محض خود و کرم

بمجازات مقدس اذن فرمود و شنای کمینت آفدش اجازت داد لذل السن

اشرافات انوار شمس اذن قوت یافت و جبارت بر ذکر نمود و الامح مطلق کجا

که در میدان اثبات جلوه نماید و فحای صرف کجا تواند و عرصه بقا قدم گذارد عنا ^{تیش}

دست گرفت و کرمش اجازت بخشید له الحمد وله الشکر وله الذکر وله الثناء انه

لمولی الاسماء و فاطر السما سبحانک یا آلمی قد طالت ایام عصیان فی و کبرت جریرا ^{تی}

و کثرت لاتی لم ادر یا الاهی هل ینبی لذکر فی مذائی و حمدی شنائی ان تشریف

باصفاک ادر یرجع الی حدی و کنی انی مع فقری ذلی لما التفت الی اوق ^{تفضل}

تسبغی بدائع جودک و کما انظر الی شأنی و مقدری ما یندنی الیاس من کل ابحاث
اسألک یا مولی العالم و موجد الامم با کحرف التي عند ظهورها سجدت عوالم احرود
کلها و کلمه اذا اظهرت خصمت له عوالم البیان باسرها بان تؤید اولیاک و اصفیا
و احبابک علی الاستقامه علی امرک و ذکرک بین خلعتک ثم انصرا الی فی کل
الاحوال من جعلته قائماً علی خدمتک سائر فی البلاد باسبک و ذکرک سمیته فی
هذا المقام الامین بالامین ای رب ایدہ ثم دفعه ثم اظهر منه فی مدینک و یارک یا
به امرک انک انت المقدر علی ما شاءت قد شهدت بقدرتک الاشیا لا اله الا انت
انحور الایم و بعد و استخفها می متعددہ آن حبیب و حافی قلب و جازار روح و ریجان
راکیان نجشید و بعد از قرأت و اطلاع بملکوت اعلی تو جہ نموده بعد از حضور و ادان
در ساحت امنع اقدس عرض شد ہذا منطلق بہ لسان العظمتہ قولہ تبارک و تعالی سبغ
من اتق سائر البیان یا امین بذکرک المظلوم من شطر السجین و مشرک بغیۃ اللعین

ایاک ان یخزنک ما کتبت ایدی الظالمین الذین انکروا برهان الله و حجتہ و اعزوا
 عن الذی ترین مذکره کل کتاب مسین قد حضر العبد الحاضر بکتابک و عرضه لدى ^{المطهر}
 فی السجن و جدنامه عرف جبک و انزل لک من اللوح البدیع تعجمنه عرف حجتی
 و تکریمک المشفق الکریم یا ایا حسن آیات الہی آفاق را احاطه نمود و بنیاش اظہر
 از شمس در وسط زوال و لکن عباد بی انصاف بسیف عساف بر سگ دشمن قیام
 نمودند معذکب حال قدم از شطرنج اعظم کل البصیر و اصطبار امر فرموده چه کہ حق ^{حل} صلوات
 در کتب و صحف و زبر و الواح در این ظهور کل را از نزاع و جدال و قتال نہی فرموده است
 یرمی یا مرد و هو الامر انخیر آنچه در ارض طما و ارد سبب کلیتہ دولت نبوده العلم عندا
 ربک و رب من فی السموات و الارضین ان بعضی امور ممکن نموده اند نفوذ بابتہ حزب
 الہی با جدات فتنہ مشغولہ سبحان الله ایا کتب منزله را ندیده اند و از صحف مسطورہ خبر
 ندارند ہر گز از کلمات مالک اسما کہ از قلم اعلی جاری شد با علی التداء اہل انشا

بخت و شفقت و صبر و اصابه و صیت فرموده هر صاحب صدقه شهادت میدهد
 بر آنچه ذکر شد و هر صاحب بصری گواهی میدهد بر فضل و عدل حق جل جلاله از حق
 بطبیعی اهل ارض ابرار او سلطان حقیقی آگاه فرماید در این صورت کل اطراف حول
 مشاهده نمایند الامر بیده فضل سلطان که یثار و هو الامر المختار و دستان بر ارض
 اقبل مظلوم تیر برسان و بگو محزون باشد از آنچه بر او لیا دارد شده عمر آنه اعمال
 ظالمین سبب ارتفاع امر و علوانست عقیرب کل مشاهده نمایند آنچه را که قلم علی
 ذکر نموده بنسبی لاهل البهار ان یتوکلوا فی کل الامر علی الله انه لوالعادل الحکیم انما
 الظالمین کما اذهم من قبل انه لوالقوی الغالب القدر یا اصفیانی علیکم بهائی
 و غایتی و رحمتی التي سقت من فی السموات و الارضین باید کمال شوق و اشتیاق
 و جذب و غنابند که حق جل جلاله مشغول باشد و بنا بر مشتمل شانی که ظلم ^{ظالمین}
 و غنا و معتمدین و غل مغنین شمار از مالک یوم الدین منع نماید یعنی الملك و الملك

والمملوک ما رزقہ الیوم ویتقی لکم ما نزل من لدی اللہ الہم من القیوم اتھی لہ الحمد اقبا
 غایت حق مشرق اثنی عشر وفضل منیر و روشن اگر چه آنجا بظاہر حاضر نیستند و لکن در باطن
 لدی الباب قائم و متعارف و محبوب عالمیان موجودند و مذکور یک دست و خط آنجا از تغلیس رسید
 بہت کامل حاصل شد اشارتہ در جمیع احوال بکرتی و حدتش مشغول باشد و از آنجا سبب
 می طلبیم کہ در بارہ این خادم فانی ہم استعدا نمایند کہ شاید موفق شود بر ادای حد
 بان بامور است اینکہ ذکر دوستان آن ارض امر قوم داشتید کل در ساحت انس و انس
 عرض شد و ہر یک بکری بدین مینسخ فاکر گشتند امر و فضل بشاید غیث باطل از سما عنایت
 جاری ساری نازل در جمیع جان اولیای خود را بامدیع بیان ذکر میفرماید و فی الحقیقہ
 اگر نفسی عرف ذکر را بید تفسیرات عالم و ظلم امم اورا مخزون نسا و در ازال باز نذر
 و اینکہ در بارہ محبوب روحانی حضرت در قاعلیہ بسیار اندک الا سما امر قوم داشتید
 خبر خروج این از سخن قبل آن بعد آن در و در شان در ارض تا باین خادم فانی رسید

خبرش شنیدیم و اشتغالش را دیدیم و زنا را حسین سجده و حسین خرد جداقت ^{العیون}
 انسی چندی قبل این خادم خدمت ایشان مکتوبی ارسال داشت ^ح آن مکتوب حاصل ^ح
 امع اقدس نوشته الله بقاء لوح الهی فائز شوند و از عرش مسرور و اینکه مرقوم ^{شده}
 اراده هست بیار آخری توجه نماید از حق جل جلاله می طلیم از ورود و حضور آن محبوب
 جمیع آن بلدان الطراریح فرین فرماید و اراضی یاسه ابکلا معانی مطهر دارد و نفس
 آنجناب در نفس اثر کلی نماید شانی که نامنین بیدار شوند و قاعدین بر خیزند و غایب ^{فلسفنا}
 بگردانائی توجه نمایند آن بنا الرحمن لهو المقدر النور الکریم ^گ اینکه مرقوم داشتند
 و همی لازم باشد که رفته و باب حواله شود این فقره عرض شد ^ل بنما نطق ^ل لسان ^ل لفظه
 شدت و رخا و قدر و غا کل در قبضه قدرت حق جل جلاله بوده و هست در جمیع ^ل حوال
 آن جناب مطمئن باشد بیده منافع العباد و فی قبضه تمام الاشیا ^ل لا اله الا هو ^ل لواء
 اعلم حکیم انسی آنچه آن محبوب حمد نمودند از جوه در ب خانه رسید اخذ شد و اگر ^ل بعد

چیزی لازم شود از نفوس معروفه این بلد بدین ارض میشود و ادای آن هم با حق جل جلاله است
 خدمت و رحمت و توجه و استقامت آن محبوب دریل الهی معلوم و دو است که
 المقصود مذکور وقتی از ادوات این کلمه علیا از لسان پاک در می شنیده شد فرمودند
 یا عبد حاضر خباب این در جمیع احوال بخدمت امر مشغولند و فی الحقیقه خیر خواه جز
 حق بوده هستند در ایام حضور اردوستان آن ارض و ارض تا خدا با و ک و اراضی آن
 ذکر خیر نمودند و از برای هر یک عنایت بدیعه حق بر اسائل و اهل و از حق جل جلاله از برای
 کل نعمت و برکت می خواستند طوبی له و نیما له اسی مقصود این فانی آنکه جمیع امور
 و اعمال و احوال لدی الله واضح و مشهود است احمد آن حبیب و حافی فائز شد بدیعه
 که لسان الله بر آن شهادت داده و از قلم اعلی ذکرش نموده یک بحر سینا باید یک
 شهر مرینا چه که این مقامی است که مقربین او را سائل و اهل بودند حضرت علی
 روح ما سواه فداه میفرماید بعد نماید تا بلکه رضا از نزد او فائز شوید ثمرات اعمال و احوال

در ارض مشابه آفتاب ظاهر و مهوید گردد اگر احوال ارض مقصود را بنحو ایهی جمعی از افاضات
 و غیر هم وارد و مدتی در ظل کمال روح و ریحان ساکن صد هزار طوبی از برای نفوس که
 سدره مبارکه الهیه از آنجا نسبت داده له احمد فی کل الاحوال نسأله بان یکتب لہم
 من قلمہ الاعلی خیر الآخرة و الاولی و یرقم ما کتبه لاصفیاء و اولیاء فی الصحیفہ العزیز
 الی نزلت من سما شستہ حال بیروت تشریف دازند حال میرود یکبار و بزرگم
 فائز شوند ایکنه در باره جناب حاجی احمد و حسین این حلیم بپادشاه و عنایات مرقوم
 داشتید در ساحت امنع اقدس عرض شد پدما نزل لهم من سماء و عطار ربنا الغفور الکریم
 قوله تبارک و تعالی ہو تسمع لمحبت یا مین قد ذکر ذکرک لدی المظلوم و عرض العبد
 ما رسلہ الیہ اما سمعنا و اجبناک بہذہ آیات تسکرت رب المنزل القیم جناب
 دعا که ذکرش را نموده بودی لہ احمد در اول امر از فرات عرفان نوشیدند و
 کاس تعان قیمت بردند و نازل شد از سما افضل مخصوص او آنچه که باقی و دادم است

و همچنین بنا بر یک مذکورند و بنسبت حق فائز لعمرا نه خیر کثیر از برای ایشان در کتاب
 الهی مذکور و مسطور است و اینکه مجدوار محبوب فراد جناب در فاعلیه بهاء الله الاهی که
 نمودید عرض شد هذا منزل من ملکوت بیان بنابر الرحمن قوله جل و عرطوبی لمن قبل
 الی القی طارنی هو الی دقت شنائی و متکب بحلی انه من اهل خبا جمعی اصحاب
 ملکوتی و من اندین جمله اعرشی و سر بر ارحم عنایتی من ابادی الطافی ایسا ال نظر
 الی الوجه جناب در فاعلیه بهانی و عنایتی فی اکتیفة امر الی انصرت نمودتو
 مستعد را بطر احدیه کشید جمیع دستان الهی ادر بر ارض که ساکنند از قبل معلوم
 تکبیر برسان و گوشتها سر اجمالی عرفانید و ازید عطار روشن شده اید از بلور محبت الهی
 فانوس لایق ما از اریاح محفوظ مانند کاذبین در پی و غائین بر مرصده مترصد خود را
 باسم حق حفظ نمائید امر و جزو الهی ذکر و بیان اعمال طیبه و اخلاق و عانیه بوده
 باین جنود باید بدین قلوب انصرف نمود و سلف ما ممنوع از انسان آنچه لایق شناسنا

دوست محبوب بوده و هست جدال و نزاع قولوارب افرغ علینا صبراً وثبتت قدنا
 و النصرنا و انک خیر الناسیرین آنچه در ارض طار و ارد شد باسی نبوده نیست این امور ^{سبب}
 اعلاء کلمه بوده و هست از اریاح عاصفه قاصفه سلطنت بحر طاهر و با هر دو امور ^{حس} و
 و مشهور جمیع الصبر و اصطبار و صیبت میبایم و بمبروف دلالت میکنیم حق جل جلاله ^{حاضر}
 و ناظر است و آنچه اراده فرماید ظاهر و جاری میسماید قل تغکروانی الریس من جلاله ^{بی}
 ارسلنی الی السجین الاعظم ثم انظرو انی ادر علی الذئب و الرقشا قل ان الصادق ^{یس}
 علم سبید حق جمیع را در مدت قیدله بمقرشان راجع فرمود هو المقدر علی ما یشاء عتیق
 اریاح منتنه فانی و معدوم شود آنچه از قلم اعلی جاری باقی و دائم بوده و هست ان انجوا
 بما تقدروا کم من لدی الله العادل الکریم آیامی که میان وجود مضرب اساس عالم از سلوت
 ظالمین متزعزع این مظلوم و صده برام قیام نمود قیامی که قعود او را اخذ نمود و از ضوضا ^{دکن}
 و مناقین ممنوع گشت با علی الله اهل انشا را باقی اعلی هدایت فرمود حال که فی ^{سکله}

اشراقات انوار آفتاب ظهور طالع شده از هر گوشه نعاتی ظاهر و قبایحی با هر و نباحی
مرتفع و بکمال حیل و خدعه در اضلال نفوس مقبضه متعده که شش نمایند و لباس دوستی
و گمانی عبادی چاره را از صراط مستقیم الهی منحرف میسازند در کلمات سگری سم مهلک است
و در دستان قبح البر کنون بگوای دستان با اهل نفاق جمع نشوید و بگریدید و بگریزید
فناعت نمایید امروز میماند است فکر دوش جایزه بعضی اراده نموده اند که موهومات
قبل امجد نمایند حال در هیئت اس اند از حق بطلبید کل استقیم دارد و از هر غرضش
محرور نفرماید در این ایام نامهای متعدد از اطراف سیده از ارض کاف در او یا همچنین از
محبوبی جناب اس حضرت ح می علیها سباراته الاهی خبر نازده خبر آنکه نعتی در
که مرتفع صدق الله العلی العظیم چه که بعد از نزول کتاب اقدس از شمار فضل چند
مشابه شد که مخاطب لارض الکاف و الراضی فرماید قوله جل ساینه و عظم بر آنه ان یارض
الکاف و الراضی اما نراک علی ما لا یحببه الله و نری منک ما لا یطیع به الا الله العظیم الخیر و

ما یرسک فی سر السرعند ما علم کل شیء فی لوج سبعین لآخرة فی بذلک سوف یظہر
 نیک اولی باس شدید بیکر ذوی باستقامتہ لا تمنعم اشارات العلماء ولا یجہم
 المیرین اولک یظن انہ باعلیم وینصرہ بانفسہم الا انہم من الراعین انہی این
 بعد ملاحظہ این آیت باسرات متنی منظر کہ چہ ظاہر شود و یومی از ایام حیات
 الذی صدالی الرفیق الاعلی وعلیہ بہار اللہ و بہار من فی السموات و الارض تلقا
 و جبہ قائم این کلمہ علیا از ہم ارادہ مالک اسما ظاہر قولہ تعالی یا امین رایحہ مستنہ از ارادہ
 کاف و ادم و در بعد از این کلمہ مبارکہ این خادم فانی مترصد و منظر کہ چہ ظاہر شود و آ
 خیر میرزا احمد کرمانی رسید این قمرہ کہ لدی العرش عرض شد متبنا فرمودند سوخت
 و سمع بعد از استماع کلمہ مبارکہ این عبد ساکن زبایدہ از این ذکر جاہزہ و لکن اعادنا
 و ایام من شریکوں لا نفسی مکتوبی بصد ہزار حیلہ و مکر نوشتہ بعضی را مدح نمودہ و مقصود
 اعلامی باطل و بعضی را ذم نمودہ ہوش منع متصل سبحان اللہ این نفوس در چہ دستانی است

شده اند و لکن محمد بن فضل الهی آنچه در دل دارد از رموز و کرم و حیل از کلماتش ظاهر و پدید
 گمراهی صرف الباس و حقیت پوشانده باطل محض را اهل عارفان بر سر گذارند اشتباه
 عجز و استمال از حق جل جلاله مسلمیم اورا هدایت فرماید و برستی بدارد و اعتساف تا کی
 ظلم تا چند آخر ای بیچاره تو کجا بودی قدمی در کوی منصفین نگذار و حق نطق نما امروز لای
 فیه البیان و لا فوکه و لا دونه الا بقبول من استوی علی عرش الامریک لولوا بحر
 بیان حسن ذکر نمایم که شاید بان گفتا کنند و پیش از این در مهنگ امر الهی گوش
 نمایند نقطه بیان روح ما سوا فدا میفرماید قوله جل و غر و قد کتبت جوهره فی ذکره
 هو انه لا یشتر باشارتی و لا بباد کرفی البیان استی ای بیچاره آنچه از بیان ذکر کنی
 دلیل بر غفلت و تجاوز است از حد اگر گویئی از کجا که این او باشد اعراض نفسیه
 بگذارد و در آنچه از آیات و اشارات و دلائل و براین که ظاهر شده و واضح گشته نظر نما
 آنچه از بعد ظاهر شده از قبل از قلم اعلی جاری و کل بر آن شاید از این گذشته ان

ما عندک و نقره ما عندنا و تکلم بالصدق و الخالص و بالانصاف کجا بود می آن ایامیکه هر
 دروایای عزلت از سطوت ایام مستور بودند این سخاوم سیال آینه ربه بان ^{تقطره} می فهم
 من بحر العدل و الانصاف باری فی الحقیقه جمیع بیان ذکر است از این بنا عظم
 چنانچه خود نقطه بیان روح ماسوا هفده میفرماید جمیع بیان رفته است از اوراق حد
 عرفان او اگر بقبول فائز شود معذک نفسی که لعن الله از سبده او بر سبزه اطلاع ^{شسته} اند
 حال بر اعراض و اعراض قیام نموده اند و در میدان جهل و غنا و مرکب میرانند قل و بل
 کلم سوف ترون انکم فی خسران مبین در ایام خروج از عراق کل را اخبار فرمودید بسبق
 ناهقین و طیبوریل التبه آنچه از قلم جاری شد ظاهر خواهد گشت این خادم فانی از حق جل
 جلاله میطلبه مبعوث فرماید عبادی را که بحال استقامت امر قیام نمایند و بگوشیایان
 ناس باقی عرفان کشانده شانی که ماسوی آینه را معدوم صرف دانند و بفقیرت
 شمرند سبحان الله غفلت و نادانی عباد و مقامی رسیده که انسان از ذکرش ^{منفصل} محال

است سبحانک یا آله الوجود و مالک الغیب و الشهود اسألك باسمک الذی به
 فی الصور و قام الی العیون بان تؤید عبادک و خلعتک علی العدل و الانصاف ثم انعم
 یا الهی من کثیر العیان یا یرحم الیک یامن فی قبضتک نام الا دیان یا الهی یا اله
 و السماء تری کبار المعبرین ذابت بما یرد علیک من طغاة خلعتک الذین نقضوا عهدک
 و میثاقک و ظهر منهم من یحیل و ینخدع ما تحیر به شیطان قد استغفوا یا الهی بما منعتهم
 عنه فی زبرک و صحتک و کتبک و الواحک یسرقون آیاتک و ینسبونها الی دود
 اسألك یا فائق الاصباح و مسخر الایماح بان تنزل من سما جودک علی خلعتک یا یرحم
 الیک و یرحم ما اردته فی آیاتک انک انت المقدر علی ما تشاء لا اله الا انت العلی
 الغالب القدر اگرچه اعمالی از شرکین و منکرین ظاهر شده که سبب عدت یا سبب محرومی
 است بسیار شکل است موقف شوند بر رجوع و بر انصاف و عدل مگرید فضل خد
 فرماید و نجات بخشد اوست قادر و توانا در جمادی الاول حضرت اف صمیم من کل

بهاء اہماء از زیارت میت مراجعت نمود و بحضور فائز و ازید از کیشہ و ظل ساکن و نہایت
 و کثر وصال مرزوق سنبیلاً لہم و مرثیاً لہم نامہ ای کہ آن محبوب سکیب و حافی جناب
 حسین آقا علیہ بہاء اللہ مرقوم داشتند نزد این عبد فرستادند در ساحت امنیہ
 معروض گشت و در قرہ امہ اللہ و توجہ اوج کج لدی العرش مقبول افتاد و شمس اذن
 از حی مطہیم این فضل ادر بارہ معربین و مریدین اطمین مہجری فرماید تا از فیوضات آیام
 الہی محروم نگردد از حضرت اف جناب الف عا علیہ من کل بہاء اہماء چند
 باین فانی رسید جواب بعضی عرض و ارسال شد و بعض دیگر این آیام ارسال میشود
 و از محل عراض در مورد حق توفیق عنایت فرماید کہ این خادم جواب مؤید شود
 علی کل شیئی قدیر دیگر امر تازہ روزندادہ تا عرض شود آیام آیام ظلم انوار آفتاب عدل را
 سحاب تیره منعم نموده و لکن ارادہ اللہ غلبہ داشته و دارد ارادہ ہی جمع عالم را
 رامنع نماید شیش نافذ و ارادہ اش مہین و علمش محیط و قدرش غالب این النمرود ما
 اراد

واین فرعون و باطل این شد او سلطان و این عزیز و ظلمه و این الذنب و حکمه و این الر^{قبا}
 و طغیان و این الصادق و احکام و این الذین ارکبوا ما نوح به سکان الفردوس الاعلی کل
 بکمال تعجیل بمقرهای خود رجوع نمودند صدق است بر تبارت من فی السموات و الارض
 عنقرب بقیه نفوس ظالمه هم بمبر لهای خود توجه نمایند حسب الامر جمیع دون نماید
 و اصل طبارت مسکب میکند باق او امر الهی ناظر باشد حق جل جلاله خود و حده نصرت نماید
 ظالمین کفایت فرماید نصرت و ن اخلاق و حاشیه و اعمال طیبیه ظاهره بود و هست
 از لسان عظمت این کلمه آید که قول جل و غریب بعد حاضر برای حق جل جلاله جنود می بود
 دست از جنود جوان و جنود اعمال طیبیه جنود اخلاق مرفصیه و چمن امانت و صدق و دیا
 کل از جنود حقیقه و هیچ جندهی با این جنود متقابل نماید از حیث مطلیم اولیای خود را مؤید فرماید پرا
 که سبب ارتفاع کلمه و مقام انسان است انسی اگر دوستان مؤید شوند بر عمل پرا
 از ظم اعلی جاری و نازل گشته بر آینه آمارش در عالم ظاهر و مهید اگر دو امروز اعمال

طیبه باید در اکثری از الواح سیاقی نازل شده که اگر بر حجر اقدس جاری گردد و سبحان
 قلوب عباد و بمشایه صغره صما شده میشود کلمه حق تا شیری نماید سیال انعام رب بان
 یحفظ اصفیاء من سره و اولاد من حلیم و خدعم انه علی کل شیء قدیر و بالا جابه حدیر
 و نفر از اهل میم و یا بر بارت فائز و همچنین شخصی از اهل سی حی کل را نماید فزاید
 بر استقامت آن محبوب فی تحقیق سبب ظهور عنایت حق جل جلاله از برای هر
 یک از دوستان بوده اند چنانچه در زمان حضور زکریا هر یک از اولیای مدن و یاد
 رانموده اند مخصوص هر یک آفتاب عنایت از اذن فضل مشرق آفتاب باید الهی است
 راسته کردند تا باذن توجه نمایند و عمل با این بزرگی را بی اثر و نمانند خدمت ای
 الهی که در دیارند عرض نمایم که یوم بسیار عظیم است و امر بسیار عظیم و خائنین و سارقین
 و کین نبتی مرتفع شد و این از عهد های الهی است که در صین خروج از در او و یاد
 اغزی نازل و ثبت گشته صدق الله ربنا و رب العالمین بجمع حل مشغول متمسکند

جمله آیات الهی را سرت نموده اند بعضی با اسم حضرت اصلی روح ماسواه فداه نوشته
 و با طرف فرستاده اند و برخی را بنحو نسبت داده اند کتب بیعه آیات منبعه را جمع
 نفسی تسلیمی ظاهر شده که ابلیس از آن متحیر قل مت بیطک نه ایوم الله لوانت من
 العارفين لا یدکر فیه الا هو عما لا نعلم ما یلا و المشرکین از ظر باحتی و شهادت که کتب آن
 همین العیوم سبحان الله اگر این ظهور انکار شود بلکه می توان تمسک نمود و ثبت است
 انصفوا ما ظا الارض و لا تلونوا من انحاء سرین اگر آن محبوب بان ارض توجه نمایند
 باشد چه که منافق بلباس موافق درآمده و با اسم محبت بفضا القا نماید باری مطالع
 طنون و مطهر او نام بوده و مستند از حق مطیلم اولیای خود را از شران نفوس محموله
 غافله محیله طاعیه حفظ فرماید در این صین که این خادم فانی بتجیر این و ترفه مشغول حصنا
 شد و بعد از حضور در ساحت انس اقدس قال جلبت عظمته یا عبد حاضر نامزد آن
 تذکر الراء و بحم الله قبل الی الاق الاصلی و ثبت بذیل عنایت ربّه مالک الاسناد ^{تسلوا}

لیفرج بذكری و عیاشی و یکون من اشاکرین نامره بالاسقامه الکبری لیفر منه ما تعد
 به ذرائع الذین کفر و ابانه رب العرش العظیم البهار المشرق من افق البقاع علیه علی
 معه من الذین تمسکوا بل امه لمتین اتمی این عبد خدمت شان تکبیر میرساند و عرض
 مینماید ما سضعیف و خافند و اب حیلده و کمر بسیار اختیار از سر اشراشرا با سم حق ^{حل} ^{له}
 خط نمایند نفوسی که از اول امر بجهت اطلاع ندانسته و ندانند خود را از اهل دانستن پیش
 دانسته اند مختصر عرض میشود که اراده نموده اند مشابه موهومات قبل موهوماتی تربیب
 دهند و جبار و بیچاره را از سر استقیم محروم نمایند اگر نفسی فی الحقیقه خالصاً لوجه الله نظر نماید
 شهادت میدهد که سبب و علت شهادت نقطه اولی روح ما سواه فداء و یحیی الی
 و اصفیاء جمیع از حیلهای نفوس معدوده سابقه بوده لوفرت بلاذن بعرضت ما تنقبه
 به الرقادون و تقوم به القاعدون لکن لیس الامربیدی بل بیدرتی المقدر الغالب ^{لغوی}
 اعلم حکیم این خادم فانی از حق مستطیع آن محبوب امویده فرماید بر آنچه بدوام ملک و ملکوت

نزدش مذکور کرده اند علی کل شیئی قدیر آن محبوب این درقه را با ایشان رساندند مشاهده
 فرماید این امام دخیلی از محبوب کرم جناب نبیل قبل با علیه بهاء الله الابهی از ارض تا
 رسیدن پچنین از حبیب و حافی جناب آقا میرزا مهدی علیه بهاء الله اکرمه مشعر بر نوح
 و سرور و انجذاب و ابتهاج دوستان بود و در ساحت انبیا قدس عرض شد نسبت به
 یک انوار اقباب عنایت ظاهر و مشرق عرض فانی انکه خدمت جمیع دوستان آقا با
 و محبوبان کبیر و سلام از جانب خادم منوط و محقق بنیابت آن مخدوم کرم است البه با
 اللوح من اوق عنایت ربنا علی جناب کرم و علی اولیاء الله فی بلاد و اصفیاء فی دیاره و
 کل ثابت مستقیم اکرمه اعظم حکیم .
 خ ادم فی ۱۵ ج ۲ سنه ۱۳۰۱

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الابهی

بجا نامک یا مالک الاسماء و مالک ملکوت السموات یا مالک بنورک المشرق من الاوق الالهی
 و بالذی به نادت الایه بان توید اما لک علی ذکرک و شانک و الاستقامه علی امر

ثم اكتب لمن من قلبك الاعلى خيرا الآخرة والاولى اى رب ترمى اكثر عبادك اعرضوا
 عن جهك وتعرضوا لثباتك وكفروا بآياتك واماك اقبلن اليك ونطقن بشانك ^{تهن} وايد
 على الاعتراف بوجه انيتك والاقرار بعزوانيتك وانزلت لمن من قلبك الاعلى ما ^{سبحي}
 بدوام ملكوتك وجبروتك اى رب فارسى حليين نفعات وحيك ثم انزل لمن بايد
 سالك انك انت المقدر على ما شاء الله الا انت النور الكريم واحمدك يا آله العالمين

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلى الابهى

حمد مقدس از ذكر اهل انشاء و ملكوت اسما ساحت امنع اقدس حضرت مقصودى ا
 لائق و سزاى است كه در بحبوت باسا و ضرا قلم اعلى متحرك و ندامت نفع و اراده متوجه و لسان
 در ملكوت بيان باطن حذب عظمت و جلت سلطنته و اشرف آياته و ظهرت بنيايه و احاطت
 اناره و لاحت انواره طوبى لمن انقطع عن العالم متمسكا بالاسم الاعظم الذى به يباح الامم
 الا من شاء الله مالك التقدم و ديل للدين خصلوا و اعرضوا و اعرضوا الى ان قاموا على

تفصیح الامر و قالوا مثل ما قاله المرعون انما نركم الاعلیٰ سبحانک یا من فی قبضتک
زام الامور اسألک بظهورک و بربروک و قدرتک و اقتدارک بان تعرف الذین ضلوا
واضلوا عبادک و قدر لهم ما یقودهم الی شاطئ بحر ینک لئلا یتجاوزوا عن حد و دهم و
تضامن
و شونهم ای رب انت تعلم ما فی انفسهم لو شاء لظهرتم عن حبس اقوالهم و انطقت به استهم
یا الہی و سیدی تری غفلتہم و اعراضہم و اصرارہم و سمع ما یحکمون باہم انہم قد تم
اقوالہم عن الاقبال الیک و اعمالہم عن التوجہ الی انوار و حکم ای رب ایدہم علی
الرجوع الیک انت التواب العفوا العیزر الکریم ای رب منہ و ایام فیہا
بحر غایتک و باح عرف فضلک اسألک بان تکتب لافنائک من ظلمک الی
یا مننی بجدک و الطافک انت المقدر علی ما شاء لا الہ الا انت القوی العباب
المقدر الصیر روحی محمد سلم العذار و لقیاکم العذار و دستخط آن حضرت کہ اول بتار
۲۹ ربیع الثانی مزین و ثانی ۱۹ جمادی الاولیٰ عالم بعد و فراق انبیا و صل مشور نمود چہ کہ آ

بشاید مرآت حاکی از مرسل مخصوص اگر مزین باشد بزرگ محبوب عالم و مطلع حیات است
 از برای بنی آدم این خادم فانی ارتحال اجلاله میطلبد که نعمت وصال و تقارر اسبند
 فرماید و غایت نماید چه که این نعمتی است اسبغ و اسبق از نعمتهای عالم و مأمدهای مرزله
 جمیع کتب الهی مشربین مقام طوبی للفائزین این مقام در حضور و غیاب هر دو حاصل
 میشود چه که فضل محیط است و رحمت مسوق چه بسیار از عباد که تقارر وجه فائزند
 و قلم اعلی تصدیق فرمود و مضامین خود چه مقدار که بر حسب ظاهر فائزند و قلم اعلی کونوا
 داد بر توجیه و اقبال و حضور اصفا و تقارر وصال صلت غنایه و عظمت الطافه و بعضی
 دو فائزند از من فضل لا یعادله شیء فی العالم قد شهد بذلك ملک المقدم و مولی الامم
 بعد از قرأت و تخط آنحضرت و اطلاع قصد ذروه علیا نموده بعد از درک حضور او من
 تمام آن تقابیر شمس من شد هذا المنطق به لسان العظمه قوله تبارک و تعالی هو السامع
 المحیب یا ایها المقبل الی الحق و المذکور فی ساحتی المسطور فی کتابی من قلم ارادتی

والطائفة هو ارجحى ان استمع ندائى وشهادتى انه لا اله الا هو لم يرل كان مقدرًا عما

نظمت به السن الكائنات ومنزاع عن كل ما تفوتت به الممكنات انه لهو الذى لمنته

حوادث الايام وما حجبته اشارات الانام قد اتى بعبود الوحي والالهام واظهر ما كان كمنوا

فى كثر علمه ومخزون ما فى خزائن قدرته اذ اقام العباد ومن فى البلاد على الاعراض والاعراض

على شأن المروا كتب الله صحفه وما نزل من قبل على انبيائه ورسله قل يا اهل الارض انصروا

بالله ان تكفروا هذا الامر الاعظم وهذا التبا العظيم باى برهان شئت ما عندكم هل تكفرون

به نصبت اية التوحيد على قلب العالم وعلم الذكر بين الامم اتقوا الله ولا تكونوا من

اختم عليك سائى وحياتى امر بساير عظيم وعباد بساير فاعل لم يرل ارقم على

اين امر جارى فمائل اين است ان خير ليه لا زال مستور بوده انبياء ورسلين تسوية

و تصريح ذكر نموده اند و تعاشى از حق سائل و اهل طوبى از براى نفوسى كه اين يوم

را ادراك نمودند و از فيوضات آن كثر عرفان كه مشرق و محى و مطلع آيات است نصبت

بجان آنه احزاب مختلفه کل بکر حق مشغول و قنظر ظهور معذک محبوب و غافل الّا
 من شاء الله اولیای حق را قبل این مظلوم تکبیر برسان بگو امر و در حرف قمیص ^{متنع} حمن
 در ایچه منتنه از افنده مشرکه مشرب سحر استقامت کبری تمسک نماید و بذیل فضل
 اگر حکمت مقتضی بکر و بیان نفوس غافله را بصراط مستقیم دعوت نماید طوبی از برای
 نفسی که بر خدمت امر قیام نماید و سفاراد در کمر و حیده اشقیاء خط کند از حق ^{نشر} متطلمیم اولیا
 موفق فرماید بر استقامت شانی که عالم و عالمیان امعدوم شمزند و خود را فارع و ازاد
 نمایند اگر حق جل جلاله آنچه را سر نموده قل از خرد دل کشف نماید کل از ما عندم ^{استطیع}
 عند الله تمسک نمایند امر و زوری است که آنچه در قلوب مستور ظاهر و آشکار شود
 اذکر ما انزل الله الرحمن فی الفرقان قوله تبارک و تعالی یا بنی انہان تک متعالم ^{حیة}
 من خرد دل فلکن فی صحفہ او فی السموات او فی الارض یا تہا الله و این مقام حد
 است که حق جل جلاله ذکر فرموده بگو ای دوون جہد نماید که شاید فائز شود یا مبر ^{که}

عرف بقا و او اشمام کرده و امروز انسان میتواند صاحب دولت باقیه شود و همچنین
خسارت ائمه الامر بیدار نیل مایشا و حکم مایرید و مهو العزیزه حمید انسی سبحان الله بن خان
فانی بشابه موله با هیت مشاهده میشود چه که آنحضرت و سایر آقایان مطلعند که در ایام
ایامی که عظمت ظلم جمیع ملای را احاطه نموده بود در لیالی و ایام در اعلا کلمه و ارتفاع امر الله
مشغول بشانی که دانسته اندی لا اله الا هو این فانی مجال نوم و یا اکل نیسیافت از اول
لیل لسان عظمت ناطق و این عبد در حضور تهر مشغول مانده سمانیه بشانی نازل که در
بعضی از شبها فجر طلوع و امر با حضار طعام نفرموده و همچنین در بعضی از ایام شب و روز
لسان عظمت ناطق لاجل هدایت عباد تا آنکه در اطراف فی اجمعه نوری ظاهر در
هر بلدی میدودی با اسم حق جل جلاله بخیره تازه بدیعه فائز و بعد نعتی از هر طرف مرتفع
و نیت از هر بلد ظاهر این است شأن ناس غافل جاهل به بریحی متحرک و بهر جلی متمسک
در هر حال از حق جل جلاله میطلبم که اگر قابل جمع هستند در حشمان غیاتی فرماید و

فصل در این آیات محروم نماید تا علی کل شیئی قدیر جل انسا را بقامی میرساند که بهیچوجه
 عنایت واقع نمیشود بجانک تا مقصود الامکان اسألک بجز علمک و سمار امک
 بان تخطی من عصیان نقطع به رجالی و جعلی محروما عن نعمات آیات و بنیاد
 ای رب اسألک بان ترحم هذا العبد المسکین الذی کانت یدیه لیمین مرتفعه الی سماء ^{جنتک}
 والاخری مشبته بذیل جودک و غفرانک عرف عبادک الذین غفلوا عن ذکرک و شاک
 و عرفان مشرق حیک و مطلع آیاتک و قاموا علی اضلال اجابک الذین قصدوا
 المقصد الاقصی الغایة القصوی ای رب اسألک بنفک و الذین یطوفون ^{شک}
 بان نصرهم بحب و النیب و الشهاده انک انت المبین للمتعالی القدر المقدر العظیم ^{حکیم}
 ذکر جناب اشاعیه و عود مستبش این علم بهار الله فرموده بودند الحمد لله هر یک ^{بیت}
 الهی فائز و الواح بدیهه نفعیه مخصوص شان نازل و ارسال شده الله از بحر معالی ^{مستور}
 بیاشامند و نعمات آیات فائز کردند مرسله با این بنده ارسال داشته اند در ^{حس}

منع اقدس عرض شد و آنچه از سما، عنایت مخصوصشان نازل این عبد و جواب آن
 ثبت نمود و ارسال داشت از حق جل جلاله مسطلم که ایشان مستحقان ایشان ابرام
 و بر خدمت قائم فرماید آنه علی کل شیء قدير حسب الامر الواج مرسله و مراسلات این عبد
 که بآیات مدینه فنیه مزین است ملاحظه فرماید و برسانند اینکه ذکر جناب حاجی علی
 و جناب آقا محمد رضا و جناب حاجی محمد علیهم بهاء الله و عنایت فرموده بودند لدی^{الوجه}
 مذکور و هر یک با شرافات انوار آفتاب عنایت فائز این خادم فانی از حق تعالی شانه
 سائل و اهل که اولیای خود را مطلع شمس استقامت فرماید و بیا ترغیب به الامر مؤید^{نمایند}
 و اینکه ذکر جناب آقا محمد علیه بهاء الله و عنایت امر قوم داشتند در ساحت منع
 اقدس اعلی عرض شد و یک لوح مناجات مخصوصشان از سما، عنایت مجنون
 امکان نازل ارسال گشت این خادم فانی تکبیر و شایسته است این میرساند و عرض
 مینماید امر و زور است که عظمتش شباهت آفتاب واضح و ظاهراست جمعی در قرون^{عصا} و

ناس اور ظنون و اوام پر پروردہ اندوستانی سکر غفلت شان را اخذ نمود که بعد از ظهور
 و اعلا کلمه و اشراقات آیات و ظهورات بنیات بشعور نیامند و از مطلع ایقان
 بنیات بید و محروم مشاهده شدند حال باید جناب مذکور بنیات حق بر خدای
 قیام نمایند و ناس غافل را از همیاد نادانی سحر آگاهی گشاید و از شمال ضلالت
 بسین هدایت را نمایند در هر حال باید تمهت نمود که مباد محمد و اصنام او دام
 بیان آید سیال انحام ربه بان بؤید جناب به علی ذکره و ثناء و خدمت امره و مکتب
 من قلمه الاعلی خیر الاخره و الاولی انه لیسوا المقدر القدر و اینکه ذکر جناب اقا
 از اهل ب ه فرموده بودند و ذکر اراده این در ادای حقوق چند شهر قبل یابعد
 هم در این فقره نوشته بودند در ساحت امنع اقدس عرض شد جوابی از نمصد
 امر ظاهر نه ما در این آیام این کلمه علیا از مالک اسما اشراق نمود قوله جل جلاله
 یا عبد حاضر بنویس با بقان علیه بهائی اگر شخص مذکور فی الحقیقه اراده ادای

حقوق الهی نموده بنفوس مذکوره برسانند همچنین اذن خواسته بودند بساحت اقدس

توجه نمایند شمس اذن مشرق از حق جل جلاله میطلبیم دوستان را اثر شرمه ضعیف و منکره

و خادعین حفظ فرماید و صورت تقسیم هم ارسال شد اگر رسید آن حضرت برسانید ^{عبد}

جواب نامه ای از ارسال داشت انشاء الله برسد حضرت محبوب فواد جناب حاجی

حیدر علی علیه بهار الله الاهی چند لوح بجهت اهل بیه و قریه قربان خوانده

بودند و مکرر نوشته اند در این آیام الواح بدعیه نفعیه از سما مشیت رحمانی نازل

ارسال شد بجناب آقا محمد علی برسد که برسانند و یا قسم دیگر که آن حضرت مصیبت ^{ند}

در باب عشق آباد و توجه جناب آقا محمد علی کبر علیه بهار الله بان شطرم قوم فرمودند

خود جناب آقا تفصیل امور را نوشته ارسال داشته اند و جوابی در این قمره از ^{مصداق}

مشیت نازل در ارسال شد عمل آن حضرت امضا فرمودند و بطراز قبول فائز

محلّی که مرجع مدن قزاقی متعلقه بدولت روس واقع شود اخذ اراضی و تعمیر در آن

بسیار خوب است اما ذکر با والی در این ایام جائز نیست حسب الامر چندی صحت اولیٰ است
 است و بکار خود مشغول باشد اگر اسبابی فراهم آمد ذکر می بمقتضی بیان آید آنوقت کلمه
 گفته شود باسی نسبت حق جل جلاله آگاه و بیدار آنچه اراده فرماید اسبابش آویز
 ظاهر و پدید شود باید جمیع دوستان حکمت ناظر باشند این حکم در الواح الهی مکرر نازل است
 اقرار و اعتراف منع نموده اند آن الامر بیدار باشد و کلمه مایه بیدار پس لا حدان قبول
 لم اوجم صد هزار طوبی از برای نفسی که باقی امر الهی در حده نظر باشد و با آنچه نامور است
 عمل نماید اوست اهل توحید و صاحب تجرید و صاحب نفس مطمئنه علیه بهاء الله
 و بهاء من فی ملکوت الامر و خلق اینکه در باره محبوب روحانی جناب اقا میرزا
 علیه بهاء الله الاهی و توجه ایشان بجهت خلاصی اولیا علیهم بهاء الله و عنایت مرقوم داشتند
 بعد از عرض این فقره بقار وجه منع اقدس ملکوت بیان باین کلمات عالیات طین
 قوله جل و غرطوبی از برای النفس و علیه بهائی چه که در فکر خلاصی اولیای حق

بوده و بستند یعنی له ان کیون کذلک اما احترام و صطفینا بخدتمه امری المبرم المتین
 و لکن چندی سکوت اولی اتسی این عبد عرض نماید وعده دادن خرافتیمه خلاصی
 مسخومین در این آیام جایزه در دو وقت و کلمه از لسان عظمت این خادم فانی اع
 یومی از آیام فرمودند یا عبد حاضر خرب انه الیوم باید یابن آیه مبارکه که از قبل بزحام
 انبیا روح ما سواه فداه نازل شده ذکر باشد قوله تعالی رب افرغ علينا صبراً
 و ثبت اقدامنا و انصرنا علی العموم الکافرین از این کلمه مبارکه مستفاد میشود که صبراً
 عرش مقبول و محبوبست و همچنین یومی از آیام فرمودند ان الظالم یتنصر علینا
 بالمدافع و البنادق و الجنود و نحن یتنصر علیهم بالقوی الغالب المقدر القدر بعد
 این و فقره مکرر در الواح نازل آیه یعلم ما اراده عما نطق به لسان عظمت و اینکه از عاق
 ما عقین مرفوم داشتند نه اما اخبارنا به العلم الاعلی از جمال فی مضمار البیان فی
 الزوراء سبحان الله نفوسی که از امر بالمره غافل و بی اطلاع گشته اند آنچه را که پیشتر

کلمه اعادنا الله وخرتم من شره بولا ودهما در جمع آوری آیات الواح و کتب بینه
 فیما مشغول بوده اند و قصد آن معلوم و واضحست که اجازت است از بعد از این بدین
 داده شود این عبد در این ایام چند وقتی در بعضی از مطالب نوشته و چون حاصل دعاوی
 آیات الهی در زیارت است که در این ایام مخصوص شده انازل شده ارسال میشود آن
 حضرت ملاحظه فرمایند و بعد از آن جناب میزراع ل علیه بهاء الله ارسال نمایند
 اگر در حضور بر سر کین العاشور باسی نبوده نیست و لکن در آن نسخه ابداً جایزه چه که
 در آیات الهی با سجا و مشغولند صغر حدیم و شانم و کبریا تو اللهم ایا آفتاب نمی
 بینند و امواج بحر مشاهده نمی کنند اگر این بند او این صیحه و این نیا اعظم را انکا
 نمایند چه چلی متمک و چه امری متدل اوراقی که نوشته و حدت آن حضرت
 فرستاده از آن اوراق معاش معلوم و نیش مشهور این خادم فانی چون آن
 اوراق ا دیده لازم دانست که لوجه الله ذکر نماید آنچه را که مطالع انصاف

و مطاہر عدل شاہد و نمایند و اعظام الہی را از ذناب ارض حفظ فرمایند و دیگر است
 و عرض این خادم فانی آنکہ خدمت آقایان عظام افان سدرہ علیہم من کل بنا^{ہا}
 تکبیر و سلام ابلاغ فرمایند و این مرحمتی است از آن حضرت نسبت باین فانی لہا
 الطاہر اللاح المشرق من اقی عنایتہ بنا و برکم علی حضرتکم و علی من حکمکم لوجہ اللہ
 رب العالمین .
 رخ ادم فی ۱۵ شہر شعبان المعظم سنہ ۱۳۰۱

بسم ربنا الاقدس الاعظم العلی الابی

بحانک یا آلہ العالم و مقصود الامم انت الذی ظہرت و اظہرت ما اردت و حبر^ت
 من قبل فی کتبت صحفک و زبرک اسألك بهذا الیوم الذی فیہ قیمت الوا^ت
 و ظہرت الہادیہ اضطربت البریہ و ترزع عن نیان الکفر بان تؤید احماک علی الا^ت
 علی امرک ای رب منہ الیوم فیہ رحبت الارض و بنت بحبال و نصب المیزان
 اسألك بصنائک العلیا و مشرق آياتک یا من فی قبضتک نام الاشیار بان

تنزل من سما فضلك امطاردك ثم اكتب لمن في بعدك ويشاك يا مني

سجودك وعظمتك سلطانك اي رب قد ارتفعت يادى جاي الى سما عنا^ت

فاضل بي يا مني لك يا من خضعت كينوتك سجود عند بيديك وتحية الكرم عند بحر

كف المعطى البازل الكريم احمد لك يا اله العالمين .

بسم ربنا العلى الاعلى

فسجان الذى خلق السموات والارض اقرب من ان هذا مقدر باثر ان تم تعلمون

وما ذكرنى الكتاب من جهه وداسته لم يكن الا الحكمة من ندى المهيمن الصوم قل يا

ظلا الارض خافوا عن الله ثم ارجعوا على انفسكم وتسكوا بخيط الذى يتحرك فى كل جهات

بشارات غر محبوب انتم لا تفلحوا عنه وتسكوا به ان يدون الى معارج القدس

تخرجون قل يا ايها الارض تانس ان الساعة قد ظهرت فى كل غير شهود وان القيات قد

قامت وظهرت من انوار غر محبوب الصراط قد ارتفعت فى نفس الله المهيمن المحمود

وان ابحه قد طهرت قزفيت بطراز على مقصود وان الارواح تعلقت في سماء عزرو
وان الورق انقروا على اعصان شجرة الامران اسم تسمعون ان بحال قد طهرت
عن خلف الصاع واذا اتم في حيا لم تتحجبون فاسمعوا قولي ثم قوموا على ما غفلتم عنه ^{حقوا}
كل احبات باسم الله الميسر العزيز القيوم لعل تدخلون في حدائق الرضوان وتجدون
ارياح التي تهب عن ارباب قدس محبوب لا تمنعوا انفسكم عما قد لكم من فضل الله ^{لميسر}
العزيز القدوس فوالله سيلوي كل ما اتم تحبونه في السموات الباطنة وترجعون الى الله
تسالون عما كنتم به ان تعلمون واذا انقوت عنكم مدارك ما فات عنكم وفي محضر القدس عند
ملائكة العالين تنجبون ولن ينفعكم شيء فيما فعلتم في حيا لم الباطنة ولا بما كنتم من خار ^{الذنية}
وهذا حتى معلوم قد تم من صبح عز قيوم وطهر باحتي ان اتم تعلمون قل فوالله قد ^{عليكم}
ايام الروح وكنتم عنها فافلون اذا فاستنصوا نصحي نه اتم اقبلوا الى وجه باركم ان
اتم تعلمون لا تسير نحو اعلی فراكم الا بذكر الله وهذا ما تنصحكم حماة الروح لعل اتم

بهدی نه ته و ن لا تحركوا فی الارض الا بارادة من الله و هذا خسرکم عن کل ما کان
 و ما یكون لا تقنوا الا بذكر المحبوب ان تم به التصح تنصون قل فواته حیثه
 تقن حاتم الامر باعلی الله فی وسط السماء ان تم تسمون ثم هو اذا لم تم البصار کم لعل ان تم
 ببصراته تنظرون فبما قد لکم فی جبروت العزة و ما سطر من اصبح الروح علی لوح قدس
 محفوظ و انک انت یا علی فاسکر الله ربک فبما عرفک نفسه و ادع فی صدرك حبه
 و هذا الغایة المقصود ثم ظهر لک ما رایت فی المنام و هذا افضل مشهور اذا قدس
 و طیر بخالص العز فی هو اعز محبوب لا تحف من احد و لا من فضل ربک علیک
 و کن فی حب بارک کالجبل الیاقوت و لا تحرم نفسك من ذکر ربک ثم اذکره فی کل
 صیك و هذا فضل من الله العزیز القیوم و یوکل علی الله فی کل الامور ثم اعرض عن الله
 کفرد او کانوا عن تعار الله هم معرضون و انما شهید حیثه بانک وفیت بعبدک و اب
 بارک فی صین الذی ابا الی مبضون و كذلك سقت رحمة علیک و علی ائمتهم

كانوا على اسمهم يتوكلون بشر في نفسك ثم استشرني روحك ما وردت في الرض التي
 في حولها لانه القدس طيوفون لذلك فانا عليك وعلى الذين آمنوا باسمهم وكانوا
 الى وجه الغرير توجون التليير عليك وعلى الذين كانوا في جهم لرا سخمين والحمد لله رب
 العالمين

بسم ربنا المقدر المتعالى المقدس العلى الابهى

حمد مقدس ارقين مثال لم يزل ولا يزال محبوب يبرو الى راسر است كه سلطان
 اراده ونموديش اين قصر امنظر اكر و تفر عرش فرمود و حركت قلم على اهل انشا
 باقى اهبى دعوت نمود شنبى از دريماى معرفش بر عالميان مبذول داشت برخى
 اقبال و گروهى اعراض نمودند و محبت ايسى فانيه از مقامات بايه چشم پوشيدند و در
 تفردات مقامات ذكر و بيان مرتفع ولكن اشرى از ان محدودند بعد اى لطون
 جسته اند و ابر يقين ممنوع شده اند تعالى تعالى سلطانة تعالى تعالى بر انة تعالى
 تعالى امره تعالى تعالى شانه من ان يوصف بالحروف والكلمات او ينت با

اور کہ اہل الارضین و السموات دریاں کل اتم مبارکی اسم اعظم مشہود و لیکن اکثری
 بامراض حمل و نادانی قبل بحر حیوان امام و جوہ ناس در امواج شمس فضل فوق رؤس
 مشرق و لیکن کل محتجب الامن شاد بنا العفور الکریم لعمراه العباد و بر شمی از بحر اعظم فایزین
 ہر آنہ صد ہزار عالم و ما خلق فیہ ایشا ز اراق اعلی منح نمی نمودین عبد کلیل و مرتب
 بیان فوق احصاء و معدلک بسکوت ہم نامور اکلم تہ الواحد المقدر یمن ایخ لیسر
 العالم انجیر اشہد تہ لا الہ الا ہو لم یزل کان و لیکن لم یعرفہ احد الا علی قدر مصدرانہ لہو
 العیز العفور روحی لا قبلکم العدا و نفسی لا تقاسمکم العدا قد فاز انحام مباہات منہ نفا
 ذکر المحبوب و ہو کما لم الذی شہد بما شہد تہ قبل خلق السموات و الارض بانہ لا الہ الا
 و اذنی حلاۃ ذکر کم علی شان لا ینکر بالعلم و لا باللسان لانہ کان فریاً مبارک رب العالمین
 و اذ اذنت و فحمت و قرنت تو جہت الی مقر العرش و عرضت کل ما فیہ تقاریر لہ
 اذ انطق لسان العظمتہ روحی لسطح العدا قال قولہ الاعلی ما عبد احد الا شہد تہ

و عرف ظهور الله و سلطانہ بعد الذی احتجب عنه الشر العفاد و البغاء و عرف اليوم
 الذی فیہ یقوم الحق و یطس بین الخلق سوف تعنی الدیاد و فیها یسقی شہادۃ لہ رب
 العرش العظیم اسمی در این مقام بیاناتی فرمودند کہ این عبد از ذکر جمیع آن لقبہ غا
 بوده و خواہد بود کلماتی از مشرق بآن اسراق فرمود کہ اگر اقل من شعر انوار او در روض
 تجلی فرماید کل از اجال محدودہ فارغ و مقدس شوند و کنتی الآمال در کل احوال تو
 نمایند اینقدر بشارت میدیم آن حضرت کہ ذکرشان بساحت اقدس معبود
 افتاد و ایسکہ مرقوم فرموده بودید کہ گاہی آمد و شد باد یوانیان لاجل مصلحت امر وظاہر
 میفرمائید تلقا و وجہ معروض شد فرمودند این فقرہ بسیار محبوب است در کتاب
 اقدس کل مباشرت با حزاب مختلفہ اذن داده شدہ اند و معاشرت با امراد حکام
 بمصالحی چند جایز است چه بسا میشود از معاشرت مظلومی نجات میاید و یا
 از حبس آزاد میشود شاید ہم در وقتی از اوقات کلمہ گفتمہ شود کہ سبب توبہ گردد و در وقت

با آن نفوس صدر مرتبه از معاشرت با علما می غافل و مُغفل اولی و احسن است ^{لک} معذ
 معاشرت با علما را هم اذن فرموده اند لکن تندرستی که احدی خوشی چنانچه حضرت ^ع عیسی
 الا عظم روح ما سواه فداه در کل یوم با امر او حکام و علما معاشرند و متصلاً از هر قبیل ^{مبت} خدا
 ایشان مراد و بنمایند و از این مراتب گذشته کل را یکسب امر فرموده اند و این مقام ^{یت} مسا
 اصناف مختلفه را لازم دارد و همچنین در مقام دیگر فرمودند نبوی ^ش بیان که شمار ^{یت} امعا
 واحد مطالبات اذن دادیم باید اهل آنه بحال روح در میان با کل معاشر باشد ^{شاید}
 گلستان دای ضلالت بانوار هدایت فائز کرد عیسی بن مریم با عشاقین ^{یت} معا
 میفرمودند و اکثری از ما س اعراض نمودند فرمودند که من آمده ام که با خطا کاران
 معاشرت نمایم که شاید متنبه شوند و از باطل بحق راجع گردند و معاشرت و ^{یت} ملامت
 و امثال آن از سننات حکمت است که کل آن با آموزند ^ش نسال آنه بان یوقنی علی
 حکم و ذکر کم فی منظر ^{یت} الله تصدیر المهریز العظیم و یحفظ الدین آمنوا عن نسیق کل نامق

وینق کل نامع و قباع کل مکرو نباح کل غافل انه لو احافظ المقدر العزيز سنی که
 متع عرش عراق بود در آخر ایام که اراده هجرت فرمودند در اکثری از الواح ناس را
 اخبار فرمودند بطیور ظلمانی و ضوضا زما عین پچین در ارض ستر و پچین در سجن اعظم که
 مخصوص فرمودند که مجدداً باید ناس را اخبار نمود تا از امثال آن نفوس محفوظ ماند و حال
 در بعضی از بلاد نباح کلاب مرتفع است و این عجب است که چگونه میشود که ناس از ارق
 اعلیٰ محتجب میمانند و کلمات نفوسی که باین مین و بسیار میزنند از حق فرسودند
 اقب لهم و شعورهم و بما اکتسبت ایدیم نفوذ بانه من شته بولاء العافین الماکر
 الشا عین و فی کل الاحوال الحمد لله رب العالمین و البها علی حضرتکم و من معکم و علی
 یحکم من لدی الله العزیز الجلیل . خ ادم ۲۰ ذیقعد سنه ۶۴

بسمه الباقی الدائم

ذکر من لدنا للذین اقبلوا الی الوجود اذ اشرق من افق الامر بانوار احاطت بالسموات الاله
 ضین

ان الذي استضافه انة من اهل البهار والذى بعده من اصحاب التسير كرم من عالم عرفت
 العلوم واعرض عن المهين القيوم وكلم من غافل انجذب من نفحات الوحي وتوجه الى
 بحر العلم بوجه غير كرم من غنى منه الفساح من مطمع البعاد وكلم من قصر فار بعرفان الله
 القدير لكل نصيب في الكتاب انه لولا المحرمي العليم بخير نعميا لك يا امي ما فزت
 بعرفاني وقصدت ملكوتي وقلت رضوان عباتي وتشرفت بلوح العزيم ناسم انا وجدنا
 عرف حبك وراينا شوكتك اشتياك طوبى لك بما اقبلت الى البحر الا عظم وما
 شؤنات المرصين اياك ان تاخذك الاحزان في الامكان سوف يفنى ما يرتى و
 ما قدر لاصتبي في لوح حفيظ ان اذكرى ربك في كل الاحيان وتمسكي بحبل المتين
 مع من يذكره ويريد من اراده لا اله الا هو العفور الكريم كذلك ارسلنا اليك عرف
 التخيص اذا وجدت من لوح ربك فولى لك اسجد يا الهى بما ذكرتنى بين امانك فا
 اجر اللاني طفن حمل عرشك العظيم ان اعرفني قدر من وسبك الله به انا نجد منه عرف

محبته الرحمن عليه وعلى هباني، جمعي الى يوم لا يحسبه قلم العالمين.

بسمه المعزى الغفور الكريم

قد يعزىك الله فيما ورد عليك وذكرك بما ذهب الاحزان انه لا يعزب عن علمه من

شيء يحكم في الملك ما اراد الله له المقتدر العلام قد صعد عبدنا اليك اذ تخلىنا عليه بانوار

هذا الوجه الذي اضاءت الافاق قد كنا معه حين صعوده ورفناه مقاماً كان بالحق عينا

ان الفضل به يعطى ومنع انه كان على كل شيء قدير اذ يخاطبه لسان العظمة في هذا الحين ويعود

عليك به الله و بهاء الملا الاعلى بما ديت مشا الله و عمده انت الذي نزلت

بالقضاء و شربت حن الوصال اذ عرض غم كل فاضل كان عن الحق بعيد انه يحزى ^{بن}

اقبلوا الى الوجه و يذكرهم بذكر به باح البحر و باح العرف و كان الله على ما اقول شهيداً انما

وكرناك من قبل و تذكر في هذا اللوح لتطمئن بفضل موليك انه كان عليك قيباً انما ^{لبها}

عليك و على من فاز بهذا الامر الذي كان من افق العرش شهوداً.

بِسْمِ الْمُهَيْمِنِ عَلَى الْأَسْمَاءِ

يَا عَطَاءُ يَذْكُرُكَ فَاطِرُ السَّمَاءِ فِي سَجْنِ عَمَّارٍ وَيَدْعُوكَ إِلَى الْأَنْفِقِ الْأَعْلَى وَيَسْمَعُكَ صَرِيرَةَ الْقَلَمِ ^{بِي} تَقْلِيدًا

بِهِ اضْطَرَبَ الْعَالَمُ وَنَضَمَ الْأَمَمُ الْأَمِينُ شَاءَ اللَّهُ رَبُّكَ لِعَلِيمِ نَحِيرِنَا فِي كُلِّ الْأَحْيَانِ وَعُدْنَا

الْأَسْكَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ وَمَا مَنَعَنَا عَمَّا رَزَقَنَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِهِ رَبُّ الْعَالَمِينَ طُوبَى لِمَنْ

قَامَ عَلَى خِدْمَةِ الْأَمْرِ وَنَطَقَ بَيْنَ الْعِبَادِ بِهَذَا الذِّكْرِ الْحَكِيمِ إِنَّ أَسْتَقِمَّ عَلَى الْأَمْرِ عَلَى شَأْنٍ لَا

حِجَابَ لِعِلْمِهِ وَلَا إِشَارَاتٍ لِلَّذِينَ أَعْرَضُوا عَنِ اتِّقَى الْوَحْيِ إِذَا اسْتَفْهَمَ بِهَذَا الْأَسْمَاءِ الْعَظِيمِ

وَطُوبَى لِمَنْ فَازَ بِعِرْفَانِ اللَّهِ وَنَزَلَ لَهُ مِنَ الْعِلْمِ مَا يَتَّبِعِي بِهِ ذِكْرَهُ فِي عِلْمِ اللَّهِ الْمُتَقَدِّرِ الْقَدِيرِ

سَمْعًا ذَاكُمُ وَايْتِنَاكُمُ بِهَذَا الْوَجْهِ الْمُنْسِيحِ تَشْكُرُكُمْ وَتَطْمَئِنُّ بِفَضْلِ مَوْلَانِكُمُ الَّذِي نَفَسَ فِيهِ ^{الْمُنْسِيحِ} نَفْسُ

بِسْمِ الْمُهَيْمِنِ عَلَى مَا كَانَ وَمَا يَكُونُ

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الَّذِي آتَى بَابِحِي أَنَّهُ لِمَا الَّذِي بِهِ نَهْرُ مَا كَانَ كُنُوزًا فِي عِلْمِ اللَّهِ وَمَسْطُورًا

فِي كِتَابِ الْبَيْتَيْنِ الْمُرْسَلِينَ بِهِ طَهَّرَتِ السَّاعَةَ وَقَامَتِ الْقِيَامَةُ وَنُصِبَ الْعَصْرُ وَوَضَعُ ^{الْبَيْتَيْنِ} الْوَضْعُ

و مگر جل راسخ ثابت شین امروز روزی است که در جمیع کتب و صحف و در الهی بحق
 منسوب بیوم آنه معروف معذک نفوس خافه میربه ازان محبوب با و اوم و طنون
 قبل تمسک و تثبت هزار دو دست سنه خود را بهترین اعزاب و فقه ناجیه دست
 مرحومه میداستند چون اسحاق الی بیان آمد اشقی از کل اعزاب و طغی از جمیع هم
 مشاهده شد چه که جوهر وجود و طاعت معبود را او یکنه و بدترین عذاب شهید نموده
 الاله الله علی القوم الظالمین و حال ثابیان از اسم قیوم و حق محموم محبوب و معروند
 اودام تمسک نموده اند طوبی لغوی فخر الاحباب لذی قدره کسر اصنام الا و اوم و لذی
 استقامه انار به اتق الیقین این ایام در یکی از الواح شمس این کلمه مبارکه از اتق قلم علی
 تابر کند قبل آگاهی نیابی بر صدق این یوم بدیع گو اهی ندی ما بدناس خافل را آگاه نموده
 تا مطلع طنون و اودام را از قبل و بعد بشناسند و بصراط مستقیم و جل محکم ترین تمسک
 و تثبت جویند امر بسیار عظیم است و ناس ضعیف الی صین یوم الله را ادراک نموده اند

مثل خراطین در طین اودام مانده اند در یکی از الواح این کلمه محکمه متقنه نازل امر در
 بزرگ است عجیب چه که هر قدر قیص آن ظاهر و کمون با المشهور نفس این آذان دعوت
 و این ابصار حدیده این قلوب سیره و صد و بیست و شش نفس مشتعل و ارواح منجذبه
 یا عطا بگو امر زرا مثل مانندی نبوده نیست جدمانید تا از فیوضات قیاس حقیقی
 محروم نمائید بگو ای محتجین که مقبلید و از که معرض قل دعوا ما عندکم و عند امانا نذکرکم
 بانه انیضکم فی کل عالم من عوالمه انه لواء المنبر الامین لویساکم احدی امر انتم بانه
 قولوا هذا الکتاب البین بذال امر المربر المتین قل کذکب علیکم انه فضل من عند
 وهو العصور الکریم طوبی لمن سب العالم مقبلاً الی الاسم الاعظم الذی باحت البحار و
 الایاح و بدر السلب علی الاعصان انه لاله الامه الطاهر الناطق العظیم حکیم
 بسمه المہمین علی من فی ملکوت الاسماء

ذکر من لذت ما لمن کان بالذکر مذکور اذ قبل الی الوجه اذ ظهر باحتی و کان من المقبلین من علم

في اللوح مسطورا ان اعرف قدر هذا المقام ثم عمل بما ينبغي لهذا اليوم الذي كان
 في اللوح موعودا تنفس في كل الاحيان في بحور حكمته والبيان كذلك يا مملو الرحمن
 فضاء من عنده انه كان بكل شيء عليا كن على شان لا يحظر في قلبك ما عند القوم
 ولا يدكر لقاء وجهك ما كان بين الناس ما بالكذب مذكور من الناس من حرته
 ارياح الطنون ومنعته عن شاطي اسمي الظاهر المكثون كذلك كان الامر مقضيا منهم
 اخذه جذب الشدا على شان من في الاشارة و قبل الى افق كان بانوار الوحي ^{مضنيا}
 قل قد تحركت بحبال من نعمات يوم المال وشهد الطور لهذا الفجر الذي كان نفسه
 معروفا قل انه لا يعرفه ما عند الناس ولا تمنعه سطوة الذين كانوا عن العدل مجردا ينظروا
 في كل الاحيان بما امر به من لادن بالكالاديان يشهد بذلك من كان من افق
 اجمال بالحبال مشهودا من الناس من نبت ما امر به في اللوح واتخذ الهوى لنفسه ^{سيدا}
 منهم من احتجب بالعلم عن سلطان المعلوم واتبع كل موهوم كان على التصراط متوفوا قل

أياكم ان تعلم لثمة كتب القوم عن اسمنا القيوم فانظر في الايم انه اعلى ما نزل به ابليت ولم

ينفعه حرف منه كذلك قضى الامر ويشهد بذلك من كان باحجى بصيرا لو نفعه ما نزلت

الله عن راءه وما اعرض على الذي باسمه كانت الاديان من سما والوحى باحجى من راءه ^{العليا}

من كتب يا لله هو يدعى عن العلم الذي منه جرى يسابع الحكمة والبيان دليل له ولذليل

اتبوه سوف يجدون نفهم في نيران كانت من غضب الله موقودا يا احبائي لا تحزنوا

عما ورد عليكم انه ترون انفسكم في مقام كان بانوار العرش منير ليس لما ترونه من بعد ان

من في الملك ويسقى باقدركم في ملكوت كان باسم الله مرفوعا من الناس من يدعى ابن

وبذلك يمنع الناس عن سبل كان في ازل الازل باحجى مستقيما قل ان الباطن بذات الظاهر

الذي ينطق في قطب العالم بان اتى مالك الامم الذي كان في حجب الغيب بالقرآن

مكتوبا من نطق اليوم بما نطق به لسان العظمة انه من اهل العصمة قد عصمه الله سلطان كان

على العالمين محيطا قد حضر كتابك لدى الوجه ووجدنا منه شوقك في الله واستيا

الی بحر لغائه واحترافک فی فراق ربک العزیز حکیم اے شہد لک بالوصال وقد
 اجر من فاربعائہ المتعین طوبی لک بما حضر کتابک وقراءتی محضی نادی فی ذرات
 تراءہ لا الہ الا ہواہمین علی العالمین قد غفرانہ بذلک اکت و احتیک و اذ غنن فی
 ظلال رحمۃ الہی سقت السموات والارضین کبر علی وجوہہن ثم اذکر ہن من قبل
 ہذا الفضل الہدی ظہر من اوقیایہ ربک العزیز اکھمد وقد مالک ااروہ من فضلہ
 و رحمۃ ان اطمئن و کن من الشاکرین ان اذکر اجابانی فی ہناک قل ان اسعوا ما امرتم
 بہ فی الالواح ہذا خیر لکم ان انتم من العاقبین یعنی لکل نفس ان یتبع ما امرہ منقطعاً عما فی
 الاسکان ہذا دین اللہ من قبل ومن بعد طوبی لکل عالم بصیر انما البہا علیک و علی اک
 و احتیک و علی الذین سکوا ہذا بحبل المتین نام دوست یکتا انشاء اللہ باید تبتا
 رحمن ساقی خم عرفان باشد کہ شاید نفوس متہ از این خم را میہ سجودہ ابدیہ فارشوندی
 الہی بشانی مرتفع کہ جمیع امکان اعاطہ فرمودہ معذک اکثری از نفوس ضعیفہ در حیات

اولام غافل و محبت مانده اند قسم باقیاب حقیقت که از اول فطرت بدیع مایین چنین بی
مرتفع شده و منع لک بهیوی از اصنافی آن ممنوع شده اند و بعضی تا ذیل مشغول فرار ^{تج}
غافل و بعضی بفرج متمسک و از اصل محبت کوشش العطاء لنا حوا علی انفسهم الا انهم ^{المتین}
امری که ایوم واجب و لازمست تبلیغ امر الله بوده و خواهد بود چنانچه در کثری از الواح
نازل شده باید آنجناب بحال حکمت باین امر اکبر اعظم مشغول باشند و صفای از اولام
نفوس که خود را از اهل علم می شمردند خط نمایند تا کل اربعین استقامت کبری ایشانند و با
مقام که ذروه علیا و غایه قصوی است فائز گردند اگر نفوس در آن ارض یافت شوند و حاضرا
لوجه الله در قرای اطراف تبلیغ امر الله مشغول گردند بسیار محبوبست و لکن این ^{سخت} ^{بنا}
از فراس ^{هو} این انقطاع باشند بشانیکه غیر حق را مقصود صرف شمرد و ریاء الله لا اله الا هو
را بر کل بقاع مرتفع مشاهده نمایند الله حرکت نمایند و الله تکلم نمایند و فی الله مجاهد باشند
والی الله سائر ای عبد متوجه الی الوجه امر بسیار عظیم است و ما کین بحال مکر و خدعه

در کین باید نفوس را در دل احیان متذکر داشت که مباد بوساوس نفس خسته از صراط
 احدیه ممنوع شوند نسأل الله بان یوقفک فی کل الاحوال و یجعلک ناطقاً باسمه فی مظهر
 الی شطره و متحرکاً باذنه انه هو المتقدر القدير و الحمد لله رب العالمین .

بِسْمِ الْمُهْمِنِ عَلَى الْأَسْمَاءِ

بِذَلِكَ مِنْ لَدُنَّا تَنْسِبُهَا إِلَى عَبْدِ نَامُحَمَّدٍ الَّذِي فَازَ بِأَنْوَارِ الْوَجْهِ وَخَضَرَ فِي هَذَا الْمَنْظَرِ
 الْكَرِيمِ وَاسْمَعْنَا بِاسْمِهِ الْعَلِيمِ وَارِيَاهُ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكَبِيرِ وَجَعَلْنَا مِنْ الْغَائِزِينَ أَنْ يَأْتِيَ
 أَنْ أَوْحَى نَذْرِي يَا كِتَابَةَ لِيَعَادِلَهُ مَا عَلَى الْأَرْضِ طَوْبِي لِمَنْ تَوَجَّهَ إِلَى اللَّهِ فِي هَذَا الْيَوْمِ الرَّبِّيعِ
 أَنَا نَذْرُ كُلِّ عَبْدٍ قَبْلَ وَرَأَيْتُ إِلَى اللَّهِ الْفَرْدَ الْخَبِيرَ لِيَجِدَ بَيْنَ الرَّحْمَنِ إِلَى مَقَامِهِ
 أَنْفُسَهُمْ فِي أَعْلَى الْعَالَمِ لَنْوَطِي الْكَرِيمِ لَاتَحْزَنِي مِنْ شَيْءٍ تَوَكَّلِي عَلَى اللَّهِ الْفَرْدِ الْخَبِيرِ نَسَبِ الْأَتَى آمَنْ بِأَسْمِهِ نَذْرُهُ فِي كِتَابِ

بِسْمِ الْمُهْمِنِ عَلَى الْأَسْمَاءِ

بِحَاكِمِي يَا مَالِكُ الْأَسْمَاءِ وَفَاظِرِ السَّمَاءِ رَانِي مِنْ مَجَالِبِ أَعْدَائِكَ الَّذِينَ نَقَضُوا عَيْثَكَ

واعرضوا عن لغائبك بعد ما وصيت الكل في كتابك وجعلت كلمته واحدة من عنده فوق
 البيان ما انزلت فيه من آياتك انت تعلم ما آتيتني كنت قائماً على امرك وما قطعنا
 في أيام فيها ارفع ظهر العالم من مظاهير سطوتك وقد تكفلنا انهرت امرك الاعلى باسماك
 المسمين على الاسماء وارتفعت اية نصرتك من الارض والسماء خرجت عن خلف الاحياء
 شردته من الثناب وارتكبوا امانح به سكان السماء واهل مدائن الاسماء فوعظت يا آتيتني
 انهم يهكوا امرتي واراودا قلى فلما ظهر كرا نفسم ناحوا الكونج لشكلى وصاحوا الكالدى لنعته حية يطا
 اى ربى دموع عيني وسمع حنين قلبى اسالك يا ملك القدم بالاسم الا عظمى
 سخرت العالم فحمت على وجوههم ابواب الجود والفضل الكرم بان تعرف عبادك ما غفلوا
 عنه ثم فربهم يا آتيتني الى بحر عظامك وسماء ما يبك انك انت المقدر على ما تشاؤى المسمين
 على من فى ملكوت الانشاء لا اله الا انت العليم الخبير

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ عَلَى الْأَسْمَاءِ

سبحان الذي سزلوج الأبداع بطراز النقطة المبرّقة بالهاجر بها الكتاب المكنون الذي كان
 مخزوناً في ملكوت العلم في أزل الأزال فلما فك الكتاب بأهل الأقدار ظهر اسمه الوفا
 إذ أفرغ من في السموات والأرض الآسن أيده الله سلطان من عند جوده من مطايع الاستيقاظ
 والاستقرار طوبى لمن فاز بهذا المقام الأعلى المقتر الأخصى الله من أهل السفينة تكهراً التي نزلت
 حكماً في الصحائف والألواح من الناس من احتجب بالعلم عن المعلوم منهم من تبتك بالهوى
 معرضاً عن الهدى منهم من جرت أبحاب الأبروتوجه إلى المنظر الأور مقتر الذي جده الله
 مشرق الأنوار قد ناحت مظاهير الأمر من الذين ادعوا العلم بحيث ما ظهر أحد منهم إلا وقد حمر
 عليه العلماء في الأعصار الماضية كما اعترضوا اليوم على الذي به تموج بحر العلم وشرق نيزا
 طوبى للعالم سبب العلوم مقبلاً إلى القيوم وما طعاً بهذا الذكر الذي به فاحت نفحات بحيرة
 في الأسمكان إن ما علم الأعلى وع ذكرته لولا، وتحرك على ذكر الألقان من لدى الرحمن كذب

يا مكرم من عنده ام الكتاب لتأخذهم نعمات اللطاف فتعبرهم الى مقام انقطع عنه الاكابر
ان يطلع سكوني ونظرو قارى ان استمع الشدا مرة بعد اخرى من التسدره المنسى انه لا اله الا
هو الواحد الفرد المقدر العزيز المختار طوبى لك بما توجه اليك وجه القدم من شطر سحبه الاعم
عليك اذ تكلم بايات منها اهتزت الاشياء وطارت الارواح نسأل الله بان يوفى
في كل الاحوال ويقدر ما هو خير لك في المبدء والمآل وكتب لك خيرا خيرا بما وصيت
عهد الله وميثاقه واستمتمت على امر به فاضطربت القلوب وشاخصت الابصار انما الهنا
عليكم وعلى اهلهم ومن معكم يحكم لوجه الله مولى لانام .

بسمه الشاطق العليم

ان يا امين ان استمع ندا الله الملك الحق المبين انه لا اله الا انا العزيز الكريم قد ايدنا على
عرفان شروق حجي وطلع اياتي في ديننا الى صراط الله لمن في السموات والارضين ايدنا
في هجرتك الى الله وذلناك مقام الذي كان اهل المرسلين اى امين نداى رب العالمين

کبوش یقین بشو و بعین یقین بنظر اکبر در کل صین ناظر باش در کل احیان تکوید عنایت
 متواتر آئینه نما از بدایع فضیلتش ترا بنظر اکبر بدایت فرمود تا آنکه بین مدی حاضر شدی
 و از کاس نقاشی مدی من غیر ستر و حجاب بانوار وجه محبوب فائز شدی کلمات آئینه
 را از مطلع بیان اصفا نمودی این امور از بدایع فضلها می نامناهیست آئینه بوده ان اشرف و کل
 لک الحمد یا آله العالمین خدا مت کل لدی العرش مذکور و قلم اعلی در باره تو شهادت
 داده و شهادت او ترا کافی بوده و خواهد بود ان اطمین دکن من الفرصین حال باذن غنی
 متعال بیا آئینه مرد و نما و کل از نسیان ذکر رحمت رحمانی حرم و مسرور در کل در نظر
 مذکورند و در الواح آئینه مسطور و صیبت فیما یم کل را با سقا مت کبری چه که این م
 اعظم امور بوده و خواهد بود من فایز به اقد فایز باصل انحر و معدنه ماویه اشارت به جمیع در کل
 صین از کور عنایت رحمانی بیا شامند و بذر کرد دست مشغول باشد البهار علیک
 و علیهم و انذکر علیک و علیهم .

بِسْمِ الْمُهَيْمِينَ عَلَى الْأَسْمَاءِ

ذَكَرَ مِنْ لَدُنْهَا مَنْ فَازَ بِأَنْوَارِ الْمَلَكُوتِ إِذْ أَتَى الْحَتَّى بَسْطَانَ مِسِينٍ أَتَانَا ذَكَرَ فِي الْقِيَامِي وَالْآيَاتِ

عِبَادِ الَّذِينَ تَوَجَّهُوا إِلَى وَجْهِ رَبِّهِمْ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ وَأَمْرِهِمْ بِمَا يَنْفَعُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ أَنَّهُ لَوْ أَنَّ

الْكَرِيمِ أَنْ الَّذِينَ سَمِعُوا إِذْ أُنزِلَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الْحَقِّ مِنْ أَمْرِ الْعَلِيِّ لَطَمُوا

يَذَكِّرْتُمْ الْمَلَأَ الْأَعْلَى وَيُصَلِّي عَلَيْهِمْ لِسَانَ الْعِظْمَةِ وَالْكَبْرِيَاءِ فِي مَقَامٍ كَانَ مَقْدَسًا عَنْ ذِكْرِ الْعَالَمِينَ

يَا حَسْبَ فِي أَنْ تَقِيمُوا عَلَى نَصْرَةِ أَمْرِهِ عَلَى شَأْنِ التَّحْكِيمِ أَوْ أَمْرِ الْمُرْسَلِينَ أَنْ عَدِمُوا فَضْلَ الْأَسْمَاءِ

تَمَّ تَقْبُولُوا مَا قَدَّرَ لَكُمْ مِنْ لَدُنْ مَقْدَرِهِمْ كَذَلِكَ نَزَلَ ذِكْرُكَ فِي عِلْكَوتِ اللَّهِ وَرَسُولِكَ

ذَلِكَ الْقِتَابِ الْكَرِيمِ إِذْ أَفْتَبْتَ قَلْبَكَ بِأَسْمَاءِهَا الْمَسْجُونِ بَيْنَ أَيْدِي الظَّالِمِينَ .

بِسْمِ الْوَاحِدِ الْوَاحِدِ

تَمَّ آيَاتِ الْقِتَابِ نَزَلَتْ بِأَسْمَاءِ مَنْ لَدَى اللَّهِ الْعَزِيزِ الْوَاحِدِ وَتَمَّ آيَاتِهِ الْقَدِيمِ الْوَاحِدِ

وَشُكْرُهُ الْهَدَى الْمَنِّ فِي الْأَرْضِينَ وَالسَّمَوَاتِ وَتَمَّ كَلْمُ الْبِحْيَانِ بِحَيْثُوهُ مَنْ فِي الْأَسْمَاءِ

وبرهان الرحمن لعل عارف بصار ان اقبلوا اليه يا ملا الارض ولا تعقبوا كل مشرك متكافئ منكم
الذي واعدتم به في الكتاب والميزان الذي يوزن به كل الاشياء ان اعرفوا يا اولي الابصار
يا علم ان تحكيم سنوات الخلق عن غير الامم الذي بالاحت الافاق ان احمدته بما ذكرت في
العرش ونزل لك ما جعله الله طراز كتاب الابداع .

بسمي الذي باج بحر البيان في الامكان

احمدته الذي انزل آياته وانطق الاشياء على انه لا اله الا هو الفرد الواحد العظيم الحكيم
والصلوة والثناء والتكبير والبهاء على الذين جعلهم الله هداه خلقه ومطهر امره ومطالع وجهه
ومخزن كماله وكمن اسرار آياته الذين بامنتهم سمحات الاحم ولا سطوة العالم سمعوا لنداء
واقبلوا اليه وقالوا بلى بلى يا مالك ملكوت الاسماء بلى بلى يا مولى الورى رب العرش
والشرى كذلك نطق لسان العظمة اذ كان مستويا على اريكة البيان زعمائل جاهل
ما نزل من لدى الله الميمون القويم باللسان العظمة اذ كرهه من اوراقه من امم من امم التي

آمنت بآيته وآياته وآتت بما نزل في كتابه واعترفت بما ظهر في آياته ليأخذ ^ف
 العفران من كل الجحبات وتخلصها ايدي الرحمن في اعلى سبحان كذلك ما ج بحر العطاء ^ج
 عرف العنيفة والالطاف من لبي الله ما لك الاشياء والمهيمن على من في الارض ^{من السماء}
 يا قلم قل اول نور سطع من افق سماء البيان امام وجود الاديان عليك يا ورثة الله لو
 والناطقة بنا مولى الورى اشهد انك اقبلت الى الافق الاعلى واعرض عنه اكثر الاله
 واخذت جميع المحنوم وشربت منه سبي القيوم وفزت بما كان مرقوما في كتاب الله رب العالمين ^{لمن}
 البهار المشرق من افق سماء رحمتي عليك وعلى كل عبد قبل وكل امه اقبلت في ايات ^{والذين}
 آياتك وازارت رسك وقوت ما نزل في هذا كمين سلجان الله رب من في السما ^{والذين}

بسمي الخبير

كتاب نزل بالحق ويشهد بما شهد الرحمن في ازل الازال انه لا اله الا هو المهيمن القويم
 قد ظهر من اهل الصادق ما نوح بالمقربون اجمع القوم على الال الرسول كما حتمت على الروح

طأ اليهود قد ارتكبوا ما لا ارتكبه احد قبلم بذلك صاح الروح وناح من طاف حول العرش في
 اصيل ولبور قد قتلوا آل الرسول طائين انهم نصر و الامرات لعير الزود و كما نعمت اليهود اذ
 قاموا على الروح كذلك نقص لك يا من فزت بذكر ربك ملك الوجود ان اذكر ربك
 ثم اشكره بما ايدك على عرفان هذا الامر المحتموم .

بسمي السامع المحيب

يا حسن قبل علي انما نجد منك عرف ارض فيما كترت انا لله الميسم من القيوم انك اذا
 اقبلت اليها و فزت بها خاطب طابني و قل يا ارض الصادقين سغنتي و اين تاتي و اين
 اناسي و اين مطاع حتى و مشارق و دي لذلك يا ممل المظلوم اذ يرثي لاجابه بلسانه
 و بذلك يسمع نوح الشكلى من المداء الاعلى في هذه المصيبة التي بها ملد العرش و ما
 كل الاشياء و تزغرت اركان الوجود باسمي الحار جرح ذكر انديج و ذكر الخليل و عول ليلاء
 و الصور في الاديام و الطنون اذا و جدت عرفياني من قلبي الاعلى قل لك اسعد الله
 قلبك

والشهود بما ذكرتني مرة بعد مرة اشهد انك انت اتحي علام الغيوب طوبى للشهيد
 ورسني بسبيل النفس هاجرت في ارضي بعد نص ثباتي وقلب اقل الى مقامى ^{المنع}
 كذلك ومع الذيك لدى العرش هجرت علامه الامر لمقار وجه ربها مالك ^{الشهود} النفس
 انما ذكر كل مهاجر هاجر في بسبيل عمرى ذكرناهم بما لا يعادله كتور العالم ولا ما عند الامراء والسيرو ^ك

بسمي الذي باج بحر العرفان

سبحان الذي انزل الآيات والمركل بما نطق به الكتاب يا فاني يذكر كمولي ^{عني}
 اذا حاطته الاحزان من كل الاطوار بما كتبت ايدي الذين كفروا بالله مالك ^{سجاد} الا
 واتخذ كل نفس ضامن دون الله كذلك سولت لهم الطنون والادام ^{سنة} يسمعون يا
 ويكرونا الا انهم في مرتبة ونفاق في ايوام فيه نوح الروح بما كتبت ايادي ^{العلماء}
 بهم ذرفت الابصار في كل الاعصار شهد انهم نقضوا ميثاق الله وعهدوا ^{عن} عرضوا
 الذي اتاهم ملكوت الآيات قد استغلوا بالذي امرضين عن مالك العرش ^{وازعى}

سوف يطوى بساطهم بما يدي القعدة ويرون أنفسهم في أسفل الدركات ان اسكرا^{شني}
 بما ايناك على عرفان نفسي اسمعناك ندائي ونظناك بما نطق به لساني كذلك
 شهدت السدرة لافناها في اعلى المقام البهار الطاهر الالامح المشرق من افق
 قلمي الاعلى عليك وعلى الذين سكاوكم خالصين لوجه الله مالك لمآب .

بسمي الغريب المحزون

قد صحبت اليوم يا الهى في جوار رحمتك الكبرى واخذت العلم لا ذكرك بحولك بذكر
 يكون بمنزلة النور للاحرار وبمشابه النار للاشرار الذين نقصوا ايمانك واعضوا عن ايمانك
 ونسبوا عن رؤسهم لثور الحيوان الذي ظهر بامرک وجرى من صبيح ارادتك ولبك
 بعد عي وياقاني بان ذكرى لا يصعد اليك ولا يقدر ان يطير في هواك وقرابتك عزتك
 يا محرق العشاق ومضرم النار في آفاق ارضي ان ذكرى مع علوم مقامه وهو سلطان
 مطروح على التراب ويقول يا رب الارباب ترى كبدى ذاب في جهنم هل تنى^{نصيب}

من بحر وصالک ترمی کلی اترق من بار بعدک و فراقک بل لی قسمه من نور تو ز
 او دعا نک ای رب سألک بالذین سکوا بحبل الصوم حباً لامرک و اقبلوا الی اوقی^{القبضه}
 شوقاً بحاکم بان کتب حبک ما یقر بهم الی الجواز الذی من شرب منه لا یأخذوا^ن حراً
 فی امرک ولا تکره شؤمات العالم فی حبک و رضائک ای رب اسألک بان ی^{ین}
 اعمالنا بطرار القبول انک انت الغفور الودود .

بسمی المشرق من اوقی العیان

یا نصر الله اسمع الله من الله و المرفعه علی الارض العیضا شاطی بحر غیاة ز
 مالک الاسماء لا اله الا هو لغز الواحد العلیم نحریر انما نوصیک بما غیبی لا یامرک
 و ما یرفع به امره المبرم المتین و نوصیک فی انک ان له شأنا عند الله رب العالمین
 طوبی لبعدها بما امر به فی کتاب العزیز حمید ایاک ان ینعک شیء عن^م عبادک
 او تحبک شہات المرین الذین اعرضوا عن الحق و اقبلوا الی کل مشرک لیب

قل اسألك يا من في قبضتك زمام الملكات واعنته الكائنات باسمك الذي ابرزت
 الآيات وسخرت الجهات بان تجعلني مستقيماً على امرك وما طعنا بك وخالوا بما ابرزت
 في كتابك انك انت المقدر على ما تشاء لا اله الا انت القوي الغالب القدير

سبحي المشرق من افق سما، البيان

قد ارتفع الشدايق من الارض والسماء وطوبى للاذن فازت ولسان اجاب ولقلب قبل
 ولرجل سرعت ولوجه توجه وعين برأت افق الظهور وظهور وانظر ما اراد من ليدى الله الامر
 المقدر القدير شهد على الاعلى بتوجهك واقبالك وحضورك واصفاً بك والورد في
 باب فتح على من في السموات والارضين قل سبحانك اللهم يا الهى لك الحمد بما
 الى مشرق آياتك ولك الشكر بما سقتني كثر البقاع من يد عظامك وارتقى فحك
 الاعلى وسمعتني مذالك الاصل اسألك يا ماك التي احاطت الاشياء
 والملا الاعلى وسكان الجنة العليا بان تجعلني ثابتاً راسخاً مستقيماً على حجاب اول

ثم قدر لي خير كل عالم من عوالمك انك انت النور الرحيم.

بسمي المشرق من افق الملكوت

يا ورقي وافاني يذكرك مولايك في السجن الاعظم انه ذكرك قبل وجودك وفي هذه الايام^{تبي}

فيها طهرت اسرار الكتب وما كان مكتوبا في علم الله رب العالمين ان اسكري بك

وقولي لك الحمد يا ابي باجلسني ورقة من اوراقك وكنتني من قلبك الاعلى من

الافان الذين ذكرتهم في كتبك وبرزك ولو احك امرت العباد بحجم وودهم فضلا^{من}

عندك اسالك بان تزيدني على ذكرك وثنائك انك انت المقتدر العليم الحكيم.

بسمي الظاهر العالِب

قل الٰهِي لِمَ خَفَّتْ الْعِيُونَ لِعِبَادِكَ وَعَظِمْتَ بَصَائِرُ مَنْ فَضَّلَكَ ان عَظِمْتَ لِمَا شِئْتَ

جَمَالَكَ وَالنُّظْرَى لِيْ نُوَارٍ وَجَمِكَ فَكَشَفَ الْاَحْجَابَ عَنْهَا يَجُودُ وَالطَّافُكُ ان خَلَعْتَهَا

يَا اَلٰهِي لِنَعِيْرِكَ اِذَا تَشَهَّدَ الْاَشْيَاءُ بِاَنَّهُمْ فِيْ خُسْرَانٍ لَمْ يَكُنْ عَظِمْتَ مِنْهُ فِيْ مَمْلَكَتِكَ وَغَرَمْتَ مَا مَجُوْزًا

فوادی مقصود قلبی احب ان تغذی بعباد لم یک اعظم منه فی علمک و بکتب
 غیب لعالم ای رب کنت اقد ازتری نسیم یوم ظهورک فلا یقطنی لهمنی ما کنت
 عنه فی آیات ای بت جدت عرفک و سرعت الیک اسألک بان تجعلنی مجرماً
 عما قد رسی فی کتابک من بدایع فضلك و لا ممنوعاً عن الاستقامه فی امرک فاکتب لی
 یا الهی من قلبک الاعلی خیر الآخرة و الاولی انک انت المقدر القدر .

بسمی المستوی علی عرش البیان

یا بزرگ علیک بهار الله و عنایتہ امروز نذا بدرجه علیا سیده و لکن سمع عالم
 کون از اصغای آن ممنوع و مقصود از این بند آنکه آذان اهل امکان استعد نمایند
 برای اصغای کلمه علیا اتی با طلع بها الا الله مولی الوری و رب العرش و شهری
 یوم یوم الله و امر امراد و لکن قصص اولی و حجیات اسما احزاب را از مشاهده و اصفا
 منع نموده قل الی الی اشهد بانک خلقتنی لعرفانک و اظهرتنی للتقویام علی حدیثه

اولیایک ای رب تبارک و تعالیٰ تمام کتابک و باطن من عندک اسماک بسره و جیبک
 حین صعود و ایک بانجذاب نقطه الاولی عند ذکر اسمک الاهی و نورک الساطع
 الایح من افق سهار ظهورک ان تجھلنی فی کل الاحوال فاطقاً باسمک و ناظرًا الی اصک
 و محرراً بارادمت تشبہ بیک ای رب تبارک و تعالیٰ مشتعلًا بنا حبک اسماک ان تؤید
 علی عمل منی لظهورک و ایاک انک انت المقدر علی ما تشاء لا اله الا انت بحاکم الامر ^{بصیر}

بسمی المشفق الکریم

یا ایها الناظر الی الوجه و اردشد بر شما آنچه بر نفس حق و اردشد آسمان گریست سما
 نوحه نمود بقتین بسین بدن اگر دنیا قابل القبه حق جل جلاله خود را بدست دشمن نمید
 نزد بصیر آنچه مشاهده میشود اول من آن بعدم راجع لذات و نفسی که از گور باقی آسیا
 و بنسایت مخصوصه الہی فائزند بقدر خرد دل قدرند داشته محزون میباشد از آنچه بر شما
 و ارد شده کل در کتاب اعظم اعلی ثبت گشته سوفیون الغافلون جزا اعمالهم

وترون اجرهم عند الله العلي العظيم لو يرون المشركون ما قدر لهم لينجوا من انتم لو ترون معانم

تريدون بها نفوسكم لسان الصدق في المعام الاعلى طوبى لمن فاز وويل للاخسر

الذين منعوا عن هذه المعام الكريم البهار عليكم من لدى الله رب العالمين .

بسمي المشفق الكريم

يا سمي المقصود اسمع ندا الله العزيز الودود من معانمه المحموداته لا اله الا انا من القيوم قد

انزلنا الايات واطرنا البينات واما كان مخزونا في خزائن حصمه الله مالك ما كان وما يكون

من الناس من قبل منهم من اعرض ومنهم من توقف ومنهم من اتقى على قلى بظلم ناهج

اهل الملكوت انما ردنا ان يذكر احوال الذي سمي بحسن قبل على في كتاب الله رب

الغيب والشهود شهده الله سمع اذ ارتفع النداء وقبل اذ انار ارق الطهور بكلم الطور واعتر

بما نطق به القلم الاعلى في هذه المعام المرفوع وشهده الله راى في سبيل الله ما لا يحب ان

يراه وسمع ما لا يريد ان يسمع شهيد بذلك من عنده كتاب مرقوم قد ورد عليه

وعلى اوليائي ماناج به سكان الفردوس والذين طافوا العرش في الاصيل والكوربان
 قبل على عليك بهائي وبها قلبي وبها لوجي وبها من في الارض والسماء وبها الفردوس
 الاعلى والجنة العليا طوبى لك وبما آمنت بالله ربك ورب العرش والعرش في
 يوم فيه عرض العلماء والعقلاء والامراء الآمنين بالله مالكا للوجود وبما منعك شيئا
 من الاشياء وما حجتك سجات الذين كفروا بالشاهد والمشهود طوبى لك ونعماً
 لك ورحاك بما فزت به يا قلبي الاعلى حين صعودك وقبلة وبعده ان ربك هو اكلم
 على ما يشاء بقوله كن فيكون باسمي المقصود انا ذكرنا انا خاك بالاعتدال الدنيا وما فيها ونعز
 واله باورد عليكم من القضاة المحترمة ونامرك بالمعروف في الهه وبالعدل والانصاف
 في كل الامور انا وصيوناك والذين آمنوا في الواحشتي بما يرتفع به امراته فيما سوا
 ونظير مقامكم بين الاديان ان ربك هو الناصح بالحق فضلاً من عنده وهو الحق
 علام الغيوب البهاء عليك وعلى من تمسك بالمعروف امر من لدى الله مالكا ليوم

الموعود وكتب على اوليائي هناك فضلاً من عندي وانا المتقد الغرير الودود.

بسمي المظلوم الغريب

يا محمود ان المظلوم يذكر بفضلده ويذكر آيات الله رب العالمين ويشكر بما

قدر لك من لذي الله المتقد الفضال الكريم سمعنا ذلك ذكرناك واقبالك قبلنا

ايك من بند الشطر البعيد ونوصيك بالاستقامة الكبرى في هذا الامر الذي

ارتعدت فرائض الاسماء وانا الناصح العليم قد اعرض عن البيان عن منزله وسلطانه

وكفروا بالله العزيز الحميد الا الذين سمعوا النداء من الابق الاعلى وقالوا لك سجد

يا مولى الورى ورب العرش الثرى بما ايدتنا على الاقبال واعرض عنك كثر

خلقت اى رب انى مقبلاً اليك وتممت كما جعل الطائف اسألك بلنا الى بحر

سايك وبانوار سير ربك بان تجعلى مستقماً عن ذنوبك وناطقاً بذكرك ونا

بعث لا تمنعنى شئ من الاشياء عن التوجه الى انوار وجهك يا مولى الورى ^{الحكيم} والذات المتقية ^{عليه السلام}

بِسْمِ الْمُهَيْمِنِ عَلَى الْأَسْمَاءِ

يا عبد الله يذكر المظلوم الذي ورد عليه ما ذرفت به عيون العظمة وناح الملا الأعلى
 صاحب النبيون المرسلون قد قمتنا على الأمر في أول الأيام تقيم ارتعدت فرائص كل
 قائم واضطرب فكل مقتدر ورتت أقدام العلماء والفقهاء الذين كفروا بالذي آمنوا
 إلا أنهم لا يعرفون يعبدون الأوثان ويطنون أنهم أهل التوحيد لا تقسى المهيمنة على ما كان
 وما يكون بأعراضهم اعرض كل معرض وقام كل ظالم شهيد بذلك عباد مكرمون الذين
 ما حوتهم سطوة أجبابره ولا شوكة الفراعنه ولا التصوف الجنود كذلك مطلعت من
 سماء البيان امطار البرهان طوبى لمن شهد وفاز وويل لكل خافل محجوب امانويك
 والذين آمنوا بالاستقامة الكبرى على هذا الأمر الذي بيضت به الوجوه أنك
 اذا وجدت عرف البيان من قلم الرحمن ثم قل لك اسجد يا مولى الاسماء وفاطر السما
 بما ذكرتني اذ كنت في سجن الاعداء شهدتك انت المقتدر على قاتل الآلهة التي

بِسْمِ الْمَوْلَى الْمُتَّقِدِ الْعَلِيمِ

یہ اللہ اٹھ نمود و نفسش را نمود طوبی از برای نفسی کہ راه را دید و بان پیوست شبانی
 منع اہل عالم اورا از توجہ بصراط مستقیم باز نہ داشت صراط در رتبہ اولیہ و مقام اول
 نفس حق جل جلالہ است الذی ما علی التہا بہ یطق بین الارض و السماء و در مقامی حکام
 و او امر دست کہ در کتاب از قلم اعلیٰ مذکور و مسطور حمد کن معصود و عالمیازا کہ فائز شدی
 بانچہ کہ علمای عالم از آن خافل و محجوبند الا من شہد اللہ و صیتت ینمائیم ترا با ستقامت
 چہ کہ سارقین و خائنین موجود اگر فرصت یابند لولہ محبت الہی را بر یابند نسالہ تعالیٰ
 بان یؤتیک علی حفظہ باسمہ المہمین علی من فی السموات و الارض ہو المتقدیر العزیز محمد ^ص

بِسْمِ الشَّاطِقِ فِي مَلَكُوتِ الْبَيَانِ

یا محمد قبل حسین قد ذکرناک مرۃ بعد مرۃ و بندہ ہی کثرۃ اخری ان اشکر مولیٰ الوری
 مالک الآخرة و الاولی الذی خطک و نصرک و ایدک و عرفک ثم انبأ العظیم فی يوم

اعرض عنه علماء الارض وفتها نسا و عرفاننا الامن شانا الله رب العالمين لك
 ان شكر الله بهذا الذكر الاعظم الذي به تصوع عرف الرحمن في الاقطار و نصبت
 رايه اتنى انما الله رب العالمين .

بنام خداوند الكبر اعظم

نامه ات تلقا عرش حاضر و ملاحظه شد انشا الله در كل احوال با و امر التيه که در رب
 منزل از علم اعلی نازل شده متمسک باشی چه که اوست سبب حیات عالم و خطم
 قد غفرک الله و اباک فضلا من عنده انه لهو الغفور الکریم الیوم باید کمال حکمت ^{تبیان} قیام
 و بما یرفع به الامر عامل شوید ان مع اصفیاءه و یقدر لهم ما یفهم فی الدنیا و الآخرة له هو ^{القدر} المقتدر

بنام خداوند بخشنده

امروز سحاب ظلم انوار آفتاب عدل راستر نموده و اسباب ظاهره غافلین را بشانی ^{مغفور}
 داشته که بخار به و مجاوله بر خاسته اند و عساف تمام قیام کرده اند و گمان خرد بر اطفالی

نوراحدیہ و اخلاوقا و ما رسد رة الہیة قادرند بہیات بہیات بعد از کوششها و سعیهای فرعون
 و طاووس حضرت کلیم از بیت او ظاهر نما لائفہ یدانہ فوق ایدیم و ہوا العا ہر فوق عبانہ
 و ہوا القوی الذی لم تصنفہ سطوہ العالم و لا تخوفہ ضوضار الامم لہو المقدر علی ما شاء و
 قبضتہ زمام من فی السموات و الارضین طوبی لمن ذکرک ان لہ شأن عند اللہ رب العالمین
 و طوبی لک بما سمعت و اقبلت و اجبت بک المقدر القدر اید و تان کل
 و صیت ینما یم بانجہ کہ سبب اعلا می کلمہ اللہ است جنودی کہ لم یزل و لا یزال قوی
 و غالب بودہ اعمال طیبیہ و اخلاق مرضیہ بودہ و خواهد بود طوبی از برای نفوسی کہ بیا
 جنود مدائن قلوب افتح نموزہ زندہ نرسن بسید و دوستان خود را از اعمال مضرہ و حط
 فرماید و بما یعنی لایمہ نماید نماید اللہ علی کل شیء قدیر اما ذکرنا بک فی الراح شئی بذکر
 لایعاد لہ شئی فی الارض شہد بذلک من سبط فی کل شأن انہ لا الہ الا انما العظیم اعظم
 ابہا و علیک و علی من اقبل و فاز بہذا العبا العظیم اکمل اللہ العظیم حکیم

بناام لکھا خداوند بی مانند

یا حسین بخت الہی و شعلہ نما نمودت رحمانی بر خد مت امر قیام نما امروز ہر نفسی
 نصرت نماید باید از ما عنده بگذرد و با عنادتہ ناظر باشد یا حسین امروز در یامی کرم
 موج و اشرفات انوار آفتاب جو در کل وجود را احاطہ نموده ہر نفسی اندہ بر جاست
 قعود اورا نسید و توقف اورا خذ کنہ بخنود بیان بر وح در یگان گمراہان اہدایت
 نماید و ضعیف از آفت بخشد از این کلمہ علیا نفسی تعجب نماید ابن مریم علیہ سلام آندہ
 سلام انبیاء صیادی را ملاحظہ فرمود کہ بصید ماہی مشغول فرمود و امرا بگذارد و یا
 تا ترا صیادانام نمایم بعد از این کلمہ کلیل بود نطق یافت جاہل بود بجز علم درآمد فقیر بود
 بملکوت غنارہ یافت ذلیل بود قصد ذرہ عزت نمود گمراہ بود بانوار فجر ہدایت
 فاگر گشت چه کہ از خود گذشت و تخی پیوست آمال را بنا جب سوخت و حجاب ترا
 با صبح تعین شتی نمود تا در دنیا بود یا روح آندہ ناطق و چون سل حصی نمود بمعامی فنا

که اقلام عالم از ذکرش عاجز و طوبی از برای نفوسى که الیوم شہات معرضین و اشارت
 مکدین و ضوضا، اہل بیان ایشانرا از مقصد و احسان منع نمود امروز روز استقامت
 است و روز خدمت جہد نماید کہ شاید فائز شوید یا چہ لہى انہ مذکور و در کتاب مسطور
 البہا، علیک و علی کل ثابت مستقیم .

بنام خداوند توانا

کتابت در منظر اکبر بجا مالک قد فائز و نعمات حب از آن استقام شد علی الیوم یا
 اردوستان الہی کہ از من فی الامکان در پیش گذشتہ اند و بل محبتش کتابت
 رایحہ ایمان بشانی متضوع باشد کہ جمیع عالم از آسایند بلکہ اہل قبول از آن نعمتیکہ
 بحیات ابدیہ فائز شوند بگوای اجبای الہی امروز روز است و امروز روز تو جہا
 و امروز روز ذکر و شناست و امروز روز فرج عظیم و سرور اکبر است باید جمیع با کمال اتحاد
 و تقدیس و تزیینہ بذر حق مشغول باشد و جہارت محبتہ اللہ بشانی ظاہر شوید کہ افسردہای

عالم شغل شوند پس نه اعلیٰ آنه بعزیز جده نماید در خدمت امر کلمی که در الواح نازل شده
 لعمر آنه بیاوم پس له شبه لاشل ان اعلموا فیه ما ازناه فی کتاب حسین ^{لمین} آنکه در کتاب

بنام خداوند عالم توانا

صبح را قبل باین یوم مبارک بشارت دادیم و چون از اقی اراده حق ظاهر شد گهری
 از عباد معرض و غافل مشاهده شدند طوبی نفس گرفت و جدت نجات آیام ^{لمقتد} بها
 القدر انشاء آنه اجر لقا از برای دوستان یعنی نفوسی که کمال استقامت یافت
 اعلیٰ توجهند در کتاب ثبت میشود لا تحزن عن البعد قد حال بینا عباد مغفلون
 فاسأل الله بان یرفع الحجاب ^{انه} لهو المقتد العزیز المکرم

بنام خداوند دانا

حمد مقدس از ذکر و صد و مالک وجود و سلطان غیب و شهود رالاتی و سزا است که
 بیک کلمه حکم صراط و میزان و ساعت و قیامت و حساب و جنت و نار را ظاهر نمود

بر نفسی قبال نمود و با صفا فائز گشت و از اصحاب فرودس اعلیٰ لدی ائمه مذکور
 و از قلم اعلیٰ مسطور و بر نفسی اعراض نمود و از اهل نار لدی المختار مذکور یا و قوی
 بهائی ادگری ربک و سچی ماسمه العزیز البدیع در لیلی و ایام مذکورش مشغول باش
 و بحسب متمسک کرد و ظاهر از ظلم ظالمین و بغضای معاندین از ملکوت عزت
 دوری و لکن در باطن در اعلیٰ المقام بر سر رعزت ساکن و جالی غمگین و غمگین
 ملوک و ملوک و امرا و حکما کل بعدم راجع و کلمه مبارکه العزیز و اولیایه ظاهر بود
 کرد و اسگری ربک بنده افضل الاعظم الذی احاط من فی السموات الارین
 البها من لذنایک و علی کل ائمه آمنت بالفردا نجبر

بنام خداوند عالمیان

ندایت در سخن اعظم اصفا شد و نامه ات بمحاط مظلوم عالم فائز گشت انشاء
 بر امر ائمه مستقیم باشی و در کل احیان باقی رحمن ناظر چه که شیاطین دین کین بود و مستند

نسال انديمان بچھط احبانه من جنود انفس و الهوى و تعيرهم الى الاقنى الاعلى و عليهم
 يا عليهم مطالع الاستقامه بين البريه انه لهو المقدر القدير نيكوست حال نفوسى كه
 اليوم حتى توجه نمودند و ارقم اعلى ذكرشان جارى شد ان لم حسن باب .

بنام خداوند علیم خیر

قلم اعلى متابعا ترا و اعلی مرفوع را ذكر نموده طوبى له بما سمع و اقبل و بفتح و شكره
 الغفور الکریم و جميع احوال بنى متعال ناظر باشيد و بجل خاتيش متسك و بذيل
 متشبه انه لهو المقدر على ما يشاء لا اله الا هو المتعالى العليم الحكيم .

بنام خداوند مهربان

و قابع شماسفرا و خضر ادى العرش معلوم و مذکور انه لهو اتقى علام الغيوب انما شكرو
 من الذين اختلفوا فى امر الله و بهم مكد صافى كاس عرفانى بين برتقى و كسفت شمس
 تعديسى و خف قمر سلطانى انما خلقنا لكل الموده و الوداد و المحبه و الاتحاد و سائلا

بان یؤید الکل علی ما یحب یرضی انه لہو المقدر القدر ای ذبح اختلاف سبب و علت
 تصیح امر آنہ بودہ و اتحاد و تقاضا سبب علو امر طوبی لمن ترک الاول و تمسک با
 فی سبیل اللہ رب العالمین باید بجانب در کل احوال بخدمت امر مشغول باشند و سبب
 اتحاد نفوس گردند علم علی در کل احیان اجبای خود را بآنچه سبب احتیاج است
 و بجاست تعلیم نموده و امر فرمودہ و لکن کثری از آن غافل اند یعنی از غیوم ہستی
 شدہ حزن این مظلوم از ظلم ظالمان نبودہ چہ کہ ہر وقت ہر حسین ظلمی بر شجرہ مروارید
 سبب ارتفاع آن گشتہ چنانچہ مشاہدہ نمودی و مینمانی و لکن از اعمال بعضی از
 دوستان حزن در دیدہ شدہ بلکہ المظلوم فی ہذا المقام المحمود ای ذبح کمال
 سعی و جد و اتحاد قلوب و تقاضا نفوس مشغول باش شاید اریاح کردہ ساکن شود و عرف
 محبت و صفا مابین اجبا متضوع گردند نسال اللہ بان یؤیدک فی کل الاحوال علی
 خدمتہ امرہ و یرزقک ما یرح قلبک و تقر عنک انہ لہو المقدر علی ما یشاء لا اله الا

جو بعلم حکیم قدحضر الغلام فی ساحتہ مولیہ و توجہ الیہ وجہ القدم من ہذا المنظر الکریم
 سوف نرسلہ الیک لو شاء اللہ انہ لہو المعطی البازل الکریم انما بہا علیک و علی
 اہلک و من معک الذین آمنوا باللہ الفرد الخبیر .

بسم خداوند کبیتا

ام البیان نطق و یقول قد اتی الممالک الملک تہ المہمن القیوم ام العرفان ساد
 با علی اللہ امانہ ظہر من کان کھنوا مخروما فی کثر العصمہ و ستورا عن مشاہدہ العیون
 و ام الکتاب یصح و یقول تہ اتی من ارنی و ظہر من رخصی اتعوا اللہ یا ملا الارض
 ولا تفر و بالذی اتی من سما و الظہور باعلام الحجۃ و البرہان و لا تکونوا من الذنیم لا یسعد
 یا ام امی علیک سنائی و عنایتی عمدہ و عصرہ عباد و مطر ایاہم ظہور بودہ اند چنانچہ
 بر این کلمہ شاہد و گواہند چون عالم بانوار سیر ظہور منور علما سبب مشغول و ابطال
 در حال بر اعراض قائم و مشہود بالاخرہ بر سفاک و مش قومی اوزند حمد کن مقصود علما

ترا اطلالت نفوس غافلہ قدرت و اقتدار نبات عنایت فرمود و بر اقبال ناید
 نمود چه بسیار از رجال محرومند و با وہامات خود محتجب و چه بسیار از امانا و بشر
 عرفان فائز و باقی اعلیٰ متوجہ یک ائمہ مؤمنہ مقدم است عند اللہ از اثری انفس
 طوبی لائمه اقبلت و فارت و بل بعد غفل و کان من المرصین یا ایتی و در می آیتی
 ندائی من شطربحنی انه لا اله الا انا اشفق الکریم نذکر فی هذا الحین نبک التی سمیت
 بمریم و ذکر لسان القدم فی هذا المقام الرفیع بشره بذكری آیا؛ نسال الله ان یؤید
 علی الاستقامه علی هذا الامر المبین و نذکر نبک الاخری التی صعدت الی الله
 العزیز اکمید انما طهرنا ما حین صعودنا بمطار الرحمة و الفضل و انحننا ما الی الرفیق الا
 و اسمعنا ما حنیف السدرة و ارینا ما اقصی الابھی فضلا من عندی انما الغفور الرحیم
 و نذکر انہما محمد الذی فارنی هذا الحین بذكری العزیز البدیع یا محمد قد اخذ الاضطراب
 سکان الارض مما اتی مشرق الوحی برایات الالهام قل اتقوا الله یا قوم و لا تموتوا

من الذین انکروا حجۃ اللہ و برہانہ و جادلوا بآیاتہ الا انہم من اللاحضین فی کتاب اللہ
 رب الارباب یا نصر اللہ ان المظہم ینذکرک من شطر السجین یا سجد منہ کل ذی شتم
 عرف عنایہ ربک مالک الایجاد اذا الرفع اشقیق قم علی الامر باسقامتہ برتعدہ
 فرائض الاسماء کذلک یعلمک من عنده ام الکتاب فندکر احتک الیٰتی تطقت
 بشوار بہا بذکر لا یقطع عرفہ بدوام اسماء اللہ مالک المائب یا ورتقی اسکر می ربک
 بماؤت بآیات اللہ والواحد اذ کان الرجال فی میرتہ و شقاق طوبی لک لا
 اتی اقببت و آمنت بآیۃ مالک الرقاب اما ذکرنا کم و ارسلنا الیکم ما جحدہ نورا
 للعباد و ذخر للعباد البہاء المشرق من اق سما بیان فی علیکم و علیکم و علی الذین
 قاموا قالوا اللہ ربنا و رب العرش الثری الا انہم مظاہر اسمی القدرین العبادہ

بنام خداوند یکتا

حق نسیع خلق مخصوص این یوم ازستی ہستی آورد و بعد آفتاب فضل برکات

تو بجای فرموده جامع عرفان دست تحقیقی فائز شوند و همچنین کل را بر استقامت
 نمودند و ملک بعضی لطین و با بی نقص عهد نمودند و میثاق الهی را شکستند امی امه الله
 تو باقی استقامت ناظر باش شانی که از کلمات نا عین و اشارات معرین
 و کتاب سخن ارتق ممنوع نمائی این است وصیت حق عباد و اما خود را

بنام خداوند یکتا

در مصیبت حزب الهی در آن ارض آفتاب نوبه نمود و سراج گریست و مفضل
 و ساه منعموم و سحاب مغموم و لکن عباد خافل از کل خافل زود است که مجازات
 اعمال امشاده نمایند این الذنب و این الرقار و این الکاذب فی ارض الطاء
 قد اذخیم الله بنهم و یاخذ الذین ظلموا حلیم من دون نیته و لا کتاب من الله
 رب العالمین آن نفوس در حشران شمارا در این صین قلم رحمن ذکر نماید او ست
 مطلوبین و ناصر کربین بعد از الله که معکم شهیدند لک کل الاشیا و لکن القوم فی حجاب

سین الباء علیک من لدی الله الواحد الفرد العظیم الخبیر .

بنام خداوند کیت

یا اسمی آثار فغان که ارسال داشتید عبد حاضر تمام آنرا ذکر نموده است که بکنایت

فائزند و در ظل صدره جمع ذکر جناب مستغ و جناب میرزا آقا و سایر افاضان علیهم السلام

ذکور است، الله بذکر و شایسته است امر مؤیدید اینکه جناب فغان قبل از تق

علیه بهائی در باب مطلب جناب طایح علیه بهاء الله نوشته قبول شد

نصف حقوق آن ارض انفقاری آن ارض قسمت نمایند و لکن چند کنند

تا جمیع ماس ما بر می از امور مشغول گردند آنه نزل من سمار العنایت بر که من عنده الله

لهو الفضال الکریم ماین فقره بسیار تنگ جوئید قسمهای دیگر که از قبل بوده است

شان انسان نبوده نیست اما نخب ان نری احبانا مستغلاً لا غطر اظم علی

کل را بیا ارتفع به غنیم و شانهم و مقامهم امر فرموده و غنیم آنچه از بحر اراده ظاهر شد

در ارض مشاهده خواهد شد الامر بیده یفعل و حکم و هو الامر حکیم و از برای حقوق الهی
 قراری است معین بعد از تحقق بیت العدل علی ما اراده الله حکم آن ظاهر میشود
 جناب الف و س ارض صادر نموده بودند انشاء الله با سقامت کبری فائز
 شوند و کمال محبت با اهل بیت سلطان شهدار قارن نمایند خدمت ایشان لدی
 الحق این است که ذکر شد طوبی للتاسعین مخصوص ایشان لوح نازل و ارسال شود
 جناب میرزا صادق انشاء الله بیا سخته است مؤید شوند چندی قبل ذکر کل ارقام علی
 جاری از بعد هم لو شاء الله بان فائز شوند طوبی لمن بذکر الصاد و ماورد فیها عالم را
 احزان و بلا یا احاطه نموده آنچه ذکر شد البته واقع خواهد شد در عبودیت الهی ملاحظه
 کنید آیه سینه من سیات الذب و الرقش چه مقدار از بلاد و نفوس که از سینه نام
 نفس سوخته و منقود گشتند از عباد بانابه و رجوع فائز نشوند بیرون بلا ارات عین
 و العاقبه للمتقین آنچه از اراده جناب افان سید قبل میم علیه بهائی ذکر نمودید

نما و خوبی له حق شهادت میدهد و آنچه ذکر نموده اند صادق و عملشان سه بود
 هست لوح الهی که در سنین قبل مخصوص این نازل و ارسال شد بر این مقام
 شایسته و لو اولاد است نه اولادش انجیر و لکن باید آنچه از مشرق امر ظاهر شود بحال و ح
 و یحان بان عمل نمایند تا از نفوسیکه از بحر رضا آشامیده اند محسوب گردند و عمر
 این مقام بسیار بلند است چنانچه نقطه بیان میفرماید جمیع باید سعی نمایند تا کلمه
 رضا فائز شوند اراده ایشان قبول شد نزد خود ایشان بماند و تجارت مشغول شوند
 آنچه حاصل شد نصف آنرا خود تصرف نمایند و نصف دیگر با آنچه امر صادر گردد
 عمل شود فی الحقیقه این وجه را قبول نمودیم و علامت قبول آنکه صد تومان آنرا بدو
 محل ارسال دارند نصف آن در اسکندریه نزد جناب قاضی محمد مخصوص ایام آقا علی
 و باقی عایه بهار الله که در مصر باقی اعلیٰ صعود نموده و نصف دیگر در ارض که
 با هم حرم برسانند چه که مدیون شده اند و در باقی عمل نمایند آنچه ذکر شد و اما فقره جناب

میرزا محمد ارفان علیه بهائی قد قضا الامر و منع الوجه الی جودتی جود ربّه المعطی الکریم
 احمدی این اعمال خالصه آثار آن در ارض نافذ و ساری همان قسم که اعمال نعوس
 خبیثه سبب و علت بلا یا و زرایای ارض است این اعمال طیبه خالصه هم که لوجه
 الله ظاهر میشود سبب حیات و علت ظهورات خیریه بوده و خواهد بود جمیع افعان
 را بکبیر میرسانیم و بشارت میدیم انشاء الله موقی بوده و هستند منبغی لهم ان سکره
 استفی الیالی و الايام انه ایدهم بفضله و عرفهم سبیله و انطقهم بشانه و اشهدهم ما
 عنه عیون اکثر العباد و اسمهم ما لا فایز با صفاة من فی البلاد الا من شاء الله ما
 یوم الدین البها من لذنا علیهم.

بسم خداوند یکتا

یا علی بنایت الهی فائز شدی و از بحر عرفان نوشیدی از حق مستطیم در جمیع
 ترا مؤید فرماید و بر امرش ثابت و راسخ و مستقیم دارد چه که بعضی از نفوس ملاحظه میشوند

بشاید اوراق بایسته اریح نفس و هوی آنها را حرکت میدهد کیف یشار اولیای الهی
 الیوم باید برام بشاید خیال ثابت باشد از قبل تا قلم اعلیٰ فائز شدی حال مجدد ترا در
 نیمائیم و وصیت میفرمائیم معروف و ناشی سبب ارتفاع امر الله است هر نفسی الیوم
 بیک کلمه از کلمات علیا که از ارق قلم اعلیٰ اشراق نماید فائز شود او بکل خمیر فائز است
 از حق مطلقیم کل را بر خط این تبه و مقام مؤید فرماید اوست قادر و توانا و دوستان
 آن ارض را بگیریم و باستقامت کبری اعمال طیبه و اخلاق روحانیه و وصیت
 میمائیم الباء علیک و علی من بعدک من الذین ذرّوا عیاق الله و عهدده کائنات علی نقین^{مبین}

بنام خداوند بکلیت

یا وقتی علیک بهائی و عنایتی لازمال در ساحت مظلوم مذکور بوده دستی حمد کن
 مقصود عالم را که در میساکنی که ذکر الهی از او مرتفع و نفسی منسوبی که از اول آیام مذکر
 حق مطلق و بر خدمت امرش قائم قدر این مقام را بدان سبح عالم و عباد و امان مخصوص

معرفت حق جل جلاله از عدم بوجود آمده اند حال آنکه ای عالم یاد حق بسیار کم و کُنُتس
 و ساجده توجّه بنمایند و بحال خضوع و خشوع بذكر و توجّه مشغول معذک از عرف قمیص
 ظهور محرومند و از شاطی بحر قرب وصال ممنوع و در از فضلش هدایت فرمود و راه نمود
 فائز شدی آنچه که مقصود از آفرینش بوده قولی الهی الهی انما انتک و انما انتک
 اشهد بعظمتک و سلطنتک و بزرگ و قدرتک و کبریاک و بانک انت الله لا اله الا
 انت لم تزل کنت میمنه علی عبادک و امانک و مقدر اعلی من فی ارضک و سما
 اسألك برحمتک الّتی سبقت الکنانات بفضلك الّذی احاطت الکنانات
 و بانالی بحر علمک و بانوار و جک بان تجلینی فی کل الاحوال مقبلاً الی افک الاعلی و
 تمتدیک بجل عیاک یا مولی الاسما و فاطر الاسما ثم اسألك بان تقدر لی خیر الآخرة
 و الاولی و ما ینبغی لبحر کرمک و سمار جودک یا من فی قبضتک ازته المواسب و العطا
 لا اله الا انت الغفور الکریم و الحمد لک اذ انک انت مقصود العارفين .

بِسْمِ خدَاوندِ کِتَابَا

یا دوقتی در اراده و مشیت الهی و عنایت ربانی بگردن ما چه مقدار از رجال الیوم از عرفان
 غنی مجال محروم و ممنوعند و تو بنیادش فائز و باقی اعلیٰ ناظر اوست مقدریکه آنچه جای
 فرماید و امر نماید حق محض بوده و هست از برای اصدی مجال لم و بم نبوده و نیست و نیست
 مینمایم ترا و جمیع اماء آن ارض را بتوجه تو کل و استقامت فضل و در قبضه قدرت
 اوست و رحمت باراده اش معش و تخطو عطا میفرماید بهر که اراده نماید طوبی از برای
 تو و آل تو که عرف یوم الله ادراک نمودید و بجل فضلش تمک جتید این مقام علی
 را باسم ابایش حفظ نماید البهار علیک و علی ما فی اللآئی اقبلن و بن احدین بند الله العظیم ^{سکیم}

بِسْمِ خدَاوندِ کِتَابَا

و چه قدم از سخن اعظم با جانش توجه نموده و نماید طوبی لمن قام علی خدمته الامر و عمل بما امر
 به فی کتاب الله رب العالمین قد سمعنا ذمک و احبناک بهذا اللوح لشکر ربک الغیا ^{الکریم}

بنام دانای حکیت

امروز جذب احدیت ظاهر نعمات وحی شانی متفجع که عالم وجود را معطر نموده
یا عزیز آید شانی مشاهده شوید که سلطوت قوم و ظلم آن نفوس ظالمه شمار محزون
نماید یک تفسیر عقب موجود است امر محترم الهی هر نفسی را اخذ نموده وحی نماید و
اگر این تفسیر که موثقی نامیده اند لوجه استه واقع شود هیچ فضلی آن نرسد و هیچ مقامی با آن
برابری ننماید لکن در صورتی که روح در صحن صعود از ماسوی استه فارغ و آزاد باشد
طوبی لک بما فرزت فی هذا الحین بهذا اللوح البین شکر و کن من سعادین .

بنام دوست مهربان

ای کنیز خدا انشاء الله در کل احیان بما امرت من لدی الرحمن عامل باشی و باقی
فضلش با فراتر حق استقامت بطلب چه که شایطین کمال مکر در کین عباد بوده و هستند
قولی ان احضنی یا الهی فی ظل غیابت الکبری انک انت المقدر العظیم حکیم

بنام دوست یکتا

ای همه نامه‌ات لهی المظلوم حاضران، الله بنایت الهی و فضل رحمانی لم
 یزل و لایزال با فضل متوجه باشی و در ظل سدره ساکن بحاطع عنایت الهی با حجاب
 خود متوجه جمیع را و صمیمت میفرماید بافعال و اعمال و اقوالی که سبب ارتفاع امر الله
 شود و نفس عمل شهادت دهد بر تقدیس و تزیین او و آنچه مخالف است بکتاب الله
 فاسالی ربک بان یوفق الکل علی ما یحب و یرضی .

بنام محبوب عالمیان

یا حبیب الله علیک بهائی ایام حضورند که حضرت باری جل جلاله را بر حق
 عظیم است چه که در اول ایام شب تا آید فرمود و بمقام قرب و قدس راه نمود
 فضلش احاطه نموده و عنایتش شمارا اند کرده و از او بهامات حزب قبل مقدس
 و نزه داشته قل لک الحمد یا الهی بما هدیتنی الی مشرق و حیک و مطلع ایاک

و نورت قلبی بنور معرفتک و سرفتنی و احضرتی امام و جگت سمعتنی زندگ

اسئلك ان تجعلني ثابتاً على حبك و استغاثي امرک بحيث لا تمنني ^{التصوف} ابحرود ولا

ولا حياره الارض و فاعنتها انك انت المقدر العزيز الفصال اولياي ان ^{ضرا}

اقبل مظلوم سلام برسان جناب نورانه عليه بهاني و علی قبل اکبر و جناب محمد

و نعمت بدیع علیهم سلام الله و عنایتہ را ذکر مینمائیم و از حق جل جلاله از برای ہر

برکت و نعمت و صحت و حفظ و سلامتی و عرفان و ایقان و استقامت می طلبیم انہ

علی کل شیء قدیر ہر ہر کلام حکمت اقتضانماید و وقت امضا کند و جناب ناظر

علیہ سلامی و عنایتی مصلحت و اندباجاب مع امتی توجہ نمایند سائل اللہ ان

یخطبکم و یرزقکم ما قدرہ لعبادہ المقربین انہ ہو الفصال العطوف الامین .

قوله جل جلاله

یا ابرہاسیم قد حضر اسمک فی ہذا المقام الاعلی امام حضور مولی الوری ذکرک بکر

انجذب به افئذہ العارفين و انصت مع العباد الذين نقضوا عهده و ميثاقه و انكروا

حجته الى ان اقموا على سفك دمه الاقدس الاطهر المنير كذلك سولت لهم انفسهم

الا انتم من الاخيرين في كتاب الله مالك هذا المقام العزيز الكريم يا ابراهيم

هل تقدر ان تأخذ قروح البيان باسم ربك الرحمن و تشرب منه رغما للاعداء و بد

العزيز البديع قل يا ابي و سيدي انت اعلم بي مني اسألك ان تجعلني قائما على

خدمتك و ناطقا بمناك بحيث لا تخوفني جنود العالم و لا ظلم فراعته الامم الالهية

منعوا العباد عن التقرب الي بساط عرک و الورود الي تجه بجزايتك اي رب

تري المسكين قام لدى باب ثروتك و اعطيل لدى شاطئ سحر شفائك لم ادر يا

هل تمنعني اعمالی عما ذكرته و هل تؤيدني على ما اردت به وجودك و لربك و عرک ما مقصود العلم

احب ان ابوكل عليك في كل الاحوال و افوض امری اليك يا من في قبضتك

زمام المبدء و المال لا اله الا انت العزيز المتعال .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أنا سئناك امين البيان بين ملا الاكوان تفتخر بعناية ربك الرحمن ان ربك لهواكلم
 ان يا امين قل سبحانك اللهم يا ابي لك الحمد بما هدتني الى اوق امرك بعد الذي منح
 عنه عبادك وادخلتني في سرايق قربك وشرقتني بقايتك بعد الذي اهدتني
 جنود غافلون ابي رب نفسي على خدمتك في ايامي الباقية انك انت المتعديم

هو الاقدس الاعظم

قد بدت بامر من الله ورحمت اليه وانه هو في احسن بنايك وذكرك في هذا
 نفسى اليوم باقى ابيه توجبه نمود او يعرفان الله فائز واهل تصين در كتاب سين نكروا
 طوبى لمن فاز بهذا المقام الاعظم الرفيع متك باحكام الله ثم اعمل مما نزل في
 كتاب الله رب العالمين آية نفعك في الدنيا وفي كل عالم من عوالم ربك

العلم انخير

هو الاقدس الاعظم المقصد العلي العظيم

ان يا عظيم الاعلى ان اذكر من صعد الى الذروة العليا قبل اول عرف تصوع من
 قميص رحمة ربك ملك الاسماء عليك يا ايها النجم المشرق من افق السماء شهد
 فيكم لاج الاتق الاعلى ونظمت السدرة المنتهى ظهرت الكلمة العليا والذرة النورانية ^{الاولى} والقطرة
 الذي به ظهر السر المكنون والرمز المحزون وفصل علم ما كان وما يكون به سرت نسمة الله
 في العالم تمت بحجة على الامم وحكمت النعمة بما فاحت اتمه البيان في ذكر ^{العظيم} الامم
 واشهد انكم سحرت البحار وحررت الانهار وتوقفت الاشجار وظهرت الامار
 بزرت الاسرار وانا رت وجه الابرار وفيكم باح بحر العرفان باح عرف الرحمن
 وقع باب النجاة التي تطوف لها الجنان وفيكم طلعت الفجر الذي به طغى سراج الادام
 واشرفت شمس الوحي ولاح قمر الالهام وكم فاض بحر الحيوان لاجيا من في الامكان
 اشهد ان فيكم نصبت راية الله لا اله الا انا الميسم القويم وارفع سراوان نبي امانه

لا اله الا انا العزيز المحبوب وتعد عن لبيب العرفان في ملكوت البيان الملك بته
 المقصود العزيز الودود وانه هو الكتاب الاعظم والكلمة العليا والآية الكبرى وبه ظهرت
 مشيئة الله السافذة وقدرته المحيطة وسلطنته الباقية وقوته الهيمنة وانه هو الوجه الذي
 اسرق من افعى البقاء بعد فنا، الاشياء وبظهوره طلعت حمريات المعاني من قصور انسا^ن
 وظهرت الاسرار المودقة في الفرقان وبه برزت العلامات وشهدت بحصاه^ن المنز^ل
 الآيات وانه هو الذي اذ انهر مرت سبحان ونطقت الاشياء في ذكر الله ذي العظمة
 والاجلال وبه توجه كل قصير الى ملكوت العناء وكل متحير الى انوار الهدى وكل ظمان الى
 كوبر البقاء اشهد ان يعلم ظمرا بحال المعلوم ونطق العالم قبل القيوم وفك الرحمن المحموم
 وتحقق كل امر محموم واشهد انك انت الذي كنت موفا ببقاء ربك مالك الاسماء
 وتنورت بانوار الله اذ اسرق النير الاعظم من افعى الزوراء وهذا مقام ما سبقه ابل^ن الاشياء
 الا من شاد ربك فاطر السماء وانت الذي شربت حتى الايقان اذ كان الناس

فی مرتبه شتاق دادکت تقاریر الیوم الذی انزلہ الرحمن فی الفرقان قال وقوله الحق
 یوم تقوم الناس لرب العالمین طوبی لک بما وصیت بالمشاق او تقضه اهل الانفا
 واقبلت الی الوجہ فی حین ارتعدت فرائض العباد من سطوہ اهل الشفاق طوبی
 لک لمن یزورک بما جری من الظلم الذی بہ نصب التصراط ووض المیزان ظهرت ^{سین} ^{ذکر} ^{ال}

هو الاعطف

بسم الله الاقدس اللامع شهد الله انه لا اله الا هو يحيي ويميت ثم يميت ويحيي انه
 لهو الشاظر في المسطر الاعلى والناظر عن سنان الابهى تاني انا المعبود في الاخرة الاول
 وما صنع الناس عما امر به من لدى الله خالق الاسماء وناظر الارض والسماء .

هو السامع المحب

يا على قبل اكبر جميع عالم مقطر ظهور مالك قدم بوده ابد بحال نوحه وندبه وعجزه استمال
 از غنی ستعال ظهور مشرق وحی مطلع آتیش مسائلت می نمودند و چون عمنه عالم با

نیز عظم منور گشت کل بر اعراض قیام نمودند علت اولی و سبب اعراض علمای عصر بود
 هر هنگام که بحر علم ظاهر و آفتاب جود موجود و ما ظهور مرتفع کل جاگشتند و عباد الزمان
 ایجاد منع نمودند مع آنکه کل از برای عرفان این یوم از عدم بوجود آمدند طوبی ملک بکسرت
 اصنام الاولیاء و اقبلت الی مشرق الایقان آنچه بر تو دارد شد بر ما مگر و وارد اسکرز
 کاسکر نامبارد و علیانی سبیل استقیم و بناه العظیم لازل در ساحت اقدس مذکور بوده
 هستی از حق میطلبیم ترا یاید فرماید بر سر برانه هوا لصببار و امر الكل بالصبر و به الامرا الصمیم
 زود است که اهل ظلم و ظنیان بر خسارت خود و روح شما آفرینانید اگر بعد رستم ابرو
 آگاه شوند کل کلمه بقت ایک یا مقصود العالم ناطق کردند آنک از اذرت بنا
 و وحدت منه نفعات غیاسی قل الی الی ملک محمد با عرقنی از غفل عنک عبان
 و حلقنی مقبلاً از اعراض عنک اگر خلعت اسلک یا ملک الوجود بچو درک سما
 که ملک بان توید فی علی الاستقامه علی امرک و جبک بحیث لا یغنی ظلم و اعتت

عبادک و جبارتہ خلعتک تم قدرتی خیرہ الاخرتہ والاولی و ما یغنی فی کل عالم من عوالمک
 انک انت المقدر علی ہائسا، لا الہ الا انت الغفور الکریم قد ذکرتک ابو الفضل علیہ السلام
 ربہ الفضل ذکرتک بلوح نیادی بین الارض و السما، یا اہل البہا، ما نہ فرتم بالافاضل
 قبلکم عرفوا مقامکم تم انصروا ربکم الرحمن الرحیم طوبی سميع سمع و بصیر رأی و دل
 انما ذکر ابابا الفضل علیہ السلام نشد انہ قام محمدی و ظن بکبری شاننی و توجہ الی وجهی
 الی اقصی السیر البہا المشرق من اقصی سماء ملکوتی علیک یا ابا الفضل و علی الذین فازوا
 بہذا الامر الاعظم الارفع الاحکم المتین.

ہو السامع المحیب

یا منی ایست را شنیدیم از شطر سخن تو توجہ نمودیم چه مقدار از امرای ارض کہ الیوم
 حریف سدرہ منہی و صیر قلم اعلیٰ محرومند و توفاز شدی بمشرق آیات و مطلع بینات
 و مصدر امداد احکام تو توجہ نمودی این مقام اعلیٰ در تہ علیار از دست مدہ در جمیع حوال

از غنی معال کمال عجز و اقبال خط این مقام را مسألت نما چه که محمدین کلمین بوده و

و ناخقیین بر مراد منظر طوبی از برای سیکه و ساوس معرضین اورا از حق پسین محروم

ساخت قوی لک احمد یا الهی ببا ایدنی علی الاقبال الیک و اعرض عنک اکثر

خلق ای تبانی مقبله الیک و متمسکه بحبلک قدرلی ما منیبی لهما جودک و بحر عطا

انکم انت المشفق الکریم لا اله الا انت الغفور الرحیم .

هو العزیز السبحان

اسمع ندا من ینادیک حسین الذی یتب روائح الفراق عن شطر العراق و تنشی تذ

الاشتیاق و الموحدون فی حزن عظیم و انکم انت لا تحزن فی شیء فقول علی آه

الملك العزیز القدر ثم ذکر العباد ما حسن الذکر ثم اجمعهم علی امر بک و کن من الشاکرین

قل ما یطیب البیان اسمعوا ندائی فقولوا علی الله المقدر المیسر العزیز سیرفع الله امره باحیی سنحیر

المستضعفین و یطیر النور عن مطع القرب و بذلك تنهدم ارکان الشکرین و انکم انت

فاطمين بفضل ربك ولا تخف من احد ولو يجمعوا عليك المناقضين لان الله يكفك

عن دونه وعن كل من في السموات والارضين .

هو المستن العليم الحكيم

قل اللهم يا آلهي اسالك بانذى قبل البلايا في سبيلك ودعا لكل الى انك الاعلى

اذ كان سجوداً بين الاعداء بحيث ما تبقى من الملوك ولا من المملوك الا عرفهم سبيلك بمنعم

سلطنتك واقدرك بان تشربنى في كل حين يا حجري من معين قلمك وسمايا

انما الذي يا آلهي قد اقبلت ايك واعرفت بوجدانيتك وفردانيتك ^{بفضلك} قدر لي

ومواهبك ما يعني لعلوا تفاعل وسمواتنا عك انك انت مولى العالمين

ومحبوب العارفين لا اله الا انت الغفور الكريم .

هو المشرق من افق سما البرهان

كتاب انزله الرحمن لمن توجه الى الوجه الى ان فانما نزل في كتاب الله لك ارفاقاً

یارین العابدین اسمع ندو المظلوم من یمین بقعة النوراء فی الفردوس الاعلیٰ انه لا اله الا
 هو الفرد الواحد العزیز الوهاب انه مره یدکر مقامه بالتجن الاعظم و اخری بالفردوس الاعلیٰ
 لعمر المصود لا یغفله الفردوس عن ذکره ولا یضره البلاد فی سبیلہ فحل من البلیا
 ما لا اطلع به الا العلیم الخیر قد شهدک لسان عظیمی اذ کان مستویاً علی العرش
 بتوجهک و حضورک و اصفاک ندو الله رب العالمین انک اذا رجعت
 الی معاک ذکر اولیائی من قبلی و تبریم بنیاتی نسال الله تبارک و تعالیٰ ان
 یؤیدم و یقریم الیه انه هو المقتدر القدر یارین العابدین لبسان پرسی ندو ای الی بر اشنو
 امروز باید دوستان طرماً باخلاق و اعمالی که سبب ارتفاع کلمه الله و ابقا و بقوا
 است مشغول گردند رایت اخلاق مرضیه از هر راتی سبقت گرفته و علم اعمال
 طیبه مقاش از جمیع اعلیٰ و اقدم بوده و هست بگوامی دوستان لعمر الله حدیث
 منع شده و نزاع و فساد و سخط و ما و اعمال حبشیه کل نبی شده نهیاً عظیماً فی کتاب
 العظیم

بنی اقبال بعضی بیانات نظر بطنیان حزب شیعه از قلم مطلع نور احمدیه نازل شده
 آنکه در یک مقام فرموده قد طالت الاعناق بالبقاق این سیاف استقامت
 یا قمار العالمین مقصود از امثال این عبارات اظهار کثرت جاست مغرضین بود
 ظلم معتمدین بتعامی رسیده که گل دیده و شنیده اند باری قسم باقیاب حقیقت که
 از ارق سما سخن اعظم مشرق ظاهر است ابد اراده جمال قدم نزع وجدال و یا سکنه
 به القلوب نبوده نیست بالروح رجوع نماید میفرماید «عاشرو مع الادیان بالروح
 والریحان» مقصود از این ظهور آنکه ما بنفصا که در افنده و قلوب ادیان مشیت
 بیان نصیح ربانی دو خط سبحانی اطفا پذیرد و خاموش شود و ساکن گردد در این سنه
 که هزار و سیصد و شش است بخط مظلوم امر نازل در آن این کلمه علیا از قلم
 اعلی اشراق نموده او ذکر و العباد با تخیر و لا تذکره هم بالسود و بمایسکه ره نفهم و کرسیم
 در این سنه نمی شده چه که لسان ربی ذکر حق است حیفاست بغیبت بیایا

و یا کلماتی تکلم نماید که سبب حزن عباد و تکرار است معاشرت با جمیع اضراب را

اذن دایم مگر نفوسیکه رایحه بفضا و امر آنه مولی الوری از ایشان سایه نذاما ^{نیل}

آن نفوس احقر لازم امر آن لبی اندرت العرس العظم

هوالمشرق من افاق البیان بالذکر والتبیین

الحمد لله الذي اظهر ما هو المستور بقدرته المهيمنة على الاسماء وابرز ما هو المستور من قله الا على

في صحف الانشاء الذي باسمه زينت الالواح واهتزت الاشياء وبه غمقت الزقاة

واتى الوباب في ظل السحاب انه لهو الذي بظهوره فاحت نفحات الرحمن في

الاسكان اذا استوى على العرش بالعظمة والسلطان اذا غنت حمامة الامر على ^{لبقا}

وهدر طير الوفا على افان سدره المنتهى وخديب بيان على اوراق شجرة الطوبى وعن

وراها لسان العظمة بين الارض والسماء لعمري قد ظر ما هو المكنون اشرق من افاق الابد ^ع

ما هو المنحزون طهوا وتعالوا ما طأ الاسماء ثم اسرعوا وتقرّبوا ما طأ الا على طهوا وتهدوا

يا اهل الانشاء ان اسمعوا يا اهل الارض مداني الاصلى مرة اخرى ولا تحرموا انفسكم عما
 قد لكم في ملكوتي الاعلى ان انظروا ثم تفرسوا ان بيدي اليمنى صحتي الحمراء وفي اليسرى
 حقي الاصغر الذي فات ختمه باسمي الابهى ما تسبح به باح البحر الاعظم وموت بحبال
 واخذت الزلال قبائل الارض في الاقطار وبه انقطرت سماء الالام ^{نثقت} و
 ارضي قلوب الذين كفروا بالبدء والمآب في الحمد لله الذي ^{حفظ} اسمع اجابته
 افاناه على السدرة التي احاطت ظلالها الافاق تبارك وتعالى من اسمعهم مداني
 ودعاهم بنفسه لنفسه وعرفهم بحاله وطيرهم في هوائه وعلّمهم صراطه والهمهم ذكره وثنائه
 واشرح صدرهم لبنيانه وقلوبهم لاستوائه ووزقهم حقيق حبه وكثر الالهائه ^{نطقهم} ا
 بكلماته انه هو الفرد الذي لا يضره عورات المشركين والواحد الذي لا يضره شرك
 الشياطين انه هو الحاكم على ما يشاء لا اله الا هو اللهم اعلم اني قد فارقنا اعداءنا
 برشحات قلوبكم التي رشمت من بحر حكم محبوبنا ومحبوبكم ومقصودنا ومقصود العالمين

فلما اخذني سكر كورودكم واهتزني نغمات ذكركم وكنتم اكرر قراءتكلم اذا امرت

بالصعود الى مقر المقصود فلما حضرت عرضت اذا تحركت غلوت البيان نطق لسان العظمة

بلايكله اهل الامكان الا من شابهتني الفذة واراوة المهيمنة لعمرانه قد شربت من

بحر العطار ما لا اقدر ان اذكره ولا الاقلام تقدر ان تقوم بوصفه ولا اللسان يذكره

وشكرت الله على ان ايت وجه المحبوب متوجها الى افناء الدين فازوا باي عظم

في آياته انه لهو المهيمن البصير اسمع كنيوتى ومالى بحكم الغداة دستخط على كنه باسم

اين فاني مرقوم بودند سب هموم و مطنفى نار غموم گشت احمد نه سلسيل فرج بخشيد

گوهر حبت بخشود له احمدنى كل الاحوال سه دستخط اران حضرت رسيد ولكن چون

بر حسب ظاهر فقراتى كه بايد جواب آن معروض شود معلوم نبود لذا تاخير افتاد و الا

چگونه ميشود اين عبد على قدر وسعه تعطيل نمايد و يا اهمال رود در جمع احوال ارتحسا نل

داظم كه اين عبد را متوق نمايد بر اظهار آنچه سبب سرور قلب منير است در ا

حين که این عبد مشغول باین عریضه شد مجدداً دستخطهای آن حضرت را ملاحظه نمود
 که فقرات مرقومه را جواب معروض دارد و بعد از زیارت دستخط اول در اثنت
 مساجات مذکوره در آن مره آخری اخذتہ و قصدت المقصد الاقصی و الاقرب
 الاعلی و عرضتہ تلقاء الوجه مره بعد اولی اذ انطق لسان الله مالک الاحقره الا
 قال عرا غرازه و عم انصالي يا انفا في انا سمعا حفيفك و مذاك و انا تشكك
 و تمسك و اقبالك و عرفنا ما انت عليه في محبه مولاك الذي نفى مره بعد مره
 و سخن كره بعد كره في سبيل الله رب العالمين انا نقم بما ورد علينا من الاعداء
 و به ارفع امر الله العليم بخير انا سمينا هذا السبحن بالسبحن الاعظم منفي لكل نفس ان تشكك
 فيه و ما سمى بين لبي العزيز حكيم انا ذكرناك من قبل من قلبي الاعلى و توجنا يا
 في هذا السبحن من هذا المقام الكريم قد كنت تحت سخا و عنايه ربك و كبر عليك
 المظلوم من هذا المقام المنيع بنينا لك بما اخذت حق البيان من يد غطاء
 المظلمين

و ذرت بما منع عنه اکثر الخلق يشهد بذلك لسان العظمة في هذا الكتاب المبين آنا
 سمعنا ذلك الذي ارتفع في أيام ربك و عرفنا ما جئت به الله الملك الحق المبين
 نسأله بان يثبت يدك في كل الاحوال و ينزل عليك من سماه افضل ما ينبغي لرحمة التي
 سبقت العالم و كلمه الذي احاط السموات و الارضين انسى اسمه بحر عنيات
 موج و خمس فصل مشرق و سمار حمت مرتفع از آيات منزله از سما مشيت اليه
 عنيات لا يقاهاه اس ظاهرو شهود است طوبى لشم و جد عرفنا و نفهم شرب
 غد بها و لقلب عرف مقامها و بحمد اهن من نفحاتها في الحقيقة از برای
 هر عضوی از اعضا رقی مقدر است یا حذا النعمة التي قدرت لروح المخلصين و
 هي آيات الله و كلماته و بيان الله و برهان از حق جل جلاله می طلیم که اهل عالم را از نعمات
 تمیص اسم اعظم محروم نفرماید نه لهوا تسمع الجیب و اینکه دفاع ارض اقدس
 و حالات طائفین جل عرش را استفسار فرموده بودند در ایامی که تشد عسکریه مقرر

عرش واقع بود لوحی از ارقی اراده مشرق و در آن لوح طائفین است قسم ذکر فرموده اند بعضی
 باقی اعلیٰ مظهر و از کثیر استی مرزوق و این نفوس هستند که فی الحقیقه لایستقونہ بالعوالم
 و بهم مابره معلون طوبی لهم و لهم حسن المبدء و المآب و قسمی دوزخ این مقام در بنی معلومتره و یسفل
 اخری که لک نزل مانتی تنزیلاً من لدی الله المنزل العظیم حال الحمد به نعمت باقیمه دهم
 که لغای محبوب عالمیان است کل شرف و منعمند از حق میطلبیم که جمیع طائفین ساین کنین
 این ارض مؤید فرماید بر امری که لایق این یوم است جمیع احباب درین معدو
 در کمال احت و نعمت بودند الی ان ظلم اقل الاما تیفصیل این مقام جائز نه آتایی است
 احبا که در ارضی عثمانیه ساکن است نازل بعضی از آن آیات نازل عرض میشود و از
 ظاهر میگردد آنچه بر محبوب عالم وارد شده بهر آنطق به لسان المحبوب طبیعی طبیعی قدر ترفع
 الی ان تشرف باذن ربک العظیم قد حضر العبد الحاضر و عرض لدی الوجه ما دعوت
 به الله رب العالمین طوبی لسان نطق مانتی بعین رات اتمی النیر طوبی بعین مکنت

مصائب وقلوب خست لبلائی العظیم لعمری لو اکشف الظار لیرفع نجیب البکابرین
 السموات و الارضین کم من عمل به ذاب قلبی و لکن تشریه باسمی الستار الکریم کم من
 نوح قلبی و قلبی و حطه علی شأن ما اطلع به احد من العالمین کم من بلاء اخذنی و کم من
 مصائب احاطتینی فی هذا السجین العظیم و اسمی العفور منغنی عن ذکره و اسمی الرحیم اخذنی
 و قال انک انت ارحم الراحمین کذاک نطق لسانی لتطلع بما در علی المعلوم فی
 هذا المقام البعید انتهی امورات اقعہ در این ارض جمیع از قبل در الواح الیه
 مذکور است چنانچه در اول ورود این سجن را بسجن اعظم نامیدند و فرمودند بعد ستر این
 ظاهر خواهد شد قسم قباب اتق معانی بشانی امراته در این ارض مرتفع شد که احدی
 از عمده ذکر علی ما یعنی بر نخواهد آمد و باب سجن معنوج مع انکه در اصل فرمان دولت له
 عبدالعزیز صادر نموده بود این صقره بوده که احدی را نگذارند نزدیک شود حتی دلاک بجهت
 خلق اُس و غیره نگذارند بدون ضابطه ملاقات نماید معذک باب سجن شانی منموتح

شد که اصحاب بهر دایره که اراده نمودند من غیر سوال در جواب سفر مسکروند و این قدر
 کبری و سلطنت عظمی من غیر اسباب ظاهر شد چه که هرگز گمان نبرفت که آن شدتها و سختیها
 زایل شود نشد آنه لہو المقدر علی ما یشاء لا الہ الا ہو القادر الحاکم العزیز الحکیم عباد خا
 در قدرت و قوت الہی تعظیمی نمایند در ہر صحن آیات ظاہر و بیات با ہر منکد
 بشعور نیامده و سر از نوم غفلت برداشته اند سورہ مبارکہ رئیس اگر نظر آن حضرت رسیدہ
 بر مراتب غفلت عباد مطلع شدہ اند قد صدق اللہ العلی العظیم جمیع آنچه در این دو سنہ
 واقع شدہ در آن لوح منع اقدس مذکور و مسطور است قد ظہر ما وعدہ فی الکتاب
 و ظہر ما لا یدرکہ الیوم احد من العباد فی الحقیقہ غفلات فوق و جذبات شوق این عبد
 خدمت آن حضرت سبب تطویل این عریضہ شدہ و لکن در ہر حال امید غفوات
 و اینکه در بارہ و جہ از من خاطر قوم فرمودہ بودند این فقرہ نہی شدہ دار قلم اعلیٰ حکم آن از قبل
 و ارسال شدہ در این مقام خادم فانی لازم دانستہ بمجلی از این امور عرض نماید تا آن حضرت

مطمع باشند و دونه میشود که این ارض یومافیه با قیمت آرد برترقی است و همچنین بعضی
 از طائفین میانغی کلی از مال ناس اخذ نمودند و با دای آن سپرداختند و لهار نمودند که مال کلی
 تلف شده و در اہم معدودہ لایسنہ لایغنیہ کہ دولت بعضی از اسرامیداد انہم نظر
 بحروب و آقبہ بین دولتین تزلزل نموده چہ کہ قائمہ میدہند ملت آنچه میدادند عاید
 میشود بعضی اردوستان این شدائد و سختیهای آردہ را بر سبیل اخبار خدمت جناب
 اسم ۶۶ حاجیہ من کل بہار بہاء نوشتند و ایشانہم نظر با شعالشان بنا بر محبت لئی
 بچہ مصلحت دانستند کہ دوستانرا اخبار نمایند علم اللہ انہ ما اراد من ذلک الا لہا
 ما ہو علیہ فی حب اللہ و امرہ و بعد فیل ابا این بندہ نوشتند بعد از عرض ساجت یافتہ
 فرمودند بنویس باسم حاجا برض خا احدی توجہ نماید و تفصیل این ارض اہم بان دیا
 ذکر نمایند لہ این عبد مکتوبی خدمت ایشان معروض داشت در آن مکتوب رسماً
 شیت آیات محکمہ غنیہ نازل صورت آن مکتوب خدمت آن حضرت عرض میشود

لتطلعوا بما اشرق من اقبى ارادة ربنا المتقدر التقدير هو المتقدر على ما يشاء بقوله لكن
 ان نخادم الغاني يصح امام وجه العالم ويذكر ما فاز به اذنه باصغاء ما تكلم به لسان العظمة والاصلا
 قال وقوله الحق ما تده ظلم الامامة وتغير وجه الصدقة وتغير ديل الرفاهين الارض الساسا ^{مغني} وظهر ما لا
 لامرته واما عظمته واجلاله في هذه الارض التي سميت بالبقعة الحمراء بين ظلال السماء
 هذه السماء من قلمي الاعلى اتى نسالة تعالى بان يصح ما فطنا في جنبه ويكفر عما علمنا
 في جواره ويقدر لنا العدل ما يرتفع به امره وسلطانه بين العباد ما محبوب نوادي والوان
 الاضراس اخذت مواقعها وتكدرت بما ورد في ارض السجى قلوب الاصفياء في ديار
 وبلاد ولكن شكر المحبوب بان يكون العالم مشرفا بالفرح الاعظم وانه لهوا المستوى
 على العرش امام وجه الامم لانه الاله هو العزيز التواب هذه عريضة من الغاني الى من
 اشرق من اقبى الصادق حبه مولينا ومولى المخلصين اخبره بما امرني به جمال القدم
 في هذا المقام قال وقوله الاعلى يا سيدي اسحار ليس لاصديان توجه الى ارض سخا وسخبرها

من امورات المحدثه فی هذه الارض البیضاء التي تنطق ذراتها لله لا اله الا هو العزيز الوهاب

انتهی حسب الامر فرمودند بانحضرت اخبار دهم که احدی مخصوص امور عاده بارضا

توجه نماید و اگر کسی توجه نموده و یا چیزی اخذ کرده باشد لیرسله الی شطر المقصود البینه ^{عیش}

و نماید همچنین خود آن شخص ترک عنیت کند و مراجعت نماید بزما حکم به محبت ^{لمین} العا

و آنچه در ارض طواکاف داده اند اگر ارسال داشته اند قضی الامر و الا نردان ^{سخت}

باشد و اسمی آن نفوس اسباحه اقدس ارسال فرمایند آنه لیهوا حکم علی ما ^{رشد}

لا اله الا هو العزيز الحكيم نظر باین حکم محکم که از مصدر امر جاری شده اگر آنچه اخذ شده ^{در}

موده اند قد عملوا بما امروا به من لدی الله و اگر تا حال باقی مانده حسب حکم باید بقرای

ارض داده شود آنه لا یضیع اجر من انفق فی سبیله انه لیهوا علی المنفق المقدر الکريم

و صورت آن اسمی که باید آن وجه با ایشان برسد جناب بنیل قبل علی من اهل ^{این}

حسب الامر ارسال میدارند و الله ولی الحسنین آنچه از مصدر امر در این سنه

صادر شد این بود که فرمودند اگر نفسی بخوابد کمال میل رضا حقوق الله را ادا نماید
 انسانی بلاد اخذ نمایند و معروض دارند و تا این سنه مع انکه حکم حقوق در کتاب
 بنص صریح نازل بود کلمه ارسان مبارک در این باب صغنا شد و لکن این سنه
 قضی ما قضی الله هو المقضی العظیم دیگر استدعای این عبد خدمت آن حضرت آنکه
 بهر یک از شاربان حق محبت الهی که خدمت آن حضرت مشرف میشوند
 مصممند بدانند که فدا دینی این خادم را مذکور دارند و عرض دیگر خدمت افغان
 سدره روحی لهم الفداء عرض خلوص و بیستی محبت معلق بعنایت و الطاف آن
 حضرت است مخصوص حضرت میم و ما علیه من کل بهار ابهه که ذکر ایشان در دستخط
 آن حضرت بود جوهر البهاء و الذکر علی حضرتک و علی الذین تشبوا بنبیل الله
 المقدس المطهر العزیز المنیر و الحمد لله المقدر العزیز الحکیم مجدداً عرض میشود در باره مسکنی
 که خبر آن از ارض خارسید آن حضرت قبل از ایصال استفسار حواله فرموده اند

در ساحت اقدس عرض شد متبناً فرمودند ایشان نفع از ابراهیم بر او افزوده اند اما قبلاً

کل ما عمل فی سبیل الله انه قد عمل بما یبغی له وانا قبلنا ضنفاً ما عمل فی حب الله ^{لکن}

آن مبلغ باید موافق امر مذکور عمل شود یعنی "ارض خا مطابقتی سیاهه" مرسوله ^{تعلی} قبل

قسمت شود .
خ ادم فی ۱ ذی حجه سنه ۹۵

هو المعززی العظیم الحکیم

شهد الله انه لا اله الا هو المبین القیوم شهد الله انه لا اله الا هو الباقی الدائم الغیر المشهود ^{شهادته}

انه لا اله الا هو افضل ما یشاء سلطان مبرج عنده انه لهو الغیر المحبوب ايمانی ان اعظم الاعلی

یعزیزکم بهذه الذکر الذمی بدل الله سخن بالفرح لاکبر لا اله الا هو الغیر لودود ولا تحزنوا عما و ^{علکم}

ان الذمی صعدت الیوم فی مقعد الصدق عندک الغیب والشهود هذه کلمه لاتعاد لها

خزائن الارض کلها و لکن الناس الشریک لایفهمون انتم تهتم الیه رجحون نسأل الله ان

یظهر منکم ما یفرح به قلب العالم و یتسقط به اهل الرقود ان الذمی غرب انه اشرف من

اذنى العزيز المنوع قد غرّب نجم العرفان من سماء ظاهري وطلع من افق سماء اسمى الباطن
 المكنون لعمرته انه لبالمنظر الابهي المقام الاعلى قد شهد بذلك من عنده علم ما كان يورث
 لوعرف الوجود لئلا يحده عن هذا المقام المحمود قد نزل له من سماء البيان ما يثل به الملكة
 وكبرية الروح كل ذلك من فضل الله عليه وعلما انه لهو الفضال العطوف ان اخفوا
 من دسوس الذين اخذوا الادام ونبدوا عن رؤسهم ما نزل في لوجي المحفوظ لان الناق
 نعت وسوف ينق انه لهو اتقى علام الغيوب الباء عليكم وعلى الذين سمعوا قولكم في هذا الامر ^{المحتوم}

هو المهيمن على من في ملكوت الامر واخلاق

قل اللهم يا الهى لك اسجد بما ارتضى جلالك وشرفتنى بقايتك واسمعتنى نداك
 وطيرتنى في هواك وقربت رفعتنى الى مقام وجدت نفحات فردوسك الاعلى
 ونفحات جناتك العليا اسألك يا مالك التقدم ومرتبى العالم بان تسقنى رحمتك
 بيايدى عطائك وكور العناية بما نال الطائف اى رب كما ايدتنى على ما تحب

فاخطنی کما تحب بفضلک و احسانک و عظمتک و سلطانک ثم اکتب لی خیر الاخرة
 و الاولی و التوجه فی کل الاحوال الی افعک الاعلی انک انت المقدر المتعالی الیم ^{الحکم}

هوالمنادی

یا افغانی علیک بهائی و عنایتی نامه جناب افغان ت ق علیه بهائی و عنایتی
 که باجناب ارسال داشت عبد حاضر تلقا و وجه منطوق قرائت نمود از ذکرش با
 عنایت مفتوح و از خنین فوادش بحر رحمت موج از آفاق کلماتش انوار تیر
 الهی ساطع و از قلب هر حرفی از عرفاتش نار اشتیاق مشتعل نامه ایشان صحیفه ثنا بود
 و کتاب فاسد و فارا انما بر صغیر بود دست آنها نظر بغایه الله رب العالمین
 لیسر الله بحضور نامه قدر الله له فی الصحیفه اکرام من قلم الاعلی مالا اطلع به احد الا
 و از برای توجیهان بشر مقصود بر حسب ظاهر و مانع موجود اگر از حاکم جدید احترام زیاده
 احداث که درت خواهد شد و اگر کافی السابق مشغول گردد از حضور ممنوع و لکن حتی

و ذرات گوا مخصوصاً و اجراماً در کتاب نازل و بار آورده است ثابت و باقی له ان یخرج
 بهذا الذکر المبین اذن توجه داشته دارند هر هنگام و وقت اقتضا نماید و حکمت آن
 در توجه نماید سؤال است تعالی ان یؤیدہ علی ما یحب و یرضی و یمدہ بجنود الغیب و الشہادۃ
 و یقر بہ الیہ فی ظل الاحوال انہ ہوا نفسی المتعال بہا و من لدنا علیہ و علی من معہ و بحبہ و
 یسمع قوله فی ہذا الامر المبین .

ہو الشاطن ما سحتی

کتاب انزلہ الرحمن لمن قبل و سمع و قال علی یا مقصود من فی السموات و الارضین انہا لند
 اخذتک بانفسی و کرکت من قوم لا یؤمنون بابک بایاتک کذلک قضی الامر من قلمی علی
 فی ہذا الحین تبارک الذی ظہر و اظہر ما اراد و انطق الاشیاء علی انہ لا الہ الا ہو الفرد الخیر
 یا قوم قد اتی من کان موجوداً فی کتبہ و استورا عن العباد کذلک نطق لسان النبطۃ
 اذ کان شیء فی مقامہ المقدس المیرزا یوم فیہ ظہرت اللہالی المکتوبہ فی اصداف عمالہ

رب العالمین طوبی لمن سب التذاد و قبل فقال لك اسجد يا مقصود العارفين قد نزلت

الآيات و ظهرت البينات و الناس في حجاب مسين نيماً لعبد قبل و فاز و ويل للعالمين

قل يا قوم انصفوا فيما ظر بتمحي و لا تكونوا من الذين اظروا حجة الله و برأه و ارتكبوا ما ناج به

الفردوس الذين طافوا العرش في كل بطور و اصيل اذا اخذك جذب التذاد و ذلك

شطر كعبه الله المهيمن القيوم و قل لك اسجد يا مولی العالم و لك البهار يا مقصود الامم بما

ذكرتني في السجود اذ كنت بين ايادي الذين كفروا يوم الدين اسألك بخفيف سدة

المعشوق و انوار عرشك يا مولی الوری بان تجعلني من الذين انصتوا و ارحم و ما عندكم في

سبيلك اي رب ترى الدليل قصه جبارك و الظمان كوثريانك اسألك

ان لا تخيبه عما اراد من بجزودك و سماه فضلك انك انت الله المقدر العزيز الكريم

هو الله تعالى شانه القدرة و الاستحلال

ان يا رحيم تاته قد بقيت و حيداً ثم فريداً و اذا الكون في فم الشعبان و يشهد بذلك لسان الرحمن

ان انت بذلك عليماً وورد علي في كل حين ما اصغرت عنه وجوه المعترين ولو اريد ان اذكر
 لن يجرى من العلم وكان الله علي ما اقول شهيداً وانك انت فاقم علي حبك مولاك
 بحيث لا يزلك وسادس الشيطان لانه قد ظهر بخود الشرك وكذا لك كان الامر في الواح
 القضا من قلم الامضا بسطورا تم علي الامر باذن من لئلا يتم انقطع عن العالمين جميعاً.

هو شاهد العليم

شهد الله انه لا اله الا هو الذي اتى بالحق انه هو الموعود المذكور في كتب اهل طوبى لمن
 اقبل اليه وويل للمعرضين قد حضر كتابك وعرضه العباد كما حضر اجناك بهذا اللوح المبين
 خذ اللوح بقوة من عندنا وقدرة من لئلا ان ربك هو المقدر الحكيم اياك ان تحزن
 شؤمات العالم او تمنعك عن الذي ينطق بالحق في السجن الاعظم انه لا اله الا هو العزيز العظيم
 علي الله في كل الامور ارفع اليه بوجوه نورا وجاهوا وارتفع النداء في يوم فيه
 افئدة العلماء الامن شانه رب العالمين كذلك انزلنا الايات وارسلنا اليك من كل

هو السامع المقدر العليم الحكيم

يا صادق اسمع النداء انه يديك و يقربتك و يسمعك ما ارفع من هذا المقام ^{على}
الذي سمي بكل الاسماء ان ربك هو المشفق الكريم قد ذكرناك من قبل بما جرح عيانتك
ربك الرحيم و تذكرك في هذا الحين لعلك طائراً باسحة الايقان في هوا محبته ^{ربك}
الرحمن الذي ينصب الميزان و نطق الاشياء الملك لله رب العالمين طوبى ^{لبي}
لك لمن سمي محمد في كتاب الله العزيز احمد انه اتخذ في ظل قباب عظمته ^{ربك}
مقاه لنفسه يشهد بذلك من عنده كتاب مسين انه ذكرك مرة بعد مرة و انزلنا
ما سرت به نسمة العيان على الامكان طوبى للفاخرين و ويل للفاقرين و تذكرنا
الذي سمي بابي الحسن و ذكره باياتي و بشره بفضل الذي احاط من في السموات
والارضين اذ افرقت برحمتي باني و ما جرى من قلبي قل الهى الهى لك الحمد
بما توترتني بنور عرفانك في ريتني بظلال الايقان في امرك اسألك يا مولى العالم

بانبيائك واصفيائك ومشارق وحيك ومطالع الهامك بان تقدر لي ما يحبه
 اليك في كل الاحوال انك انت العتي المتعال ايرت انا عبدك ابن عبدك اسالك بان
 تؤيدني على ما امرتني به في كتبك والواحد انك انت المقدم العظيم الحكيم وذكر
 من سمى بحيد من سطر مستطري الانور ليقربه الى الله الفرد الواحد لتسمع البصير اسكر
 بما ذكرل آيات يحدها المعربون عرف الغاية والالطاف ودام ملكوت الله العزيز العظم
 اذا اخذك سكر حتى ساني قل الهى الهى ايدني على ما تحب وترضى ثم اجلسني
 عن ارادتي متمسكا بارادتك اشهد انك خلقتني لعرفانك في ايامك وايدي
 بحدوك وكرامك اسالك بان تفتح علي وجهي ابواب فضلك ورحمتك وعطا
 انك انت المقدر على ما شاء الله الا انت النور الرحيم

هو الشاهد الخبير

شهد انه لا اله الا هو والذى اتى من مشرق الاقدار انه هو المكنون في العلم

والمسطور في اللوح والمذكور في كتب القبل من لدى الله رب العالمين يرفع^{شياً}

فضلاً من عنده وهو المقدر القدير لم تمنعه خصوصاً الاغراب قد ظهر وانظر ما اراد^{سلطان}

لا يقوم معه من في السموات والارضين انما سمعنا ذلك ذكرناك بهذا اللوح ايين

قل لك اسجد يا الهى لك التثايب مقصودى باعرقنى مشرق ظهورك مطلع اوداك

ومصدر احكامك اسالك باولياك الذين اتفقوا ما عندهم لاهل الامر وما منتم

حوادث العالم عن التقرب الى اسمك الاعظم بان تجعلى خادماً لامرک در اسنى

حک و ثابتاً فى ودک انک انت المقدر على ما تشاء لا اله الا انت انصور الهم

هو الله تعالى شأنه الحكمة والبيان

كتاب من لدى المظلوم لمن فاز بذكر الله وشأنه والاقبال الى افقه اذا عرض عنه

اكثر العباد اسمع النداء من سدة الجنة فى البقعة البيضاء الموسومة بعبارة لا اله الا

هو الفرد الواحد العزيز العلام انما ذكرناك من قبل فى حين خضر نظمت تقار الوج

بذكر خفست له الأذكار وفي هذا الحين أوحى أسماك لمدى المعلوم تشكر مولى الأمان
 طوبى للسان نطق ثنا، الله رب الرباب أنك أفاضت بالروح وأسرعى الاعلى قم
 من معاك مصبلاً الى الله قل الهى الهى أسألك بعرف قيصك وموطأ قد
 وباق منه اشرق سير ظهورك وباسمك أهدى سخرت به المدن والديار بان تودنى
 فى كل الاحوال على ذكرك وشأنك والاستقامة على امرك الهى رب ترانى منظر أبدأ
 فضلك وظهرات حجتك أسألك بان تكتب لى خيراً عندك أنك أنت الله
 لا تعجزك شؤونات عبادك ولا تمنعك قدرة اعدائك ولا تضعفك سطوة جهلاء
 تفعل ما تشاء بحمود العدل والانصاف وحكم ما تريد أنك أنت المتقدر المهيمن المبدى والما

المهيمن على من فى الارض والسماء

امرؤ لى بحربان مقصود عالميان بهيات كلمات الوداح ارقم اعلى ظاهراً
 عرفان در كل احيان ارسا، شيت الهى نازل سبحان الله مع آله آيات جميع جهات را

احاطه نموده و بیات امام جوه طاهر و مشهور عبادی انصاف مقام شکر شایسته آن
 نموده و مقام ابل اعراض مقام او را انکار نشد انهم نقضوا عهد الله و میثاقه و انکروا حجتہ
 و برآنہ کذباک سولت لهم انفسهم نشد انهم من الاخيرین فی کتاب الله مالک
 یوم الدین انک اذا سمعت ندائی و فرزت بایاتی قل سبحانک اللهم یا الہی و کنک
 اللهم یا مقصودی ترانی معرضاً عن دوک و مقبلاً الی ساحة عزک و تمتکابا معک العوالم
 الذی یقع حرم حرمک المنحوم بان تجعلنی من الذین ما معتم صفوف الظلم عن التوجه الی
 انوار عدلک و ما حجتهم حجات ابل الضلال عن التقرب الی بساط عزک ای رب
 ترانی قائماً الی باب فضلک و ما طعنا بناک من عبادک اسألك ان تؤیدنی
 علی ما یستی به ذکر می بدوام ملک و ملکوت و عزتک احرقنی نار ذلک و امانی
 بعدی عن ساحة قربک الہی الہی لا تخیننی عن بحر حمتک و لاعن تخلیات انوار شمس
 احدیتک انت الذی شهدت بمرک الکائنات و یجود کل الوجود من انفس و اشہود

اسألک ان لاتعزبک عن ذوات فضلک ولا عن امطار سحاب عظامک کتبت
 انت المقدر علی ما تشاء و فی قبضتک نام الاشیاء لا اله الا انت لعلمک حکیم شهید کتبت
 شربت رحمت اللعاب من ایادی عطار ربک ذوقت بما کان مرقوماً من العلم الاعلی فی کتبت
 امر سلین یعنی ان تسکر ربک به و ام ملکوتہ العزیز البدیع .

سوالناظر من افقه الاعلی

لوح محفوظ میفرماید آیات نازل و بیانات ظاهر و سیر امر از ارقی اقتدار مشرق و نذا مرتفع
 و لکن کل غافل و محجوب مگر نفوسی که از جذب بند منقطعاً عن الاشیاء باقی اعلی
 توجه نمودند ایشانند ایادی امر حق باین خلق طوبی از برای نفسی که او وام او را از مشرق
 یقین محروم ساخت و بگله مبارک بفضل ما شاء تمسک جست هر نفسی باین گله مبارک
 فائز شد یقین بسین فائز میشود آنچه از ارقی اعلی ظاهر بکمال تسلیم در رضا اصد می نماید طوبی
 لمن سمع ندائی و اقبل الی افقی و فارب امری العزیز البدیع ذکر است نزد مظلوم مذکور و نظمت

بشرف اصناف ائمه اکبر بر اقبال مؤید شدی باین لوح مبارک که با قلم اعلیٰ مزین است
منقوشتی حمد کن مقصود عالمیان که در سخن اعظم عنایت فرموده ترا ذکر نمودند اکبر فی
کل الاحوال و هو العسی المتعال بهاء من لدی البهاء علی اهل البهائین ما منعم شی من الاشیاء
عن امه فاطمه السامی

بموسمین علی الاسما

یا سید قبل هشتم قد احاطنا بالبلا یا من کل ابحاث ما کتبت یا دی الذین کفرنا
بانه مولی الوری و اعرضوا علی الذی بکلمه من عنده نظر ما کان کتونا فی اعلم ممنوعاً عن الیاء

- الاقديس الا عظم ، ان يا جواد يناديك مالكا الايجاد صفحه
 ١٣ من شطراسمه العلى العظيم
 الا قدس الا عظم ، ان يا عطاء الله قد اشرفت عطية
 ربك من افق عطاء ان اقبل اليها
 ١٤ بخضوع واناب
 الا قدس الا عظم الا بهى سبحانك يا الهى قد اخذتنى —
 نفحات وصلك على شأن نسييت
 نفسى وما عندى ان هذا الا من
 ١٦ بدايع فضلك و مواهبك
 الا قدس الا عظم ، ما احلى ذكرى من اقبل الى كعبة
 جمالى وشرب خمروصالى من ايادى
 عطائى وفازينفحات وحيى فى —
 ١٧ ايامى
 الا قدس الا على ، اى غلام طرف الله ازافق سجن
 بتوناظر جهد نماكه در جوانى
 با خلاق رحمانى وانوار بهائى فائز
 ١٨ ومبيرشوى
 الا قدس الا منع الا عظم كتاب من لدنا لمن اقبل الى الافق
 الا على اذ ظهر باسمى الا بهى وآمن
 ١٩ بالله رب العالمين .

الاقدر الا منع , سبحانك اللهم يا الهى هذه صفحه

امة من امائك التى اقبلت الى

كعبة العرفان فى ايامك ٠٠ ٢٠

الاعظم الابهى , سبحانك اللهم يا الهى اسئلك

باسمك الذى به ظهرت الساعة

وقامت القيامة وفتح من فى

السموات والارض ٠٠٠٠٠٠ ٢١

الاقدر الا منع , كتاب من لدنا الى التى حملت

من قام على خدمة مولا ه وورد فى

السجن مرتين ٠٠٠٠٠٠ ٢١

الاقدر الا اعظم الابهى قد نطقت السن الكائنات بذكر

منزل الآيات ولاحت الوجوه فى

انوار وجهه العزيز المنيع ٢٢

الاقدر الا منع الا اعظم نار او قد ناهى بيد الا قدار وارسلناها

الى الفاران ليشتعل منها اهل —

الرحمن طوبى لمن يسمع من زفيرها

انه لا اله الا انا المهيمن المختار ٢٣

الاقدر الا منع الا اعظم يا الهى لا يعرف توحيدك الا بمعرفته

مظهر فردانيتك ومطلع وحدانيتك من

يرى لصد اقد اقرلك من ضد ومن

- اعترف له نذراً اعترف بندك لك صفحه
 كلائم كلابان يكون لك ضدّ في
 ٢٤ الامكان
 الا قدم الا عظم , اى بنده دوست نداى دوست
 ٢٦ را از گوش جان بشنو
 الا قدم الا عظم , ذكر من لدنا للتي اقبلت الى
 قبلة العالم وشربت رحيق الفضل
 من ايدى الطاف ربها العزيز
 ٢٦ الحميد
 الا قدم الا منع الا عظم , انا ذكر من اقبل الى الله وآمن
 بآياته التي احاطت العالمين
 طوبى لعبد فاز بهذا النور المشرق
 ٢٧ اللميع
 الله ابهى , ان المشركين ارادوا ان يطفثوا—
 نور الله بجنودهم وقاموا على اخماد
 ٢٨ سدرتى قل تبا لكم يا مالاغافلين
 اوست باقى وازافق
 ابهى ظاهر و هو بيدار , لوح منيع عربى ارسال شد حال
 بلسان پارسى كلمات قدس الهى
 ٢٨ القاء ميشود فظوبى للسامعين

الاقدم الا عظم , هذا كتاب من لدنا الى من فاز صفحه
بآيام الله العزيز الحميد ٣٤

الاقدم الا منع الا على ذكر من لدنا لمن اقبل الى -
مولى العالم انظر باسمه الا عظم

ليشرب رحيق الحيوان من قدح
عناية ربه الغفور الكريم ٣٥

الابدع الا عظم , سبحان الذي نطق وانطق به
من في السموات والارضين ٣٦

الله ابهى , قد سمعنا نداءك ورأينا اقبالك اليك
العلی العظيم , طوبى لك بما نزلت لك من جهة

السجن آيات ربك هذا من فضلى
عليك لتكون من الشاكرين ٣٧

بسم الله الا قدس

الا على , ما حضربين يدينا كتابك ولكن عندنا
علم ما سطر فيه وان ربك بكل

شيئ عليم

باسم ربنا العلى الا على فسبحانك اللهم يا الهى لم ادر
بأى ذكرا رفع اعلام هدايتك
للمخلصين من عبادك ان اذكرك
بانك انت سلطان الملوك هذا

٣٨ شان يرجع الى المملوك . . .

يا بسلطاني الظاهر

كتاب نزل بالحق لمن اقبل الى
الله وفازها صغاء بدائه اذا ارتفع

في السجن

٣٩ من منظره المشرق المنير

بسم الله الابهي

زم ان استمع لنداء من حول الضريح

الله لا اله الا هو العليم الحكيم ٤١

بسم الله الاعظم

هذا كتاب من لدن مالك الاسماء

الى الذي تمسك بعروه الابهي واقبل

الى الله فاطرا الارض والسماء

لتجذبه كلمات ربه الى المقام

الذي كان في ام الكتاب بالحق

٤٢ ممدوداً

بسم الله الاقدس

الابهي

هذا كتاب لمن آمن بالله مالك

القدم طوبى لك يا عبد بما اظهر

الله من صلبك من فاز بالحجج

الاعظم وشهد بحبه من في الملا

٤٤ الاعلى ثم الحل والحرم . . .

بسم الله الاقدس الابهي ذكرى امتي التي اطهرها

بسم ربنا الا قدس
 الاعظم العلی

صفحه
 حیرت اندر حیرت و عجب اندر عجب
 که این فانی مفقود در اول عرایض و
 مکاتب و رسائل و نامها ذکر مینماید
 سلطان وجودی را که بیک کلمه
 مبارکه این ثناء عظیم را برپا نمود ۵۱

بسم ربنا الا قدس
 الاعظم العلی الابهی

الامر لله الذی بموج من امواج —
 بحر امتحانه غرق خلق کثیر لم یحص
 عدّتهم الا نفسه العظیم الخبیر ۵۹

بسم ربنا الا قدس
 الاعظم العلی الابهی

قد اتی ربیع الذکر والبیان والناس
 اکثرهم لا یفقهون ۶۴

بسم ربنا الا قدس
 الاعظم العلی الابهی

لله الحمد اگر چه ظلمت او هام
 علمای ارض یعنی نفوس که از
 حق غافل اند عالم را احاطه
 نموده ۰۰۰۰ ۸۳

بسم ربنا الا قدس الاعظم
 العلی الاعلی

الحمد لله الذی انزل ما کان —

مكنوناً في سماء مشيته واطهرهما صفحه
 كان مخزوناً في علمه وارسل من
 بشره كتبه ورسله واصفياؤه و
 انبيائه الذي به ماج بحر العرفان
 في الامكان وفتحت ابواب الجنان
 لاهل الايمان ٨٦

بسم الله العزيز
 الجميل

سبحانك يا الهى قد ظهرت —
 طلایع ربیع فضلك واخضرت بها
 اراضى مملكتك واطار سحاب سماء
 كرمك على هذه المدينة التي فيها
 حبس من اراد عتق بربتك ١٢٠
 ذكر من لدنا للذين آمنوا بالله و—
 تمسكوا بحبله المحكم المتين ليشكروا
 بارئهم بما يذكروهم بلسان مطلع
 وحيه اذ كان بين ايدي الظالمين
 قوموا ثم انصروا هذا المظلوم —
 الغريب ١٢١

بسم مالك الابداع

بسم الله الابدع
 الاقدس الاعلى

ذكر الله من شجرة الامر قد كان

حينئذ مناد يا بان يا قوم اتبعوا ما يا مركم صفحه

جمال القدم ولا تتبعوا كل

شيطان مرید ١٢٢

بسم الله الابدع

ان يا امتي ان انقطعى عن سواى

ثم طيرى فى هواى قرى لتشهدى

جبروت جلا لى وملكوت اجلالى

ولتزورى بيت ذكرى وكعبه عرفانى ١٢٤

الابدع

بسم الله الاقدس

هذا كتاب من لدن ربك الرحمن

لتجد منه عرف قميصه وتكون من

الشاكرين ١٢٥

اي امة الله ندايت راشيديم و

وجه قدم ازسجن اعظم به احباى

خود متوجه بوده وخواهد بود ١٢٦

بسم الاقدس الاعظم

بسم الله الاقدس

هذا لوح من لدنا لمن اتبع الهدى

وآمن بالله مالك الاسماء اذ نادى

المناد بين الارض والسماء الملك لله

الواحد المقتدر العزيز العظيم ١٢٧

الاعظم

فازبانوارالوجه وحضرفى هذا صفحه
المنظرالكريم ٢٥٠

بسم المهيم على
الاسماء

سبحانك يا مالك الاسماء وفاطر
السماء ترانى بين مخالِب -
اعدائك الذين نقضوا ميثاقك و

اعراضوا عن لقاءك ٢٥١

بسمه المهيم

سبحان الذى طرزلوح الابداع
بطران النقطة المزينة بالهاء و
ظهرها الكتاب المكنون الذى
كان مخزوناً فى ملكوت العلم فى
ازل الازال فلما فك الكتاب بانامل

على الاسماء

الاقترار لظهور اسمه الوهاب ٢٥٢

بسمه الناطق العليم
ان يا امين ان استمع نداء الله
الملك الحق المبين انه لا اله

الا انا العزيز الكريم ٢٥٣

بسمه المهيم على

الاسماء
ذكر من لدنا لمن فازبانوارالملكوت
اذ اتى الحق بسلطان مبین

الاسماء

- بسم الله الاعظم
العظيم
- سبحانك يا الهى تعلم بانى
احب افنان سدره فردا نيتك
واوراق شجرة وحد انيتك . . .
- صفحه ١٣١
- بسم الله الباقي
الابهى
- كتاب من لدنا الى من آمن بالله
فى يوم حشرت فيه اصحاب القبور
من الذين سمعوا نداء الله
اولئك شربوا رحيق المختوم فى
هذا الظهور تنزل عليهم الملائكة
من كل جانب سلام عليكم بما فرتم
بايام الله العزيز الغفور
- ١٣٢
- بسم الله العزيز
الحكيم
- الحمد لله بفضل ورحمت الهى —
بشاطى بحرا عظم وارد شدى —
تلقاء عرش حاضر اين فضل را —
بزرگ شمار و قدرى تفكر د ر قدرت
الهى نما
- ١٣٤
- بسم الله الاعظم
العظيم
- يا الهى ان البها انس بالبلاء

فى حبك ورضائك كما أنس — صفحه

الحبيب بذكرك وثنائك ٠٠٠ ١٣٥

بسم الله الباقي ، سبحانك يا الهى لولا الهلايا فى

سبيلك من اين ينظهرشان —

عاشقك ولولا الرزايا فى حبك هاى

شيئى يبين شأن مشتاقك ٠٠٠ ١٣٦

بسم الله الباقي

بلافناء ، سبحانك يا الهى ترى ماورد على

احبائك وما سر عبادك وامائك

فى رضائك من كل شطرا ارتفع

ضجيج المشتاقين وانين المكروبين

وحنين المظلومين ٠٠٠ ١٣٧

بسم الله العليم ، لله علم السموات والارض وقد تجلى

باسمه العليم على كل الاشياء —

طوبى لمن اقبل اليه انه مرآت

علمه بين الخلايق وانه لعليم خبير

وان اول العلم هو عرفانه والذى

فاز به فاز بكل العلوم والذى حرم لن

يصدق عليه اسم العلم ولو عنده

علم الاولين والآخرين ١٣٨

بسم الله الواحد

الاحد

هذا كتاب من لدنالى التى
آمنت برّبها وسمعت نداءه فى
يوم فزع من فى السموات و —
الارضين

۱۴۳

بسم ربنا الا قدس

الاعظم العلى الابهى ترى يا آله الاسماء و فاطر الاشياء

اوليائك بين ايدى الظالمين
من خلقك الذين نبذوا كتابك
واخذوا كتاب انفسهم فى
ايامك

۱۴۴

بسم ربنا الا قدس

الاعظم العلى

الابهى

حمد حضرت مقصود و سلطان —
وجودى رالايق و سزاست كه
از پرتوانوار آفتاب ظهور عالم بيان
رامنور ساخت

۱۴۴

بسم ربنا الا قدس

الاعظم العلى الابهى

حمد مقدس از عرفان اهل امكان
مقصود عالبيان رالايق و سزاست
كه بلارا مخصوص اولياء قرار فرمود

طوبی از برای مقربین یعنی صفحه
نفوسی که به سلّم بلا بذروه
۱۹۴ علیسا ارتقاء جسته اند

بسم ربنا الاقدس الاعظم

العلیّ الابهی ، حمد مقصودی رالایق وسزاست
که لم یزل ولا یزال مقدّس از حمد
بوده و ساذج ثنا مالک اسماء است
که مخلصین و مقربین و موحدین
کُلّ شهادت داده که او مقدّس
از ثنای دوش بوده و است ۰۰۰ ۱۹۸

بسم ربنا الاقدس الاعظم

العلیّ الابهی ، سبحانک یا مالک الاسماء و مالک
ملکوت السماء استلک بنورک المشرق
من الافق الاعلی و بالذی به نادت
الاشیاء بان تُؤید امانک علی ذکک
و ثنائک . و الاستقامه علی امرک ۲۱۸

بسم ربنا الاقدس

الاعظم العلیّ الابهی حمد مقدّس از ذکر اهل الشام و
ملکوت اسماء ساحت امنع اقدس
حضرت مقصودی رالایق و سزاست

كه در محبوبه با ساء و ضراً قلم صفحه
اعلى متحرك و نداء مرتفع
واراده متوجه و لسان عظمت
در ملكوت بيان ناطق ٠٠٠ ٢١٩

بسم ربنا الاقدس

الاعظم العلى الابهى

سبحانك يا آله العالم ومقصود
الامم انت الذى ظهرت و -
اظهرت ما اردت واخبرت به من
قبل فى كتبك و صحفك وزبرك -
اسئلك بهذا اليوم الذى فيه
وقعت الواقعة وظهرت الهاوية
واضطربت البرية وتزعزع بنيان
الكفره بان تؤيد احبائك على
الاستقامة على امرك ٠٠٠٠ ٢٣٢

بسم ربنا العلى

الاعلى

فسبحان الذى خلق السموات و
الارض اقرب من آن وهذا ما قدر
بامرہ ان انتم تعلمون وما ذكر فى
الكتاب من حدود السنة لم يكن -
الا لحكمة فى لدى الله المهيمن

صفحه

بسم ربنا المقتدر

المتعالى المقدّس

العلّى الابهى

حمد مقدّس ازقرين ومثال لمبزلو

لايزال محبوبى زوالى راسز

است كه بسلطان اراده ونفوذ

مشيتش اين قصررا منظر اكبرو

٢٣٦

مقرعرش فرمود

ذكر من لدنا اللذين اقبلوا الى

الوجه اذا شرق من افق الامر

بانوار احاطت السموات والارضين ٢٤٠

بسمه الباقي الدائم

بسمه المغزى الغفور

الكريم

قد يعزبك الله فيما ورد عليك و

يذكرك بما تذهب به الاحزان

انه لا يعزب عن علمه من شيى

يحكم فى الملك ما اراد الله

٢٤٢

لهوالمقتدرالعلام

بسم المهيمن على

الاسماء

ياعطاء يذكرك فاطرالسماء فى

سجن عكاء ويدعوك الى الافق الا على

وبسمعك صرير هذا القلم الذى

به اضطرب العالم وانصعق صفحه
 الامم الآمن شاء الله ربك العليم
 الخبير اتانفي كل الاحيان دعونا
 ٢٤٣ الامكان الى الرحمن . . .

بسمه المهيمن على

ماكان ومايكون ,
 شهد الله انه لا اله الا هو والذى
 اتى بالحق انه له والذى به —
 ظهر ماكان مكنوناً فى علم الله
 مسطورا فى كتب النبيين والمرسلين
 به ظهرت الساعة وقامت القيامة

ونصب الصراط ووضع الميزان ٢٤٣

بسمه المهيمن على

من فى ملكوت الا
 سماء ,

ذكر من لدنا لمن كان بالذکر مذكورا

واقبل الى الوجه اذ ظهر بالحق

وكان من المقبلين من قلم الامر

٢٤٥ فى اللوح مسطورا

بسمه المهيمن على

الاسماء ,

هذا كتاب من لدن اللتى نسبها
 الله الى عبدنا محمد الذى —

فازبانوارالوجه وحضرفى هذا صفحه
المنظرالكريم ٢٥٠

بسم المهيم على
الاسماء

سبحانك يا مالك الاسماء وفاطر
السماء ترانى بين مخالِب -
اعدائك الذين نقضوا ميثاقك و

اعراضوا عن لقاءك ٢٥١

بسمه المهيم

سبحان الذى طرزلوح الابداع
بطرز النقطه المزينة بالهاء و
ظهرها الكتاب المكنون الذى
كان مخزوناً فى ملكوت العلم فى
ازل الازال فلما فك الكتاب بانامل

الاقترار لظهور اسمه الوهاب ٢٥٢

بسمه الناطق العليم

ان يا امين ان استمع نداء الله
الملك الحق المبين انه لا اله

الا انا العزيز الكريم ٢٥٣

بسمه المهيم على

ذكر من لدنا لمن فازبانوار الملكوت
اذ اتى الحق بسلطان مبين

الاسماء

- صفحة
 اناذكرفى الليالى والايام
 عباد الذين توجّهوا الى وجه
 ربّهم العزيز الجميد ونأمرهم
 بما ينفعهم فى الدنيا والاخرة
 ٢٥٥ انّهم لها الفضال الكريم
 تلك آيات الكتاب نزلت
 بالحق من لدى الله العزيز
 الوهاب وانّها آية القدم بين
 الامم ومشكوة الهدى لمن فى
 ٢٥٥ الارضين والسموات
- بسمه الواحد الاحد
 بسمى الذى به ماج
 بحر البيان فى الا
 مكان
- الحمد لله الذى انزل اياته واطهر
 بيّناته وانطق الاشياء على
 انه لا اله الا هو الفرد الواحد
 ٢٥٦ العليم الحكيم
- كتاب نزل بالحق ويشهد بما
 شهد الرحمن فى ازل الآزال
 انه لا اله الا هو المهيمن القيوم
 قد ظهر من اهل الصادق ماناح به
- بسمه الخبير

المقربون قد اجتمع القوم على
آل الرسول كما اجتمع على
الروح ملاً اليهود

٢٥٨

بسمي السامع

المجيب

يا حسن قبل على أنا نجد منك
اعرف ارض فيها كنزت امانة الله
المهيمن القيوم

٢٥٨

بسمي الذي به ماج

بحر العرفان

سبحان الذي الآيات وامر الكل
بما نطق به الكتاب يا افناني
يذكرك مولى الورى اذا حاطته
الاحران من كل الا شطار بما
اكتسبت ايدي الذين كفروا بالله
مالك الايجاد

٢٥٩

بسمي الخريب

المحزون

قد اصحبت اليوم يا الهى فى
جوار رحمتك الكبرى واخذت
القلم لاذكرك بحولك بذكر -
يكون بمنزله النور للاحرار و -
بمثابة النار للاشرار الذين

نقضوا ميثاقك واعرضوا عن آياتك و صفحہ

نبدوا عن ورائهم كوثر الحيوان ٢٦٠

بسمي المشرق من

افق البيان ,
يا نصر الله اسمع النداء من
السدرة المرتفعة على الارض
البيضاء شاطئ بحر عناية ربك
مالك الاسماء انه لا اله الا —

هو الفرد الواحد العليم الخبير ٢٦١

بسمي المشرق من

افق البيان ,
قد ارتفع النداء بين الارض والسما

طوبى لادن فازت وللسان —

اجاب وبقلب اقبل ولرحل سرعت

ولووجه توجه ولعين رأت افق

الظهور اذ ظهر واظهر ما اراد

من لدى الله الامر المتقدر

القدير ٢٦٢

بسمي المشرق من افق

الملكوت ,
يا ورقتي وافناني يذكرك موليك

في السجن الاعظم انه ذكرك

قبل وجودك وفي هذه الايام

التي فيها ظهرت اسرار الكتب صفحہ
وما كان مكنوناً في علم الله ربّ

العالمين ۲۶۲

بسمي الظاهر الغائب^{لب}
قل الهی الهی لم خلقت العیون

لعبادك واعطيتهم بصائر من
فضلك ان اعطيتهم لمشاهدة
جمالک والنظر الى انوار وجهک
فاكشف الاحجاب عنها بجودك

والطافك ۲۶۳

بسمي المستوي

على عرش البيان , يا بزرگ عليك بهاء الله وعنايته

امروز نداء بدرجه عليا رسیده
ولكن سمع عالم کون از اصغی

ان ممنوع ۲۶۴

بسمي المشفق

يا ايها الناظر الى الوجه وارد , الكريم

شد بر شما آنچه بر نفس حق -

وارد شد آسمان گریست و سحاب

نوحه : مود بیقین مبین بدان اگر ۲۶۵

دنیا قابل البته حق جلّ جلاله

نقضوا ميثاقك واعرضوا عن آياتك و صفحہ

نبدوا عن ورائهم كوثرا الحيوان ٢٦٠

بسمي المشرق من

افق البيان

يا نصر الله اسمع النداء من

السدرة المرتفعة على الارض

البيضاء شاطئ بحر عناية ربك

مالك الاسماء انه لا اله الا —

هو الفرد الواحد العليم الخبير ٢٦١

بسمي المشرق من

افق البيان

قد ارتفع النداء بين الارض والسماء

طوبى لادن فازت وللسان —

اجاب وبقلب اقبل ولرحل سرعت

ولوجه توجه ولعين رأت افق

الظهور اذ ظهر واظهر ما اراد

من لدى الله الامر المعتقد

القدير ٢٦٢

بسمي المشرق من افق

الملكوت

يا وورقتي وافناني يذكرك موليك

في السجن الاعظم انه ذكرك

قبل وجودك وفي هذه الايام

التي فيها ظهرت اسرار الكتب صفحه
وما كان مكنوناً في علم الله ربّ

العالمين ۲۶۲

بسمي الظاهر الغائب

قل الهى الهى لم خلقت العيون
لعبادك واعطيتهم بصائر من
فضلك ان اعطيتهم لمشاهدة
جمالك والنظر الى انوار وجهك
فاكشف الالحجاب عنها بجودك

والطافك ۲۶۳

بسمي المستوى

على عرش البيان ,
يا بزرگ عليك بهاء الله وعنايته
امروز نداء بدرجه عليا رسیده
ولكن سمع عالم کون از اصغی

ان ممنوع ۲۶۴

بسمي المشفق

يا ايها الناظر الى الوجه وارد ,
شدهر شما آنچه بر نفس حق -
الكريم
وارد شد آسمان گريست وسحاب

نوحه : مود بيقين مبین بدان اگر ۲۶۵
دنیا قابل البته حق جلّ جلاله

خود را بدست دشمن نمیداد صفحه

بسمی المشفق الکریم ، باسمی المقصود اسمع نداء

اللّٰه العزيز الودود من

مقامه المحمود انه لا اله الا انا

المهيمن القيوم قد انزلنا الآيات و

اظهرنا البينات وما كان مخزوناً

في خزائن عصمة اللّٰه مالك

٢٦٦ ما كان وما يكون

بسمی المظلوم

، يا محمود ان المظلوم يذكرك —

بفضله ويذكرك بآيات اللّٰه ربّ

العالمين وبيشرك بما قد رلك

٢٦٨ من لدى المقتدر الفضال الکریم

بسمی المهيمن على

، يا عبد اللّٰه يذكرك المظلوم الذي

ورد عليه ما ذرفت عيون العظمة

وناح العلاء الاعلى وصاح النبيون

٢٦٩ والمرسلون

بسمی المؤيد

، يد اللّٰه اخذ نمود وفضلش راه

المقتدر العليم

نمود طوبی از برای نفسی که راه صفحه
 را دید و بان پیوست بشأنی
 که منع اهل عالم او را از توجّه
 بصراط مستقیم باز نداشت —
 صراط در رتبه اولیّه و مقام اول
 نفس حقّ جل جلاله است ۲۷۰

بسمی النَّاصِقِ فِي

ملکوت البیان
 ، یا محمد قبل حسین قد ذکرناک
 ، مَرَّةً بَعْدَ مَرَّةٍ وَهَذِهِ هِيَ کَرَّةٌ —
 ، اِخْرَى اِنْ اَشْكُرْ مَوْلَى الْوَرَى وَ
 ، مَالِكِ الْاٰخِرَةِ وَالْاَوَّلَى الَّذِی
 ، اِحْفَظَارِ وَنَصْرِكَ وَايَّدُكَ وَعَرَّفَكَ
 ، هَذَا الدَّبَابُ الْعَظِيمُ ۲۷۰

بنام خداوند

اکبر اعظم
 ، نامه ات تعلقاً عرش حاضر و ملاحظه
 ، شد انشاء الله در کلّ احوال به
 ، او امر الهیه که در کتب منزله از قلم
 ، اعلی نازل شده متمسک باشی ۲۷۱

بنام خداوند

بخشنده
 ، امروز سحاب ظلم انوار آفتاب

عدل راست نمود و اسباب ظاهره صفحه

غافلین را بشأنی مغرور داشته

که به محاربه برخاسته اند و به

اعتساف تمام قیام کرده اند . . . ۲۷۱

بنام یکتا خداوند

بی مانند

یا حسین بمحبت الهی وشعله

نارمودت رحمانی بر خد متامر

قیام نما امروز هر نفسی اراده —

نصرت نماید باید از ما عنده —

۲۷۳ بگذرد و بما عند الله ناظر باشد

کتابت در منظر اکبر لحاظ مالک

قدر فائز و نفعات حب از آن —

استشمام شد . . . ۲۷۴

بنام خداوند توانا

بنام خداوند عالم

توانا

جميع را از قبل باین یوم مبارک

بشارت دادیم ۲۷۵

حمد مقدّس از ذکر خود مالک وجود

وسلطان غیب و شهود را لایق و

۲۷۵ سزااست که بیک کلمه حکم صراط

و میزان وساعت و قیامت و جنت و

بنام خداوند دانا

صفحه	و نارا ظاهراً فرمود	بنام خداوند عالمیان
۲۷۶	<p>ندا یت در سجن اعظم اصفا شد و نامه است بلحاظ مظلوم عالم فائز گشت انشاء الله بر امر الله مستقیم باشی و در کل احیان بافق رحمن ناظر . . .</p>	بنام خداوند علیم خبیر
۲۷۷	<p>قلم اعلی متتابعاً مترادفاً علی مرفوع راذ کر نموده طوبی له بما سمع و اقبل و بلغ و شکر ربه الغفور الکریم</p>	بنام خداوند یکتا
۲۷۹	<p>آمّ البیان ینطق و یقول قد اتی المالک الملک لله المهیمن القیوم</p>	بنام خداوند یکتا
۲۸۲	<p>حق منیع خلق را مخصوص این یوم از نیستی به هستی آورد و بعد آفتاب فضل بر کل بیک نحو تجلی فرمود</p>	بنام خداوند یکتا
	یا اسمی آثار افنان که ارسال	

- داشتید عهد حاضر تمام آنرا ذکر صفحه
 نمود لله الحمد به عنایت فائزند
- ۲۸۳ ودر ظلّ سدره جمع ۰۰۰
 بنام خداوند یکتا ، یا علی بعنایت الهی فائز شدی
 و از بحر عرفان نوشیدی از حَقِّ
 میطلبیم در جمیع احوال ترا موید
- ۲۸۶ فرماید ۰۰۰
 بنام خداوند یکتا ، یاورقتی علیک بهائی و عنایتی
 لا زال در ساحت مظلوم مذکور
- ۲۸۷ بوده وهستی ۰۰۰
 بنام خداوند یکتا ، یاورقتی در اراده و مشیت الهی
 و عنایت ربّانی تفکر نما چه مقدار
 از رجال الیوم از عرفان غنی متعال
 محروم و ممنوعند و تو بعنایتش
- ۲۸۹ فائز و بافق اعلیٰ ناظر ۰۰۰
 بنام خداوند یگانه ، وجه قدم از سجن اعظم با حبابش
 توجّه نموده و مینماید طوبی لمن
 قام علی خدمتہ الا مرو عمل بما امر
- ۲۸۹ به فی کتاب الله ربّ العالمین
 بنام دانای یکتا ، امروز جذب احدیت ظاهر نرفحات

وحی بشأنی متضوع که عالم وجود صفحه

رامعظرنموده ۲۹۰

ای کنیز خدا انشاء الله درکَل بنام دوست مهربان

احیان بما امرت به من لـدی

الرحمن عامل باشی وبافق

۲۹۰ فضلش ناظر

ای امه الله نامه ات لـدی المظلوم بنام دوست یکتا

حاضر انشاء الله بعنايت الهی

وفضل رحمانی لم یزل ولا یزال—

۲۹۱ بافق فضل متوجه باشی

یا حبیب الله عليك بهائی آیام بنام محبوب عالمیان

حضوره مذکور حضرت باری جلّ

۲۹۱ جلاله را برتو حق عظیم است

یا ابراهیم قد حضرا سمک فی قوله جلّ جلاله

هذا المقام الاعلی امام حضور

مولی الوری ذکرك بذکران جذبت

۲۹۲ به افئدة العارفين

بسم الله البهی

انا سمیناک امین البیان بین الابهی

ملا الاکوان لتفتخر بعنايـة

- ربك الرحمن ان ربك لهو
 ٢٩٤ الحكيم
 هو الا قدس الاعظم ، ان يا قلم الاعلى ان اذكر من
 المقتدر العلى العظيم صعود الى الذروة العليا وقل
 اول عرف توضع من قميص رحمة
 ٢٩٥ ربك مالك الاسماء
 هو الا عطف ، بسم الله الا قدس الا منع شهد
 الله انه لا اله الا هو يحيى
 ٢٩٧ ويميت
 هو السامع المجيب ، يا على قبل اكبر جميع عالم منتظر
 ٢٩٧ ظهور مالك قدم بوده اند
 هو السامع المجيب ، يا امتى ندايت راشنيد يم .
 از شطرسجن بتوتوجه
 ٢٩٩ نموديم
 هو العزيز السبحان ، اسمع نداء من يناديك حين الذى
 يهب روائح الفراق عن شطر العراق
 وتغنى ديك الا شتياق والموحدون
 ٣٠٠ فى حزن عظيم
 هو المبين العليم
 الحكيم ، قل اللهم يا الهى اسئلك ، بالذى

فبل البلا يافى سبيلك ودعا

الكل الى افقك الاعلى

٣٠١

هوالمشرق من

افق سماء البرهان

كتاب انزله الرحمن لمن توجه

الى الوجه الى ان فازبما نزل

في كتاب الله مالك الرقاب

٣٠١

هوالمشرق من افق

البيان بالذکر

الحمد لله الذي ما هو المستور

بقدرته المهيمنة على الاسماء

واهرزما هو المسطور من قلمه الاعلى

في صحف الانشاء الذي باسمه

زينت الالواح واهنزت الاشياء

وبه عتقت الرقاب واتى الوهاب

في ظل السحاب

٣٠٤

هوالمعزى العليم

الحكيم

شهد الله انه لا اله الا هو المهيم

القيوم شهد الله انه لا اله الا هو

الباقي الدائم العزيز المشهود

٣١٦

- هوالمهيمن على من ، قل اللهم يا الهى لك الحمد
 فى ملكوت الا مروالحلق ، بما ارتينى جمالك وشرفتنى —
 ٣١٧ بلقائك واسمعتنى نداك
 هوالمنادى ، يا افنانى عليك بهائى وعنائتى
 نامهُ جناب افنان ت ، ق —
 عليه بهائى وعنائتى كه بآن جناب
 ارسال داشت عهد حاضر تلتقا ءوجه
 ٣١٨ مظلوم قرائت نمود
 هوالناطق بالحق ، كتاب انزله الرحمن لمن اقبل و
 سجع وقال بلى يا مقصود من فى —
 ٣١٩ السّموات والارضين
 هوالله تعالى
 شانه القدرة
 والاستجلال ، ان يارحيم تالله قد بقيت وحيداً ثم
 فريداً واذا الكون فى فم الثعبان و
 يشهد بذلك لسان الرحمن ان —
 ٣٢٠ انت بذلك عليماً
 هوالشاهد العليم ، شهد الله انه لا اله الا هووالذى
 اتى بالحق انه هوالموعود المذكور
 فى كتب القبل طوبى لمن اقبل اليه

هو السامع المقدر

العليم الحكيم

يا صادق اسمع النداء آت بهديك

ويقرّبك ويسمعك ما ارتفع من هذات

المقام الاعلى الذى سمى بكل

الاسماء ان ربك هو المشفق

٣٢٢

الكريم

شهد الله انه لا اله الا هو الذى

اتى من مشرق الاقتراراته هو

المكنون فى العلم والمسطور فى

اللوح والمذكور فى كتب القبل من

٣٢٣

لدى الله رب العالمين

هو الله تعالى شأنه

الحكمة والبيان

كتاب من لدى المظلوم لمن فاز ذكر

الله وتناثه والاقبال الى افقه

٣٢٤

اذ اعرض عنه اكثر العباد

هو المهيم على من

فى الارض والسماء

امروز لثالى بحريان مقصود عالها

برهيئت كلمات رالواح از قلم الهى

ظاهرا مائدة عرفان در كل

احیان از سماء مشیت الهی صفحه
نازل ۳۲۵

هو الناظر من افقه الا علی

لوح محفوظ میفرماید آیات —

نازل و بینات ظاهر و بپرا مراز

افق اقتدار مشرق و ند امرتفع

ولکن کل غافل و محجوب ۳۲۷

هوالمهیمن علی

یا سید قبل هاشم قد احاطتنا

الاسماء

الہلایا من کل الجهات ۳۲۸

اسامی اشخاصی که مخاطب الواح مبارک بوده اند
 این اسامی از الواح مبارک بعین الفاظ اخذ
 شده و در پاره ای از الواح اسامی
 مخاطبین مذکور شده
 است

- صفحه
 ۲ جناب آقا سید قبل میرزا علیه من کل بها ءبهاه "افنان"
 ۳ امة الله ضلع جناب امین
 ۴ افنان ، جناب میرزا علیه بها ءالله (الا عظم الا قدم الا علی)
 ۱۴ جناب حاجی محمد جواد علیه بها ءالله
 ۱۶ آقا عطاء الله
 ۱۷ فاران ، آقا محمد تقی علیه بها ءالله
 ۱۸ آباده ، عطاء الله علیه بها ءالله
 ۱۹ میرزا حبیب الله ابن جناب ناظر علیه بها ءالله
 ۲۰ میرزا اسد الله ابن جناب ناظر علیه بها ءالله
 ۲۲ اخت جناب نازظ علیه بها ءالله
 ۲۳ آباده - اسحق
 ۲۴ فاران - محمد تقی علیه بها ءالله
 ۲۶ فاران - جناب محمد تقی علیه بها ءالله
 ۲۷ امة الله ، اخت جناب نازظ ، ام آقا حسین
 ۲۸ امة الله ، ضلع جناب قوط و ام حبیب الله (الا قدم الا
 منع الا عظم)

- افنان ، جناب حاجی میرزا محمد ت علیہ بہاۃ اللہ صفحہ
 ۲۸ الابیہی
- ۳۴ جناب آقا سید میرزا علیہ بہاۃ اللہ
- ۳۵ جناب آقا محمد اخ الذی ہاجرالی ان فاز
- ۳۶ جناب میرزا حسین ابن اخت جناب ناظ علیہ بہاۃ اللہ
- ۳۶ جناب نظر قبل علی علیہ بہاۃ اللہ
- جناب محمد حسین علیہ بہاۃ اللہ
- ۳۸ اسم اللہ رضا
- ۳۹ فاران ، جناب محمد تقی علیہ بہاۃ اللہ
- ۴۱ جناب زمان
- ۴۲ جناب آقا علی اکبر علیہ بہاۃ اللہ
- ۴۴ فی الیاء — جناب عبد الرحیم الذی زار البیت
- ۴۵ فی الیاء — فاطمہ
- محبوب معظم حضرت آقای میرزا آقای افنان بلحاظ
 اور ملاحظہ فرماید
- ۵۱ آقای معظم حضرت افنان جناب آقا سید م علیہ من
- ۸۲ کل بہاۃ ابہاء بلحاظ اور ملاحظہ فرماید
- آقا معظم حضرت افنان جناب آقا میرزا آقا علیہ من کل
- ۸۶ بہاۃ ابہاء بلحاظ اظہر ملاحظہ فرماید
- ۱۲۰ من الافنان ، جناب محمد قبل تقی ، ی

صفحه	
۱۲۱	احمد
۱۲۲	جناب حاج میرزا محمد تقی ابن جناب خال
۱۲۵	جناب ذبیح علیہ بہاء اللہ
۱۲۶	ص، امة اللہ حبیبہ سلطانی
۱۲۸	اسد اللہ الذی ہاجر فی سبیل اللہ
۱۲۹	جناب ناظر علیہ بہاء اللہ
۱۳۰	افنان - جناب میرزا علیہ بہاء اللہ
۱۳۱	جناب آقا سید میرزا
۱۳۲	جناب آقا سید احمد ابن جناب وحید علیہ بہاء اللہ
۱۳۴	شیخ سلمان علیہ ذکر اللہ
۱۳۵	جناب خ ال
۱۳۷	ضلع شہاء اللہی ہاجرت
۱۳۸	جناب شیخ صادق
	حضرة الافنان آقای معظم جناب اقا فی الف وحا
۱۴۴	علیہ من کل بہاء ابہاء ملاحظہ فرماید
	آقای مکرم حضرت افنان جناب آقا میرزا آقا علیہ بہاء
۱۹۴	اللہ الابہی ملاحظہ فرماید
	آقای معظم حضرت افنان جناب الف وحا علیہ من
۲۱۹	کل بہاء ابہاء ملاحظہ فرماید

صفحہ

- ۲۳۲ جناب حیدر علی علیہ بہاء اللہ
افنان اللہ آقائی و محبوبی جناب حاجی میرزا محمد
تقی علیہ بہاء اللہ الابھی بلحاظ انور ملاحظہ
فرماید
- ۲۳۶
- ۲۴۰ ی - ضلع جناب علی قبل اکبر
- ۲۴۲ ابن علی نورالذی سعدالی اللہ
- ۲۴۳ آبادہ - میرزا عطا
- ۲۴۳ آبادہ جناب عطا علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۰ امہ اللہ
- ۲۵۰ ابا - جناب آقا سید محمد علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۲ ی - افنان ان جناب م قبلت علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۳ جناب افنان علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۵ آقا حسین ابن اخت جناب ن اظ
- ۲۵۶ للورقة التي سعدت الى الافق الاعلى
- ۲۵۷ جناب ن اظ علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۸ جناب حسن علی علیہ بہاء اللہ
- ۲۵۹ افنان - جناب آقا سید میرزا علیہ من کل بہاء ابہاء
- ۲۶۰ جناب سید فرج اللہ علیہ بہاء اللہ
- ۲۶۱ جناب نصر اللہ الذی ماجروفاز

- ۲۶۲ جناب میر علی آقا بیک الذی حضور فاز
- ۲۶۳ ی۔ افنان ، بنت جناب سیدم علیہما بہا اللہ الابیہی
- ۲۶۴ جناب سید آقا بزرگ علیہ بہا اللہ
- ۲۶۵ م۔ جناب آقا سید حسین علیہ بہا اللہ
- ۲۶۶ سنی مقصود علیہ بہا اللہ
- ۲۶۸ سرچاہ۔ جناب ملا محمود علیہ بہا اللہ
- ۲۶۹ م۔ جناب آقا سید عبداللہ علیہ بہا اللہ
- ۲۷۰ م۔ جناب محمد تقی علیہ بہا اللہ
- ۲۷۰ بناب محمد حسین علیہ بہا اللہ
- ۲۷۱ سنی حضرت مقصود ابن من سعدالی اللہ
- ۲۷۵ ح سن ن ع ل ی
- ۲۷۵ ورقہ بنت جناب حاجی ج و علیہما بہا اللہ
- ۲۷۷ حسنعلی بن مرقوق علی نور
- ۲۷۷ جناب ذبیح علیہ بہا اللہ
- ۲۷۹ ام جناب اسم اللہ علیہما بہا اللہ الابیہی
- ۲۸۱ امة اللہ سلطنت
- ۲۸۲ جناب سید آقا جان علیہ بہا اللہ
- ۲۸۶ جناب حاجی علی جان علیہ بہا اللہ الابیہی
- ۲۸۷ ورقہ ضلع جناب علی قبل اکبر علیہ بہا اللہ

صفحه

- ك — ضلع جناب محمد حسين الذی هاجر وفاز ٢٨٩
- حسين على ابن مرفوع على نورالذی سعد ٢٨٩
- آباده — جناب عطا عليه بهاء الله ذی المجد والعطاء ٢٩
- امه الله فاطمه بيگم ٢٩٠
- فاطمه بيگم ٢٩١
- مانزل فی صحيفه الله المهيمن القيوم لجناب مشهدى
- ابراهيم عليه ٦٦٩ ٢٩٢
- ملا محمد حسين آباده اى ٢٩٤
- افنان جناب محمد قبل تقى عليه من كل بهاء ابهاه ٢٩٥
- ام محمد تقى ٢٩٧
- جناب حاجى على اكبر عليه بهاء الله ٢٩٧
- امة الله آقا بيگم عليها بهاء الله ٢٩٩
- افنان جناب محمد قبل تقى عليه بهاء الله ٣٠١
- آقاى حقيقى جناب حاجى ميرزا محمد تقى عليه كل بهاء
- ظهر من الله العلى الاسهى ٣٠٤
- افنان — جناب نبيل قبل تقى عليه من كل بهاء ابهاه ٣١٦
- افنان — جناب محمد قبل على عليه بهاء الله ٣١٧
- جناب آقا ميرزا عبد الله عليه بهاء الله ٣١٩
- جناب حاجى عبد الرحيم ٣٢٠

صفحة

٣٢١

جناب ن ظ ر

٣٢٢

ط - محمد صادق ابن محمد الذي يطوف العرش

٣٢٣

ص س ه ا ش

٣٢٥

تفت - جناب ملا محمد علي عليه بها ء الله

فهرست مناجاتهای که در ضمن

الواح مبارکه نازل شده است

- ١ - قد ربا آله الا سماء لا حبتك فى ملكوتك ما ينبغى صفحه
٢ لكرمك يا فاطرا لارض والسماء
- ٢ - يا الهى ومحبوبى انا امة من امائك اقبلت اليك ٤
- ٣ - يا الهى لك الحمد بما جعلتنى مقبلاً اليك ١٦
- ٤ - سبحانك اللهم يا الهى اسئلك باسمك الذى
به ظهرت الساعة ٢١
- ٥ - يا الهى لا يعرف توحيدك الا بمعرفة مظهر
فردانيتك ٢٤
- ٦ - فسبحانك اللهم يا الهى لم ادرباى ذكر ارفع
اعلام هدايتك للمخلصين من عبادك ٣٨
- ٧ - لك الحمد يا الهى بما اخترتنا لقضائك ٤٨
- ٨ - سبحانك اللهم يا مجرى الا نهار و مرسل الا رياح
ومنزل الآيات ٥١
- ٩ - قل الهى الهى اسئلك بالمقام الذى فيه ارتفع
ندائك الاحلى ٥٤
- ١٠ - سبحانك يا آله الوجود ومالك البيت المعمور اسئلك

- بشهورمكلم الطورالذى ينطق باعلى النداء
 بين الارض والسماء بان تؤيد اصفياك على ما
 ينبغى لسلطنتك وكهريائك انك انت المقتدر
 على ما تشاء الا اله الا انت العليم الحكيم • ٨٣
- ١١- سبحانك يا من بنوروجهك انارت الآفاق وفى
 هجرك ناح العشاق ٨٧
- ١٢- سبحانك يا الهى قد ظهرت طلايع ربيع
 فضلك واخضرت بها اراضى مملكتك ١٢٠
- ١٣- سبحانك اللهم يا الهى اسئلك بهذا اللوح
 الذى به بعثت النبيين والمرسلين ١٢٢
- ١٤- سبحانك اللهم يا الهى ترى بهائك فى حصن
 العكاء مسجوناً مظلوماً ١٢٤
- ١٥- يا الهى المتعال لك الحمد فى كل الاحوال
 انك انت المحمود فيما تفعل ١٢٨
- ١٦- يا الهى اسئلك باسمك الذى به سخرت القلوب
 يا محبوب . . . ١٣٥
- ١٧- سبحانك يا الهى لولا الهلا يافى سبيلك من
 اين يظهر شان عاشقك ١٣٦
- ١٨- اى رب انى امة من امائك ووجهت وجهى الى
 شطرغنائك ١٤٣

- ١٩- يا من فى فراقك ارتفع حنين المقرّبين ونوح
صفحه
المخلصين اسئلك بصراطك المستقيم ١٦٧
- ٢٠- لك الحمد يا محبوبى ولك الثناء يا مقصودى
بما سمعتنى نداءك اذ كنت غافلاً ١٩١
- ٢١- آلهى آلهى ترانى مقبلاً اليك و متمسكاً بك وترى
ضعف اوليائك وقوة اعدائك ١٩٧
- ٢٢- سبحانك يا الهى قد طالت ايام عصيانى وكبرت
جريراتى وكثرت زلاتى ١٩٨
- ٢٣- سبحانك يا اله الوجود ومالك الغيب والشهود
اسئلك باسمك الذى به نفخ فى الصور ٢١٢
- ٢٤- سبحانك يا مالك الاسماء ومالك ملكوت السماء
اسئلك بنورك المشرق من الافق الاعلى ٢١٨
- ٢٥- سبحانك يا من فى قبضتك زمام الامور اسئلك
بظهورك وبروزك وقد رتك واقتدارك ٢٢٠
- ٢٦- سبحانك يا مقصود الامكان اسئلك به حر علمك
وسماء امرك بان تحفظنى من عصيان ينقطع
به رجائى ٢٢٥
- ٢٧- سبحانك يا اله العالم ومقصود الامم انت الذى
ظهرت واظهرت ما اردت واخبرت به من قبل
فى كتبك و صحفك وزبرك ٢٣٢

- ٢٨- سبحانك يا مالك الا سماء وفاضر السماء ترانى صفحه
بين مخالبا اعدائك الذين نقضوا ميثاقك ٢٥٠
- ٢٩- قد اصبحت اليوم يا الهى فى جوار رحمتك الكبرى
واخذت القلم لا ذكرن بحولك (مناسب براى ايام
صيام) ٢٦٠
- ٣٠- سبحانك اللهم يا الهى لك الحمد بما عديتنى
الى مشرق آياتك ولك الشكر بما سقيتنى كوثر
البقاء من يد عطائك ٢٦٢
- ٣١- لك الحمد يا الهى بما جعلتنى ورقة من اوراقك
وكتبتنى من قلمك الاعلى من الاغنان الذين
ذكرتهم فى كتبك وزبرك والواحد ٢٦٣
- ٣٢- قل الهى الهى لم خلقت العيون لعبادك و
اعطيتهم بصائر من فضلك ٢٦٣
- ٣٣- قل الهى الهى اشهد بانك خلقتنى لعرفانك
واظهرتنى للقيام على خدمتك ٢٦٤
- ٣٤- لك الحمد يا مولى الورى ورب العرش والثرى بما
ايدتنا على الاقبال اذا عرض عنك اكثر خلقك ٢٦٨
- ٣٥- الهى الهى انا امك وابنة امك اشهد بعظمتك
وسلطانك وبعزتك وقدرتك ٢٨٨
- ٣٦- لك الحمد يا الهى بما هديتنى الى مشرق وحيك

صفحة

- ٢٩١ و، مطلع آياتك
- ٣٧- قل يا آلهى وسيدى انت اعلم بى منى اسئلك
- ٢٩٣ ان تجعلنى قائماً على خدمتك
- ٣٨- آلهى آلهى لك الحمد بما عرفتنى الغفل عنك
- ٢٩٨ عبادك وجعلتنى مقبلاً . . .
- ٣٩- قل اللهم يا آلهى اسئلك بالذى قبل الهلالي
- ٣٠١ فى سبيلك ودعا الكل انى افقك الاعلى
- ٤٠- قل اللهم يا آلهى لك الحمد بما اريتنى جمالك
- ٣١٧ وشرفتنى بلقائك واسمعتنى ندائك
- ٤١- قل آلهى آلهى لك الحمد بما نورتنى بنور عرفانك
- ٣٢٢ وزينتنى بطراز الايقان فى امرك
- ٤٢- قل لك الحمد يا آلهى ولك الثناء يا مقصودى بما
- ٣٢٤ عرفتنى مشرق ظهورك ومطلع اوامرك
- ٤٣- قل آلهى آلهى اسئلك بعرف قميصك وموطنى
- ٣٢٥ قد ميك وبافق منه اشرق نير ظهورك . . .